

ЖИВИЯТ университет – ЖИВОТО общуване

Триптих за доброто на универсалното хуманитарно познание и мисията на служенето на информационните технологии през XXI в.

LIVING university – ALIVE communication

Triptych about the *good* of the universal humanitarian knowledge and the *mission for service* to the information technologies in XXI c.

Summary

Official statement of the virtual (22.03.2020) <<https://www.youtube.com/watch?v=T73BPhsh258>> culmination plenary session of the XVI Student scientific *virtual* conference and exhibition of the University of Library Studies and Information Technologies (ULSIT) with international participation – „Information–information environment–idea”, which was video recorded and disseminated on Internet <<https://www.youtube.com/watch?v=T73BPhsh258>>. Displaying of the annual scientific forum of the Student Scientific Society (SSS) at ULSIT in a periodical with regular information succession *Proceedings of the Student Scientific Society at ULSIT* (2008 –). Stressing on the fact that the forum is a permanent Rector’s project of the University carrying out in the current year according to the research project ПППП-2020-01/04.03.2020 by the *REGULATION* of the Ministry of education and science (– OG, №. 73 of 16.09.2016 in force from 01.01.2017). Representation of the conference dedicated to the 70th anniversary of the State Library Institute – ULSIT and the 15th anniversary of SSS as a embodiment of the Virtual day of the Open doors of ULSIT with motto: *I shall either find a way or make one – Aut inveniam viam, aut faciam*. The description of the phenomenology of 3287 publications by students from Bulgaria, Great Britain, Russia, Hungary for 2005–2020, realized in the framework of SSS, and 387 reports, presented in *this forum from Bulgaria, Great Britain, Israel, India, Russia, USA*. The authorship of the fragment belongs to the students and doctoral students of ULSIT.

Introduction to the competition *Decameron* – an idea for creation and presentation on the annual student forum of essays in connection with the pandemic during the spring 2020 and inspired by the famous work of Boccaccio *Decameron*. It is stressed upon the exceptional influence on the work and life of Boccaccio of the plague pandemic in Florence in 1348. It is given a biobibliographic outlook of its phenomenology. The author of the fragment is Prof. Alexandra Kumanova – head of SSS.

The essays of the competition *Decameron* recognized for publication are under the scientific editorship of Prof. Dr. Alexandra Kumanova, bibliographic editor-

ship of Assoc. Prof. Krasimira Alexandrova, terminologic editorship of Assoc. Prof. Nikola Kazanski, general and linguistic editorship of Dr. Nikolay Vasilev and compilers: Prof. Dr. Alexandra Kumanova, Assist. Prof. Nadezhda Tomova, librarian of the Regional Library “Ivan Vazov” – Plovdiv Nikola Georgiev, and student Viliانا Gerova (the press marks in the forum are given). As a BLESSED NOTICE OF *GOODNESS* are selected 61 essays of students from Bulgaria, Great Britain and Russia, but also of eminent scholars from the country and abroad.

Key words: XVI Student scientific *virtual* conference and exhibition of the University of Library Studies and Information Technologies (ULSIT) with international participation – Virtual day of the Open doors of ULSIT, dedicated to the 70th anniversary of University – 22 May 2020 – 3287 publications by students from Bulgaria, Great Britain, Russia and Hungary – 387 reports, presented in this forum from Bulgaria, Great Britain, Israel, India, Russia, USA – universal humanitarian knowledge: good – information technologies: service – moral-esthetical rational discourse – spring 2020 – essays.

Когато гръм удари, как ехото заглъхва.

Пейо Яворов

I. Комюнике

На 22 май 2020 г. се проведе дистанционно¹ кулминационното пленарно заседание на XVI Студентска научна *виртуална* конференция и беше открита изложба на Университета по библиотекознание и информационни технологии (УниБИТ) с международно участие „Информация–информационна среда–идея” (Information–informationenvironment–idea), което е записано за вечни времена на видео, разпространено в интернет.

Ежегодният научен форум на Студентското научно общество (СНО) при УниБИТ е с периодично издание с редовен информационен интервал „Трудове на Студентското научно общество при УниБИТ” (2008 –) и е по постоянен ректорски проект на Университета, а през настоящата година се провежда и по научноизследователски проект ППНП-2020-01/04.03.2020 по *НАРЕДБАТА* на Министерството на образованието и науката.²

Конференцията е олицетворение на виртуалния ден на Отворените врати на УниБИТ с девиз: „Или ще намеря пътя, или ще прокарам път” – *Autinveniamviat, auffaciam*, и е посветена на 70-годишнината на Държавния библиотекарски институт (сега УниБИТ) и на 15-годишнината на СНО.

Под председателството на проф. д.н. Ирена Петева – ректор на УниБИТ, и проф. д.ик.н. Стоян Денчев – председател на Общото събрание на Университета този форум, *посветен на 24 май – национален празник на българската просвета и култура и на славянската писменост*, премина под знака на 150-годишнината от учредяването на *Българската екзархия*. 3287 публикации на студенти от България, Великобритания, Русия, Унгария за 2005–2020 г., направени по линия на СНО, и 387 доклада, представени на настоящия форум с участия от България, Великобритания, Израел, Индия, Русия, САЩ, са презентирани с академичен блясък, наблюдаем на централната страница на Университета и на сайта

¹ Вж <<https://www.youtube.com/watch?v=T73BPhsh258>>

² Обн. – ДВ, бр. 73, 16.09.2016 г., в сила от 1.01.2017 г.

Екипът, навигирал дистанционния форум на УниБИТ: проф. д.н. Ирена Петева, проф. д.ик.н. Стоян Денчев, проф. д.п.н. Александра Куманова, гл. ас. д-р Надежда Томова, Тервел Стилиянов, Андреа Пандулис, Любов Йовинска, Ангел Георгиев (зад кадър – д-р Николай Василев, доц. д-р Калин Стоев, гл. ас. д-р Соня Спасова, Денислав Кънев, Илиян Илиев, Кристиан Боянов)

тралната библиотека при БАН д-р Силвия Найденова;

- ген.-майор д-р Груди Ангелов – началник на Военна академия „Г. С. Раковски“.

Още от 19 май т.г. започнаха да се появяват съобщенията за виртуалния ден на Отворените врати на УниБИТ и в масовия периодичен печат, и в социалните медии.

на СНО – част от сайта на нашата ALMA MATER.

След тържествените академични слова на проф. И. Петева и проф. С. Денчев беше представено специалното приветствие към форума на Негово Светейшество Неофит I, Патриарх Български и Митрополит Софийски, следвано от тържествените обръщения за двойния юбилей на УниБИТ към ректорското ръководство на:

- министъра на културата на Република България Боил Банов;
- директора на Цен-

Снимка от екрана на монитора на момент от Пленарното заседание. Участниците изслушват химна на Република България

Благословен *на живо* от о. Стефан Пашов, форумът изслуша вдъхновеното слово на проф. д-р Иво Панов, специалист по персийска литература и култура в Софийския университет „Св. Климент Охридски“.

Бяха поднесени юбилейни поздравления към Ректорското ръководство от: *Александър Субето* (акад., проф. д.ф.н., д.ик.н., канд. на техн. н., президент на Ноосферната обществена академия на науките); *Михаил Бирман* (проф. д.и.н. – Университет на Ашдод, Израел); *Юрий Столеров* (акад., д.п.н., президент на Секцията по библиотекознание към Международната академия по информатизация при ООН); *Владимир Ключев* (акад., проф., ръководител на катедрата за управление на информационно-библиотечна дейност на Московския държавен институт на културата); *Марина Захаренко* (акад., канд. на педаг. науки, заместник-директор по научна и методическа работа на Руската държавна библиотека за младежта – Москва, Русия); *Валентина Брежнева* (проф. д.п.н., декан на Библиотечно-информационния факултет на Санктпетербургския институт за култура и изкуства – Русия); *Виктор Ярцев* (акад. д.ф.н., действителен член на Международната академия на науките по екология, безопасност на човека и природата); *Надежда Яроцик* (чл.-кор. на същата академия); *Елена Нерлих-Златева* (доц. д-р, Университет на Йена „Фридрих Шилер“ – Германия, преподавател в ДБИ – предшественик на УниБИТ); *Наталия Ситникова* (доц. д-р, заместник-директор на Челябинската областна универсална научна библиотека – Русия); *Анджела Кенън* (завеждаща руската и южнославянската колекции в Европейския отдел на Конгресната библиотека, САЩ); *Николай Яръмв* (акад., проф., д.м.н. д-р, Медицински институт при Министерството на вътрешните работи); *Румяна Дамянова* (проф., д.ф.н., Институт за литература при БАН); *Стефка Илиева* (гл. библиотекар на Народна библиотека „Иван Вазов“ – Пловдив); *Мария Младенова* (проф. д.ф.н.) и *Донка Правдомирова* (проф. д-р) – ветерани на ДБИ – УниБИТ; *Димитриос Бискас* (II курс, ред. – спец. „Политика, международни отношения и философия“ – University of Royal Holloway, Лондон, Великобритания); *Олга Адаменко* (II курс бакалавър, катедра „Информационен мениджмънт“ на Библиотечно-информационния факултет на Санктпетербургския институт за култура и изкуства – Русия); *проф. Далбир Синг* (съпредседател на Генералния съвет на Асамблеята на народите на Евразия – Индия); *Марианна Соколова* (доц. д-р – Институт за САЩ и Канада на Руската академия на науките – Москва, Русия); *Константин Пряжников* (ас. д-р – Институт за научна информация по обществените науки – ИНИОН на Руската академия на науките – Москва, Русия).

Форумът наблюдаваха онлайн нашите *консултанти – журналистите учени* от: *Русия* – Леонид Писанов и Владислав Писанов; и от *България* – Анжела Димчева.

Дистанционно в работата на форума със своите съдържателни послания се включиха не само студенти и докторанти от УниБИТ и от Софийски университет „Св. Климент Охридски“, от България и от чужбина (Великобритания и Русия), нашите експерти от страната и чужбина (*вж:* по-горе), но и директорът на Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“ (НБКМ) доц. д-р Красимира Александрова, действителен член на Международната академия по информатизация при ООН (МАИ при ООН), библиографът от Националната библиотека – ръководител на направление „Национална библиографска агенция“ към Дирекция „Създаване на информационни ресурси“ при НБКМ, ас. Силвия Филипова, ALUMNI на ДБИ – УниБИТ, както и библиографът (ветеран на НБКМ) от ISBN агенцията гл. ас. Татяна Дерменджиева, ALUMNI на ДБИ – УниБИТ, началникът на отдел „Регионални дейности“ в Министерството на културата на Република България и

председател на комитета „Паметта на света” доц. д-р Венцислав Велев, действителен член на МАИ при ООН, доцент в катедра „Културно-историческо наследство” на УниБИТ, ръководителят на отдел „Справочно-информационна и издателска дейност” на Централната библиотека на Българската академия на науките (БАН) доц. д-р Никола Казански – секретар на Международната асоциация по библиология, зам.-ректорът на УниБИТ по научно-изследователската дейност и международното сътрудничество доц. д-р Тереза Тренчева, деканът на Факултета по библиотекознание и културно наследство (ФБКН) при УниБИТ доц. д-р Христина Богова, завеждащата катедра „Култура, историческо наследство и туризъм” към ФБКН при УниБИТ проф. д.ф.н. Ваня Добрева, завеждащата катедра „Библиотечен мениджмънт и архивистика” към ФБКН при УниБИТ проф. д.н. Таня Тодорова, проф. д-р София Василева – катедра „Култура, историческо наследство и туризъм” към ФБКН при УниБИТ, проф. д-р Галина Панайотова – ръководител на катедра „Компютърни науки” към Факултета по информационни науки (ФИН) при УниБИТ, ръководителят на Департамента по Общобразователни дисциплини на УниБИТ доц. д-р Веселин Чантов, доц. д-р Магдалена Гарванова – катедра „Обществени комуникации” към ФБКН при УниБИТ, доц. д-р Калин Стоев – катедра „Култура, историческо наследство и туризъм” към ФБКН при УниБИТ, гл. ас. Диана Ралева – дългогодишен библиограф в Библиотеката на Института за литература при БАН, ALUMNI на ДБИ – УниБИТ, гл. ас. д-р Владимир Манчев – преподавател в Софийския университет „Св. Климент Охридски”, Факултет по славянски филологии, катедра „Руски език”, преводач, гл. ас. д-р Поли Муканова – катедра „Библиотекознание и библиография” към ФБКН при УниБИТ, главният експерт в Отдел „Научноизследователска и международна дейност” и ръководител на научна група „Интелектуална собственост” към Младежката академия за управление на знанието (УМЛАУЗ) при УниБИТ ас. д-р инж. Евелина Здравкова, ръководителят на екипи „Облачни операции” – САП ЛАБС България” гл. ас. д-р Добри Бояджиев – ALUMNI на УниБИТ.

Библиотекари от София и от страната участваха дистанционно във виртуалния форум: Марияна Максимова – завеждаща Руския център в Столичната библиотека, дългогодишен библиограф в отдел „Информация по култура и Булгарика” на НБКМ, ALUMNI на ДБИ – УниБИТ, Стефка Илиева – дългогодишен главен библиотекар на Народна библиотека „Иван Вазов” (НБИВ) – Пловдив, завеждаща отдел „Методичен” към тази Библиотека, библиотекар в Народно читалище „Алеко Константинов – 1954 г.” – Пловдив, председател на Сдружение с нестопанска цел „Писалка и перо”, ALUMNI на ДБИ – УниБИТ, Елена Грошева – Библиотека на 6. ОУ „Граф Н. П. Игнатиев”, ALUMNI на ДБИ – УниБИТ, Никола Георгиев – библиотекар в сектор „Изкуство” на Народна библиотека „Иван Вазов” – Пловдив.

На форума работиха *девет ТЕРМИНАЛА (КРЪГЛИ МАСИ по семантични кръгове на изследванията, организирани в три СЕКЦИИ)*: „Библиотекознание, библиография, книгознание”; „Информационни технологии”; „Културно-историческо наследство”.

Освен традиционния конкурс за написване на научен коментар върху творба от българската литература чрез въведения в България за първи път в УниБИТ *метод на информационната решетка* (който успешно е апробиран през тази учебна година и в 88. СУ „Д. Попниколов”), бяха в ход и два други конкурса: „Декамерон” (за написване на есе, свързано с пандемията COVID-19 през т.г.) и за най-кратко, точно и изчерпателно определение на феномена „ИДЕЯ”.

В пленарния доклад на проф. д.п.н. Александра Куманова и на д-р Николай Василев – ръководители на СНО при УниБИТ, бе поднесен на вниманието на научната общност пакет от информационните ресурси на СНО в *библиометричен ключ и хуманитарни измерения*: развивайки сертифицираните умения на студентите чрез *методологията „учене чрез правене“* (learning by doing) и *творческия синтез „учене чрез писане“* (learning by writing), педагогиката на СНО извежда учебния и научноизследователския процес на студентите до *дидактиката* на отвореното учене (open learning), при което хората са в *състояние да учат самостоятелно, по структуриран маниер, по теми, които ги интересуват*, развито обстойно и в майсторския клас на лектора по *знаниевият клъстер* (кластер) на тривиума *библиотекознание–библиографознание–книгознание*.

В юбилейната година СНО направи библиометрична картина на рецензиите, създадени съвместно от проф. С. Денчев и проф. А. Куманова на научната продукция на Университета: 270 са книгите по *библио–инфо–ноосферата*, които принадлежат на преподавателите и близкостоящите до ДБИ – УНИБИТ за периода 1950–2019 г.

Две справочно-енциклопедични информационни издания станаха средоточие на форума – *SOGDIANA* и том XV на *Трудове на Студентското научно общество при УниБИТ*. Изданията бяха поднесени от ръководителя на СНО на най-младия участник на форума – изумителната ученичка от VIII д клас на 9. Френска езикова гимназия „Алфонс дьо Ламартин“ – София, България, *Живена Гарова*, с молба – след 50 години тя публично да оцени актуалността на съдържашата се в тях информация.

По предложение на проф. Стоян Денчев тези две издания бяха поднесени по случай 24 май на председателя на Народното събрание Цвета Караянчева, на президента ген. Румен Радев и на министър-председателя Бойко Борисов.

Идеята за смисъла на образованието (особено в университетите) прониза посланията на форума като път към ХАРМОНИЯТА на *ТЕХНОЛОГИЧНИЯ* и *ЕТИЧНИЯ РАЗУМ НА ЧОВЕКА...* *Участници от България* на форума бяха: 3 магистри на УниБИТ, 9 докторанти на УниБИТ по 5 докторски програми от двата факултета на Университета, 2 докторанти по 2 докторски програми на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, 1 инж. д-р на УниБИТ, 1 ас. на УниБИТ, 1 ас. на Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“, 1 гл. ас. на Държавния библиотекарски институт – УниБИТ, 1 гл. ас. на Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“, 1 гл. ас. на Института за литература при БАН, 1 гл. ас. д-р на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, 7 гл. ас. д-ри на УниБИТ, 1 доц. д-р на Централната библиотека на БАН, 2 доц. д-ри на Института за литература при БАН, 2 доц. д-ри на Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“, 7 доц. д-ри на УниБИТ, 1 доц. доктор на науките на Института по електроника при БАН, 1 проф. д-р на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, 5 проф. д-ри на УниБИТ, 1 проф. доктор на науките на Медицинския институт при Министерството на вътрешните работи на Р. България, 1 проф. доктор на науките на Института за литература при БАН, 7 проф. доктори на науките на УниБИТ, 5 академици; 1 библиотекар, завеждащ Библиотеката на Института за литература при БАН, 1 гл. библиотекар на Народната библиотека „Иван Вазов“ – Пловдив, 1 библиотекар на Народната библиотека „Иван Вазов“ – Пловдив, 1 библиотекар на Библиотеката на Университета за национално и световно стопанство; 1 свещеник, 1 ген.-майор д-р – началник на Военната академия „Г. С. Раковски“, 12 ALUMNI на УниБИТ.

Проф. Александра Куманова представя пленарния доклад. На ученичката Живена Гарова се поднасят изданията на УниБИТ

От чужбина: 15 изследователи от Великобритания, Израел, Индия, Русия, САЩ; 2 студенти от чужбина: 1 студент от Великобритания – Royal Holloway University of London (в бакалавърска степен на обучение), 1 студент от Русия – Санктпетербургския институт за култура – Русия (в бакалавърска степен на обучение); 1 библиотекар на Конгресната библиотека – САЩ, завеждащ руската и южнославянската колекции в Европейския отдел на Библиотеката; 1 ас. д-р – Институт за научна информация по обществените науки (ИНИОН) на Руската академия на науките – Москва, Русия; 3 доц. д-ри от Русия – Институт за САЩ и Канада на Руската академия на науките – Москва, Русия, заместник-директор на Руската държавна библиотека за младежта – Москва, Русия, заместник-директор на Челябинската областна универсална научна библиотека – Русия; 1 доц. д-р от Германия

Живена Гарова – победител в конкурса „Декамерон“

– Friedrich-Schiller-Universität – Jena; 1 проф. от Индия – съпредседател на Генералния съвет на Асамблеята на народите на Евразия, National Wastel and Development Board – India, Head of Department of The Indian National Congress; 1 проф. д-р на Московския държавен институт на културата – Русия, ръководител катедра за управление на информационно-библиотечната дейност; 1 проф. д-р на науките на Московския държавен институт на културата, водещ научен сътрудник на Научния център за изследванията на книжовната култура на Руската академия на науките; 1 проф. доктор на науките – декан на Библиотечно-информационния факултет на Санктпетербургския институт за култура – Русия; 1 проф. доктор на науките от Израел – University Central of Ashdod, 1 проф. доктор на науките – президент на Ноосферната обществена академия на науките, гранд-доктор

по философия, пълен професор на Оксфорд, заслужил деятел на науката на Руската Федерация; 5 академици, 1 чл.-кор.

Проф. А. Куманова коментира провеждането на *първата виртуална конференция* на СНО:

„Терминът „конференция” идва от *латински* и означава „сбиране на общност за обмяна на мнения”. Тук именно *първото* – „сборността” е по-важно дори от *второто* – „обмен на мнения”. *Сборността* като мистично трансцендентно общуване може да се осъществи само и единствено „на ЖИВО”. Реализирането ѝ от разстояние, „*дистанционно*”, е невъзможно, въпреки че изглежда сякаш истинско.

Ще дам един съвсем конкретен, макар и драстичен пример... Ято гарги са накацали на разстояние една от друга и обменят звукова информация, за която се твърди, че е много съдържателна... Исус Христос *събира* учениците си на *Свещената Тайна вечеря* и там те чрез *Животворящото ПРИСЪСТВИЕ*, ЖЕСТОВЕ и СЛОВО споделят съкровенията енигми на битието, мирозданието и Божествената промисъл...

Ето това е разликата между *живото* (Божествено) общуване на *съборната* колегия и неживото (технизирано) сборище от симулакри...

В приказката „*Славейт*” (*дат.*: Nattergalen), написана през 1843 г., Х. К. Андерсен за пръв път поставя *този* проблем... В нея той разказва за заплениването от *механическата* играчка (*изкуствен* славей), която пренебрегва *живата* красота на песента на *живия* славей, когото всички ЗАБРАВЯТ, имайки илюзорната замяна...

В механистичното опиянение и техногенната оргия героят на приказката (императорът) – чудно ли е? – е настигнат от Смъртта...

Но внезапно край умирация се раздава чудесното пеене на *живия* славей, завърнал се... Той пеел и пеел до този момент, докато Смъртта не излетяла през прозореца...

Когато оздравелият император започнал да благодари на *живата* птица за спасението си, тя отговорила, че *сълзите, които видяла в неговите очи в момента на първото ѝ пеене, са най-голямата награда за певеца*...

Нека не забравяме никога, че най-голямата ценност на студентските конференции е нашето ЖИВО ОБЩУВАНЕ помежду ни...

Тази *жива* онтология ни отвежда и към най-дълбоката същност на феномена на ЖИВИЯ УНИВЕРСИТЕТ...”.

Председател на Организационния комитет на форума беше Любов Йовинска (III курс, зад. – спец. „Библиотекознание и библиография”); *модератор* – Ангел Георгиев (III курс, ред. – спец. „Информационни ресурси на туризма”); *навигатор* – Илиян Барзев (IV курс, ред. спец. „Компютърни науки”); председател на *Програмния комитет* – Андреа Пандулис (докторант по докторска програма „Автоматизирани системи за обработка на информация и управление”).

II. Интродукция към конкурс „Декамерон”

(Посланието ми към човечеството през пролетта на 2020 г.)

Черната Гостенка – „Декамерон” – Бокачо и НИЕ...

Джовани Бокачо (*Giovanni Boccaccio*, 1313–1375) се ражда близо до Флоренция като незаконен син на търговец и обедняла френска благородничка. В продължение на 10 години пребивава в Неапол, където по онова време КУЛТУРАТА е издигната в КУЛТ от крал

Робер Мъдри Анжуйски (Roberto il Saggio, 1276–1343). Тук получава високо класическо образование и става изтъкнат поет и велик хуманист.

Кралският БИБЛИОТЕКАР насърчава Бокачо да изучава гръцката митология, античните класици и науките изобщо.

...Джовани се влюбва в незаконната дъщеря на краля Мария Аквинска (Maria d'Aquino, ?–1348) и тя остава завинаги Дама на сърцето му...

Обезсмъртена е в творчеството му под името *Фиамета* (Пламъче).

Обезсмъртена е и от *неизвестен майстор на портретната миниатюра* от XVIII в., и от *Данте Габриел Росети* (Dante Gabriel Rossetti, 1828–1882).

...В Неапол Бокачо слуша разказите на моряци и пътешественици за източните страни – Византия, Персия, Индия и Китай.

Той е първият хуманист на служба във Флорентинската република. Дори става един от нейните най-авторитетни дипломати.

Бокачо се заема с мисията да наложи новата ХУМАНИСТИЧНА КУЛТУРА.

Дълги години той се занимава с научна дейност, преводи от гръцки и латински, коментари на античната митология и на Дантевата „Божествена комедия” (*La Divina Comedia*, 1320).

Изключително влияние върху живота и творчеството на Бокачо оказва чумната епидемия във Флоренция през 1348 г. Именно от тази трагедия е вдъхновен прочутият сборник с новели „Декамерон”.³

„Декамерон” (на италиански: *Il Decamerone*; на старогръцки: *δέκα „десет”* + на старогръцки: *ήμέρα „ден”*, буквално: Десетоднев) е сборник с новели, чието пълно заглавие гласи: „Започва книгата, наречена „Декамерон”, назована „Принц Галеото”, в която се съдържат сто истории, разказани в течение на десет дни от седем дами и трима младежи”.

Идеята на автора е да противопостави човешкия свят (*десетоднева*) на Божественото творение – *Шестоднева*.

Творбата съдържа сто новели, разказани в рамките на десет дни от десетина души.

Различните истории в „Декамерон” варират от еротичното до трагичното, често остроумни и шеговити, но определено са ЖИТЕЙСКИ УРОЦИ, които носят мъдрост и дидактика.

...В Италия по време на чумната епидемия във флорентинската църква „Санта Мария Новела” на утринната служба се срещат седем млади дами – всички свързани помежду

³ **Воссацио**, Giovanni. *Il Decamerone*. Firenze, 1348–1353. – *Manoscritto*; **Воссацио**, Giovanni. *Il Decamerone*. Venezia, ca. 1492. – *Първо печ. изд. на лит. паметник*.

Акад. съвр. изд. на лит. паметник: **Воссацио**, Giovanni. *Il Decamerone*. Torino: Einaudi, 1980. 1362 p. *Прев. на бълг. ез. на лит. паметник*:

Бокачо, Джовани. *Декамерон*. София: Библ. за възрастни, 1908. 934 с. – *В кн. не е посочен прев.*

Бокачо, Джовани. *Декамерон*: [Кн. 1–3]. София: Хемус, 1920–1921.

[Кн. 1]: Ден 1–3. прев. от итал. Д. Хр. Максимов. [1920]. 324 с.; [Кн. 2]: Ден 6–7. прев. от итал. Вас. Василев. 1921. 311 с.; [Кн. 3]: Ден 8–10. прев. от итал. Вас. Василев. 1921. 304 с.

Бокачо, Джовани. *Декамерон*. София: Самообразование, 1942. 568 с. – *В кн. не е посочен прев.*

Бокачо, Джовани. *Декамерон*. прев. от итал. Никола Иванов; прев. на стих. от итал. Драгомир Петров; худ. Петър Станимиров. София: Народна култура, 1970. 872 с.; 2. изд. София: Народна култура, 1980. 684 с.; 3. изд. София: Захарий Стоянов, 2000. 520 с.; 4. изд. София: Захарий Стоянов, 2003. 863 с.; 5. изд. София: Захарий Стоянов, 2011. 704 с.; 6. изд. София: Изток–Запад, 2015. 710 с. – *Бел. А. Куманова*.

GIOVANNI BOCCACCIO

Джовани Бокачо – гравюра на Рафаело Санцио Морген (1758–1833)

си, било то по роднинство, по дружба или по съседство.

След службата те започват да разговарят и една от тях предлага на останалите да избягат от града и от страшните гледки и мисли.

Всички приемат идеята, но най-разсъдливата от тях отбелязва, че няма да се справят сами без мъже: „Истина е, че мъжете са разумът на жените; без тяхното ръководство нашите начинания много рядко стигат до добър край”.

Към тях се присъединяват трима младежи, които с радост приемат да се спасят заедно извън града, където „се чува песента на птиците, зеленят се хълмове и долини, житата из полето се люлеят като безбрежно море, навсякъде е пълно с какви ли не дървета, а небето изглежда много по-просторно и макар да продължава да ни се гневи, то няма да ни лиши от вечната си красота; всичко това е много по-приятно за гледане от опустелите стени на нашия град”.

Героите бягат от чумата и опасността и се отдават на веселие.

Мария Аквинска
(Фиамета)

Въпреки че са млади мъже и жени, те НЕ ПРИСТЪПВАТ ГРАНИЦАТА НА БЛАГОПРИЛИЧИЕТО – БЛАГОЧЕСТИЕТО.

Има РЕД, а не хаос.

Не прекаляват с нищо, водени от РАЗУМА.

Отиват на недостъпно място в извънградско имение в продължение на *две седмици*.

Мястото е приказно, заобиколено от зеленина и прелестни градини.

За да са вечерите по-забавни, всеки трябва да разкаже по една история.

Това става всеки ден – с изключение на един ден в седмицата за домакинска работа и Светите дни, в които те изобщо не работят и се предават на молитви, т.е. *ДЕСЕТ* вечери за разказване на истории.

Джон Уилям Уотърхаус/John William Waterhouse (1849–1917) – „Приказка от „Декамерон“, 1916 г., съхранява се в Галерия „Лейди Левър“, Ливърпул

лиански град (!) – взима живота на повече от *сто хиляди души*, като унищожават цели фамилии и оставя без наследници неизброими богатства, и поради това авторитетът на *Божествените и човешките закони* бил силно разколебан и само малцина се съобразявали с тях: „По причина на злощастното и бедствено положение, в което бе изпаднал нашият град, както човешките, така и Божиите закони бяха изгубили всякаква власт и никой не ги зачиташе“.

Чрез стотте новели авторът се заема да изгради един **НОВ СВЯТ** и да го **ХАРМОНИЗИРА** посредством **СПАЗВАНЕТО** както на *човешките*, така и на *Божии* закони.

Този нов свят е светът на хуманизма и неговите идеали.

Корените на хуманистичния заряд на великата творба на Бокачо са във фолклорната основа, свързана пряко с народната материално-телесна „долница“ (по М. М. Бахтин).

Това са феномените на ЕПИСТЕМОЛОГИЧНОТО СИМВОЛНО ЗНАНИЕ, съпътстващо човечеството от най-дълбока древност – античните митове, народните сказания и особено източните приказки и легенди, Библейските притчи.

Интересно е, че в основата на източните истории от „Декамерон“ са такива шедеври като „Приказките на Шехерезада“ (персийския сборник „Хиляда приказки“ [إناسفارازہ]), „Трите принца на Серендип“ (персийски мъдрости) и „Дигенис Акрит“ (Διγενής Ἀκρίτης) – византийска епическа поема, описваща живота и подвизите на легендарния воин Васи-

Смисълът на техните разкази разкрива **ХУМАНИСТИЧНИЯ СВЕТОГЛЕД** на Бокачо, който се характеризира със засиления интерес към аспектите на **ЧУВСТВЕНИЯ** свят на човека *от гледна точка на неговия РАЗУМ*.

Женските персонажи в „Декамерон“ са **ТАКТИЧНИ**, **ОСТРОУМНИ** и **ДОСТОЙНИ** – според **ДОБРОДЕТЕЛИТЕ** на Ренесанса.

Бокачо се опитва да равнопостави дамите и мъжете.

..Чумата, която във Флоренция – най-великолепния ита-

лий, наричан Дигенис Акрит („Двуроден Акрит“, заради смесения му византийско-арабски произход /X–XII в./).

Именно в приказките е постигната извечната хармония между *човечност и Божественост, хуманизъм и теизъм, престъпление и наказание...*

Много изследователи на културната епоха на Ренесанса: Франсоа Рабле (François Rabelais, 1494–1553); Якоб Буркхардт (Jacob Christoph Burckhardt, 1818–1897); П. М. Бицилли (Петр Михайлович Бицилли, 1879–1953); М. М. Бахтин (Михаил Михайлович Бахтин, 1895–1975); Еудженио Гарин (Eugenio Garin, 1909–2004); Ю. М. Лотман (Юрий Михайлович Лотман, 1922–1993); Чарлз Науерт (Charles G. Nauert, 1928–2013); Симеон Хаджикосев (1941 –), акцентират в своите теоретични творби върху същностната промяна от теоцентризъм към антропоцентризъм: ПЕРСОНАЛНАТА *ОТГОВОРНОСТ* НА ЧОВЕКА ЗА *ДРУГИЯ* ЧОВЕК, ЧОВЕЧЕСТВОТО И ПЛАНЕТАТА.

В контекста на *тази* концептуална смяна след Средновековието антропоцентризмът се проблематизира чрез неговите ДВЕ страни – ИНДИВИДУАЛИЗЪМ и ХУМАНИЗЪМ.

Точно в *тази* диада се разполагат ИЗБОРЪГ и ДЕЙСТВИЕТО на човека – съотнесено с неговите ЖЕЛАНИЯ – ВОЛЯ (Артур Шопенхауер/Arthur Schopenhauer, 1788–1860/) – чрез неговия *МОРАЛ* – неговата *СЪВЕСТ*.

Според Никола Бенин (Никола Димитров Бенин, 1962 – /ст. ас. по българска литература във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“ и в Русенския университет, член на Дружеството по библистика/): „В края на Ренесанса индивидуализмът постепенно се откъсва от орбитата на хуманизма и се превръща в титанизъм, което е една от причините за разпада на двувековния хармоничен ренесансов свят”.

Именно на *този* проблем е посветено и гениалното произведение на Гьоте (Йохан Волфганг фон Гьоте/Johann Wolfgang von Goethe, 1749–1832/) „Фауст”, където възгорделият се (и самозабравил се) човек – дори учен на своето време – започва гибелен флирт с дявола, който продължава с пълна сила и до днес...

„Декамерон” се смята за първия шедьовър на класическата европейска проза, повлиял пряко на творби като:

- „Кентърбърийски разкази” (Canterbury Tales) на Джефри Чосър (Geoffrey Chaucer, 1343–1400);

- „Поучителни новели” (Novelas ejemplares) на Мигел де Сервантес (Мигел де Сервантес Сааведра/Miguel de Cervantes Saavedra, 1547–1616);

- „Добрят край оправя всичко” (All’s Well That Ends Well) и „Цимбелин” (Cymbeline) на Уилям Шекспир (William Shakespeare, 1564–1616);

- пасторалните комедии „Изобретателната влюбена” (La Discreta enamorada) и „Славейт на Севиля” (El ruiseñor de Sevilla) на Лопе де Вега (Lope Félix de Vega y Carpio, 1562–1635);

- пиесите „Училище за мъже” (L’École des maris) и „Жорж Данден” (George Dandin ou le Maricon fondu) на Жан-Батист Поклен Молиер (Molière, Jean-Baptiste Poquelin, 1622–1673).

Данте, Петрарка и Бокачо стават „трите ФОНТАНА” или „трите КОРОНИ” – точно *това* са названията, под които като универсално хуманитарно триединство – грандиозна интеракция във времето и пространството – са известни и на италианското (и европейско) Възраждане, и на всички времена...

А на нас?..

Като зловещо послание от миналото идват (точно 500 години след Бокачо!) посланията на друг гений Едгар Алън По (Edgar Allan Poe, 1809–1849), чието първо стихотворение е „Тамерлан“ (Tamerlane, 1827), opus magnum е „Гарванът“ (The Raven, 1845), а провидческото му произведение е „Маската на Алената Смърт“ (The Masque of the Red Death, 1842). Нека не забравяме неговото верую: „Литературата е най-благородната професия. Всъщност тя е почти единствената, достойна за един човек. За мен няма съблазън, която да ме изкара от правия път“.

III. Есета по конкурса „Декамерон“

БЛАГА ВЕСТ НА ДОБРОЛЮБИЕ

III.1. Почетни гости на форума

III.1.1. Най-младият участник – нашият посланик в бъдещето

...оставете децата и не им пречете да дойдат при Мене,
защото на такива е царството небесно.
(Мат. 19:14)

Живена Гарова

(ученичка от VIII д клас на 9. Френска езикова гимназия „Алфонс дьо Ламартин“ – София, България)

Вирус – здравословен и сериозен социален проблем

(С нас или без нас кръговратът на живота продължава. По-добре да е с нас, нали!)

Тази пролет е необичайна за всички по света. Ние, хората, и пряко и косвено сме засегнати от един необичаен враг – коронавируса COVID-19. Този коварен вирус е не само здравословен, но и сериозен социален проблем. Принудени сме да си стоим вкъщи. Ние не водим социалния живот, който сме имали преди неговата страховита поява.

Много анализи показват, че икономиката в почти всички засегнати страни значително се затруднява и трудностите в тази сфера тепърва предстоят. Този факт отваря въпросите за предстоящите проблеми. Колко време ще е нужно всичко да се възстанови отново? Това е въпрос, на който още не може да се отговори. Можем само да гадаем и да вярваме, че това ще стане бързо.

От друга страна, като че ли екологията печели – липсата на натоварване на индустриалните мощности и ограничаването на използването на автомобили направиха въздуха по-прозрачен, водите по-чисти и почвата по-малко замърсена.

Важна за целия цивилизован свят е темата образование. Засега учителите работят с учениците неприсъствено, чрез електронни приложения. Новият начин на обучение обаче, не беше толкова ефективен в началото. За всички нас, ученици и учители, това беше нещо ново и естествено, при неговото реално прилагане се срещаха известни затруднения в общуването.

В забързаното ежедневие, преди появата на COVID-19, на всеки един от нас не ни оставаше достатъчно време за най-скъпото – нашите близки. Откакто сме си вкъщи, говорим повече един с друг и се радваме на близостта си.

Сега успявам да свърша неща, за които преди не съм отделяла време – например научих се да готвя.

Трябва да сме силни и спокойни, защото с нас или без нас кръговратът на живота продължава.

По-добре да е с нас, нали!

Човечеството е претърпяло далеч по-лоши неща и все още сме тук на Земята.

Вярвам, че вирусът и породените от него тревога и паника ще отминат. Въпреки всичко, ние хората, трябва да продължим да творим и да мечтаем, защото това ни кара да се чувстваме живи, вдъхновени и полезни!

III.1.2. Дейци на Българската православна църква – наша пътеводна звезда *Денница*

Ако заключа небето и няма дъжд,
ако заповядам на скакалци да изпоядат земята,
или направят мор върху Моя народ,
и Моят народ, който се именува с Мое,
се смири, почне да се моли,
да търси лицето Ми
и се отвърне от лошите си пътища,
Аз ще чуя от небето,
ще простя греховете му
и ще изцеля земята му.
(2 Парал. 7:13–14)

Отец Стефан Пашов

ПОСЛАНИЕ КЪМ СВЕТА И ЗА РАЗМИСЪЛ: НЕ ЖАДУВАМЕ ЗА ЖИВАТА ВОДА, И НЕ МЕЧТАЕМ ЗА ВЕЧНОСТТА

(Бог се опитва да ни събуди, когато сме прекалено сигурни и доволни от себе си, че мечтите ни се сбъдват)

Припомням си новелата „Чумата в Бергамо” на датския писател, поет, ботаник и преводач Йенс Петер Якобсен (Jens Peter Jacobsen, 1847–1885): „Колко пъти съм искал да ви събера чедата ти, както кокошка събира пилците си под крилете, и не рачихте” (Мат. 23:37)...

Животът си струва само тогава, когато се изживява със Спасителя на света Исус Христос, Който казва: „Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели, няма по-голяма любов от тази да дадеш живота си за своите приятели” (Иоан. 15:13)...

И Той дава Своя живот за спасението ни.

По това познаваме, че сме преминали от *смъртта* към *живота*.

Ако обичаме не само тези, които ни обичат, но най-вече тези, които ни мразят, това е възкресението – като гледаме на врага като на един, за когото Христос умря, когото Христос обича.

Бог се опитва да ни събуди, когато сме прекалено сигурни и доволни от себе си, че мечтите ни се сбъдват, когато сме стигнали до брега, спокойно плавайки само покрай брега и, претоварени от обилни притежания, не жадуваме за живата вода, и не мечтаем за вечността.

Наблягаме да съградим нова земя, нов свят, а сме забравили копнежа по новото небе, по Царството Божие – Царството Небесно...

Човечеството повече от всякога следва да се завърне при Бога, да се помири с Него и заедно с Него да осъществи Божиите цели за нас.

Благодатта на Господа Исуса Христа, Който е главата на Църквата и сърцето на света, да бъде с нас!

III.1.3. Учените от различни краища на света и ALUMNI на УниБИТ– нашите консултанти и лоцмани

Наука без съвест е гибел за душата.

Франсоа Рабле

III.1.3.1. Русия

Александр Субетто

(акад. проф. докт. филос. наук, докт. экон. наук, канд. техн. наук, заслуженный деятель науки Российской Федерации /РФ/, лауреат Премии Правительства РФ, директор Центра ноосферного развития Научно-исследовательской лаборатории руссиеведения, евразийства и устойчивого развития Северо-Западного института управления (филиала Российской академии народного хозяйства и государственной службы /РАНХиГС/) при Президенте РФ, профессор кафедры истории религии и теологии Факультета истории и социальных наук Российского государственного педагогического университета (РГПУ) им. А. И. Герцена, почетный профессор Новгородского государственного университета (Нов ГУ) им. Ярослава Мудрого, почетный президент Ноосферной общественной академии наук, вице-президент Петровской академии наук и искусств, председатель Философского Совета Русского Космического Общества, вице-президент Международной академии гармоничного развития человека (ЮНЕСКО), член президиума Международного Высшего Ученого Совета, действительный член Российской академии естественных наук, Европейской академии естественных наук, Международной академии психологических наук, Академии философии хозяйства, Академии проблем качества)

Явление „Коронавируса” миру через призму „исповеди последнего человека”

Пандемия „коронавируса”, возникшая на юго-востоке Китая (в городе Ухань), набирает силу, захватывая всю планету Земля. Появляется огромное число статей по поводу её истоков, „природы”, влияния на ближайшее социально-экономическое развитие человечества и России.

В газете „Завтра” в начале марта этого года итальянский политолог Джульетто Кьеза в беседе с корреспондентом этой газеты Екатериной Глушик так определил само явление „коронавируса” миру и процесс разворачивающейся пандемии этого вируса, похоже рукотворного, рожденного в научно-исследовательской лаборатории в одной из стран мира (китайцы указывают в последнее время, что в Ухань этот вирус занесли американские военные специалисты):

„Думаю, что коронавирус и всё, что с ним связано, продлится недолго. Тем не менее, та ситуация, что возникла сейчас, в корне нова, а именно, в глубокой опасности находится весь мир... можно сказать точно – вторая двадцатка двадцать первого века, то самое

„2020”, означает начало гигантских потрясений, которые попросту не будут остановлены, некому это сделать... сейчас вирусная ситуация меняет сам вопрос, потому что кризис уже вытекает не из финансовой системы, а из другого мира, из совершенно другой области, не из финансовой, это мир научных экспериментов вирусологии и нанотехнологий... Источник финансового кризиса – не экономический, а биологический”⁴.

Недавно на одном из круглых столов Владимира Соловьева на телевидении один из участников „озвучил” информацию, что по прогнозу Института Коха в Германии пандемия коронавируса будет терроризировать мир человечества ещё два года. Есть и другие оценки, другие реакции. Но все эти оценки и реакции объединяет одно: все сходятся во мнениях, что человечество столкнулось с чем-то необычным, с чем оно не сталкивалось никогда.

Меня, как автора этих заметок, поразило в явлении „Коронавируса” миру одно обстоятельство, – это сходство его порождения Биосферой с общей идеей, которую я положил в основу необычного своего научно-философского эссе, написанного летом 2011 года и опубликованного в научном издательстве „Астерион” в декабре этого же года, под названием „Исповедь последнего человека (предупреждение из Будущего)”. Это эссе – необычное по своему жанру, который я фактически изобрел. Я в аннотации к книге определил так этот жанр: „это научно-философское эссе автора, как он пишет в „Заключении”, – в „фантазийном обрамлении”. Эта работа имеет подстрочное название – „предупреждение из Будущего”. Вымышленный герой Иван Александрович Муромцев летом 2037 года пишет „исповедь” то ли от себя, то ли от имени погибшего человечества, отвечая на главный вопрос: „Почему человечество погибло от запуска Биосферой, как суперорганизмом, своего иммунного механизма, „наславшего” на человечество „вирус-истребитель”, почему оно не смогло пережить „Эпоху Великого Эволюционного Перелома” и совершить „Ноосферный Прорыв”?”.

Первая глава „Исповеди последнего человека” „День первый. 15 июля 2037 года”, и первый параграф этой главы „Я – последний человек на Земле...” начинается так: „Я – последний человек на Земле. Всё человечество в одночасье вымерло на Земле от неизвестного вируса – истребителя человечества, порожденного Природой – Биосферой и Землёй как суперорганизмами, наверное, в порядке иммунной защиты себя от нашего агрессивного потребления, когда истребление биологического разнообразия приняло для Природы катастрофические размеры. Природа убрала нас из своего „тела” как убирает раковые клетки наш же собственный организм, когда его иммунные механизмы срабатывают эффективно.

Что значит – последний человек? Думал ли когда-нибудь человек на Земле, что он будет последним? Думаю – нет, не думал. Всегда смерть человека даже на необитаемом острове сопровождалась его уверенностью, что где-то там, на „большой земле” живёт человечество, живут родственники, друзья, товарищи, родной народ или племя, которые продолжат жизнь и в этой будущей жизни будет запечатлен и миг его жизни.

Здесь же этого чувства нет. Есть беспощадное понимание того, что ты – последний, после тебя – тьма вечности, в которой не останется даже памяти о человечестве. Нет, что-то останется. Какое-то время будут стоять города, в них – памятники, музеи, библиотеки, в библиотеках – на стеллажах книги, но их уже некому будет смотреть, читать, считывать информацию с символов, они уже и не памятники вовсе, и не города вовсе, и не музеи, и

⁴ Кьеза, Джульетто. Конец истории или конец света? – В: *Завтра*, март 2020, № 10 (1368), с. 3.

не библиотеки, и не книги вовсе и т.д., а просто – некие формы определенного вещества, подверженные тлению и запустению, обреченные со временем, вследствие действия жесточайшего закона энтропии, превратиться в песок, в пыль, в ничто.

Я думаю об этом спокойно и отрешенно. Мне кажется, что во мне умерли все былые страдания человечества... Собственно говоря, кто я есть – последний человек на Земле? Кого я представляю? – Себя на краю вечности молчания моего разума или всё человечество, его маленькую частицу, чтобы она успела что-то „важное” „крикнуть” Будущему, причем „важное” именно с позиции Будущего разумных существ, которые похожи на нас – людей, чтобы они не повторили тех трагических иллюзий и ошибок, которые обернулись экологической смертью человечества?

...В своём одиночестве на Земле я есть всё человечество, не только последнее человечество, но и все предшествующие человечества на Земле, т.е. все поколения человечества, образующие единый поток истории, – „фокус” предшествующей истории человечества, её ещё мыслящий, находящийся ещё в сознании, „финал”, дальше после меня – „бездонная пропасть”, называемая небытием человечества.

Поэтому моя „Исповедь” – это и „Исповедь” самого человечества”.

В этой „Исповеди” мой герой – Иван Александрович Муромцев, а вернее, я сам, выстраивал эту фантастическую ситуацию, задавал себе десятки вопросов в связи с эколого-вирусной гибелью человечества, и пытался на них ответить, – и систему этих ответов я и назвал „Предупреждением из будущего”.

„Исповедь” пишется моим героем с 15-го июля по 21 августа 2037 года. Эти даты отражали время, в течение которого я писал эту исповедь в 2011 году, передвинув это „событие” на 26 лет в будущее – в 2037 год. И вот прошло 8,5 лет, почти 1/3 этого периода до воображаемой вирусно-экологической гибели человечества, и разразилась эта пандемия с „коронавирусом”.

Сами исследования китайских специалистов показывают, что этот „коронавирус” – искусственный. Правда, некоторые отечественные ученые-вирусологи настаивают на естественном происхождении коронавируса. Как пишет В. Ванников – „искусственно сконструированный штамм коронавируса („склейка” методами геной инженерии вируса атипичной пневмонии 2003 года и вируса иммунодефицита человека)”. И далее он выдвигает свою гипотезу: „Вероятность того, что мутации такого типа могут возникнуть естественным путем, практически равна нулю, а вот техническая возможность „слепить” жизнеспособную (в плане взаимодействия с клетками человеческого организма) РНК-химеру – уже практически стопроцентная. Их теперь чуть ли на 3D-принтере можно распечатывать. Что, возможно, уже и происходит”⁵.

Иными словами, если эта гипотеза В. Ванникова верна, и носитель уносящей жизни людей пандемии вирус начиная с конца января месяца, получивший название „коронавируса”, – искусственного происхождения (на это обстоятельство обращают внимание и китайские власти, и Джульятто Кьеза, и многие другие), то это несколько не умаляет моей гипотезы, которую я положил в основу своего научно-философского эссе, и по которой Биосфера через управляемый (верхними уровнями в структуре её биотической регуляции) мутагенез однажды создает вирус-истребитель, и „убирает” человечество из своего тела, как свою „раковую опухоль”. По моей версии, человечество увеличивая антропогенное „давление” на живое вещество и гомеостатические механизмы, сталкивается с увели-

⁵ Ванников, В. Зараза по заказу. – В: *Завтра*, 2020, № 11 (1369), с. 3.

чивающимся числом „обратных связей” этих механизмов. И это позволяет предполагать, что у Биосферы в „запасе” несколько десятков своеобразных „реакций” („стратегий”), направленных, если они будут приведены в действие, на ликвидацию человечества, как организма похожего по своему действию на „природу” того же „коронавируса”, с которым мы ведем борьбу, только уже по отношению к Биосфере как суперорганизму, частью которого, и „разумом” в потенции которого (актуализация этой потенции и будет переход Биосферы в Ноосферу, которую как закон глобальной эволюции, определил В. И. Вернадский), оно (человечество) является.

И увлечение экспериментами генной инженерии в области вирусологии не возбудит ли такую „реакцию” со стороны Биосферы? Не „играем” ли мы в очень опасные „игры”, которые усиливает „безумие корыстного интереса” (культы прибыли, наживы, культы денег и власти капитала – капиталократии), которые могут обернуться экологической гибелью человечества до середины XXI века?

Ведь еще в 1918 году русский философ Николай Александрович Бердяев высказал пророчество, становящееся в XXI веке самовыполняющимся: *„в корыстном интересе таится безумие”*. Мир строя мировой финансовой капиталократии, начиная уже с рубежа 80-х–90-х годов XX века, вошёл, в моей оценке, в первую фазу Глобальной Экологической Катастрофы, и её процессы развиваются, и могут перейти „точку невозврата” в период между 2030-м и 2050-м годами. И здесь в своей интуиции Джульетто Къеза, вводя символ „2020”, и говоря, что вторая двадцатка („20”) будет временем больших потрясений, прав. Но мне не хотелось бы, чтобы моя „Исповедь последнего человека” оказалась таким негативным „пророчеством”, а хотелось бы, чтобы сыграло только роль „предупреждения”.

„Исповедь последнего человека” имеет объем более 230 страниц. В главе „День пятый. 5 августа 2037 года” мой герой указывает, что главный виновник экологической гибели человечества на Земле – капитализм, который стал превращаться в „экологического могольщика” человечества. Иван Александрович Муромцев предупреждает: „Капитализм как „отрицательная утопия” жил за счёт своей империалистичности. Это означает, что капитализм не империалистическим быть не может. Такой тип „материализованной утопии” можно назвать „утопией раковых клеток”, „думающих”, что они могут колонизировать свой „организм-донор” бесконечно и в силу этого кончают свою жизнь самоубийством, уничтожая „организм-донор”. Именно это и произошло. Капитализм, как утопия, аналогичная утопии бытия раковых клеток, и убил человечество в четвертом десятилетии XXI века...

...Возникла „капиталократическая Эсхатология”, заканчивающаяся якобы „растворением” человека в Капитале-Боге, а на самом деле закончившаяся экологической гибели и человека, и „Капитала-Бога”, который оказался „Капиталом-Сатаной” – пустотой и небытием.

Пределом Абсурда Капитала, т.е. его претензий на замещение истинной истории человечества своей „историей”, которая изначально была иллюзией и утопией, в её негативном смысле, и оказалась экологическая смерть человечества, свидетелем которой являюсь я, последний человек, Иван Александрович Муромцев, – последний из 7-и миллиардов людей на Земле”.

Мой герой в этой „Исповеди” показывал, что капитализм делает ставку на культ невежества (пример – утверждение „гуру” монетаризма и рыночного либерализма Ф. Хайека,

что в основе либеральной свободы лежит невежество), что, как показали Медоузы и Рандерс в своей работе „За пределами роста” в конце 80-х годов XX века, „Мировые лидеры утратили... привычку учиться...”. Они указывали: „Теперь настало время сказать правду. Как и все люди, мировые лидеры не знают, какие пути ведут к устойчивому развитию. Большинство из них даже не подозревает о такой необходимости...”.

Это заключение Медоузов и Рандерса, более чем 30-летней давности, подтверждается полной неадекватностью политических элит стран Европы тому кризису, который породила пандемия „коронавируса”. Преимущество социалистического Китая, продемонстрированные Коммунистической партией Китая её мобилизационные возможности (в чем-то сравнимые с высоким мобилизационным потенциалом, продемонстрированным советским социализмом в СССР в 1941–1945 гг. в борьбе с гитлеровским фашизмом), – это всё „коронавирусный кризис” явно проявил.

Закону эти свои заметки тезисом, который входит важным теоретическим положением в разработанную мною теоретическую систему Ноосферизма, и соответственно – Ноосферного Экологического Духовного Социализма:

„Мир вступил в Эпоху Великого Эволюционного Перелома, исторический „старт” которой обозначил переход глобального экологического кризиса в первую фазу Глобальной Экологической Катастрофы. И „коронавирусная пандемия” – лишь одно из планетарных событий в „логике” развития этой Эпохи. Наступил „Конец истории” не по Ф. Фукуяме, а в совершенно другом смысле – как Экологический Конец всей Стихийной Истории, в том числе – рыночно-капиталистической истории. Начавший действовать императив экологического выживания человечества в XXI веке – есть ноосферный императив, т.е. императив перехода к управляемой социоприродной эволюции на базе общественного интеллекта, научно-образовательного общества, плановой ноосферной экономики и Ноосферного Экологического Духовного Социализма. Других альтернатив исторически достойно прожить XXI век у человечества нет. И разразившийся „коронавирусный кризис”, который де-факто подверг онтологической критике всю мировую рыночно-капиталистическую систему, а вернее – экономико-колониально-империалистическую систему строя мировой финансовой капиталократии, скрывается своеобразный „Зов Будущего”, за которым „прячется” эпоха грядущих масштабных ноосферно-социалистических преобразований всех основ жизни человечества на Земле. И Россия призвана возглавить этот Ноосферный Прорыв человечества.

„Исповедь последнего человека”, которую я написал и опубликовал в 2011 году, и к которой, на фоне современной рефлексии думающих людей по поводу явления миру „коронавируса”, я обратился в своей нынешней рефлексии, я надеюсь только и останется „предупреждением из Будущего”, но не станет реальностью!”.

Виктор Ярцев

(докт. филос. наук, действительный член Международной акад. наук экологии, безопасности человека и природы, соавтор программы „Человек будущего” – Омск, Россия)

Три возможных сценария развития цивилизации

Окружающий нас мир основан на гармонии, на объективных законах Мироздания. Задача человека их познать и в соответствии с этим организовывать свою жизнь. Мир троичен и в основе его находятся информация, энергия и материя. Первопричиной всех изменений является информация. Изменение информации, новые идеи генерируют со-

ответствующую энергию для их реализации, которая далее проводит преобразования в видимом, физическом мире. Человечество, можно так сказать, живёт и развивается в координатах времени и информации.

По многим показателям современная цивилизация подошла к тупику своего развития, и впереди видится полный её крах. Ещё в древности Пифагор говорил: „Познав самого себя, ты познаешь Вселенную и Бога”. Этот принцип познания не был взят за основу современной цивилизацией. В итоге человек, как был загадкой для себя, так и остался. Всё познание в существующем мире направлено на познание чего угодно, только не на познание себя. А это породило то, что человек перестал быть субъектом и превратился в объект для различных манипуляций.

Человек является микрокосмосом, и в нём отражены все законы мироустройства, и согласно им происходят все процессы в его организме. Следовательно, всякое познание должно начинаться с самопознания. В противном случае познание приведёт к получению массы ошибочных знаний и к заблуждению в восприятии, как самого себя, так и окружающего мира. Итогом такого процесса будет ошибка в понимании человека, его сути, его цели и задачи в жизни. И самое главное – человек не будет знать, ощущать и владеть процессами своего внутреннего мира, а через это будет потеряна его естественная, органическая связь с Мирозданием, с Богом. Вот в таком положении сейчас находится всё человечество.

И в итоге – наше общество пришло к тому, что далее в том состоянии, в котором оно находится, дальнейшая жизнь невозможна. Перед всеми людьми открываются три пути дальнейшего развития цивилизации.

Первый путь – это ничего не менять, жить согласно устоявшемуся типовому мышлению и общепринятому мировоззрению. Он ведёт к деградации людей и деградации жизни на этом пути.

Второй путь – это активное противостояние всему новому, отрицание основополагающих законов мироустройства, стремление жить по своим желаниям и прихотям. Он ведёт к полной гибели, т. к. в этом случае происходит отрицание самой жизни, её законов развития.

Третий путь – это путь рождения новой цивилизации. Он основан на принятии новой информации, новых идей на дальнейшее развитие и практической реализации этого в своей жизни. Для этого необходимо, прежде всего, изучение самого себя, процессов своего внутреннего мира и основополагающих законов мироустройства, которые были скрыты от людей в существующей цивилизации. Всё это поможет человеку самому расстаться с ошибочными знаниями, понятиями, ложными мифами, заблуждениями в философско-религиозных воззрениях и преодолеть целый ряд различных зависимостей и стать истинно духовно свободной личностью.

Выбор стоит перед каждым человеком. И ему дана свободная воля избрать тот или иной путь, но существует и право знать об этих трёх путях развития цивилизации. В недрах существующей цивилизации должна зародиться новая, нацеленная на эволюционное развитие самого человека на основе гармонизации внутреннего мира, гармоничного взаимодействия между людьми, между людьми и Природой. От самоопределения активных, пассионарных личностей, от их стремления к самопознанию зависит, сможет ли возникнуть в современной цивилизации зачатки будущей.

Надежда Ярощик

(чл.-кор. Международной академии наук экологии, безопасности человека и природы, соавтор программы „Человек будущего” – Омск, Россия)

Эволюционные преобразования на планете

В результате исследований течения жизни, начатых нами с 90-х годов XX века, можно увидеть, куда и как пришла наша цивилизация. Анализ шёл в историческом плане, в социальном, научном, философском, мировоззренческом и др. В основу изучения было положено 4 направления познания, данных человеку – наука, философия, религия, искусство. Объединение их в единый процесс познания позволило найти основополагающие законы мироустройства. Основными вопросами изучения было познание сути человека, организации его внутреннего мира, жизненноважных аспектов.

Если говорить о будущем, то совершенно определённо можно сказать, что будущее мы творим сегодня, в настоящий период времени. И поэтому необходим анализ нашей жизни. Кризисы различного плана – экономические, политические, экологические, нравственные, духовные, природные – касающиеся всех сторон жизни – сотрясают нашу планету уже 25–30 лет, усугубляясь и набирая обороты. Данный деструктивный процесс и всё большее отхождение от принципов и законов мироустройства не может продолжаться вечно.

Но за все эти годы человечество не сделало соответствующих выводов и не приняло мер по коррекции своей жизни. Сейчас уже понятно, что цивилизация прошла точку невозврата, и впереди после глобальных потрясений грядёт совершенно другой тип цивилизации, основанной на гармонии самого человека и на гармоничных взаимоотношениях в обществе.

Положение дел во всех вопросах можно охарактеризовать как беспредел. Мировой хаос и отсутствие миропорядка. Всё чаще вопросы решаются с позиции силы. И это на всех уровнях нашей цивилизации: от межличностных до межгосударственных.

И видимо самое главное проявление этого – природа отвечает на весь человеческий беспредел тайфунами, землетрясениями, извержениями вулканов и изменением погоды. Нет стабильности, гармонии в человеческих отношениях и в душе людей – нет и стабильности в природных проявлениях. И фактически это противостояние человека и природы существовать долго не может. Человек вошел в противостояние с природой, а значит со своей человеческой сутью. И победителем всегда будет природа.

И уже сейчас наше пространство меняется. Может измениться необходимый режим работы электромагнитных излучений. Существует влияние мыслительной деятельности человека на ионосферу, а психо-эмоциональной – на магнитосферу. А изменения в них напрямую влияют на природу, на климат, на геологические процессы. Основой всего живого являются электромагнитные излучения и обмен информацией, которая происходит в определённом частотном диапазоне. Природа может изменить этот частотный диапазон и человек, неготовый к этим изменениям, просто может выпасть из будущего.

Надо сказать, что события на планете по эволюционному преобразованию, по трансформации самой структуры жизни идут семимильными шагами, с огромной скоростью. И все мы являемся свидетелями этих преобразований. Причём в разностороннем плане, в различных проявлениях существующей действительности.

Те проблемы, которые возникли в жизни всех людей, следует рассматривать как эволюционный процесс жизни. Они являются путеводной нитью для людей и характеризуют то, что человек и общество в целом должно увидеть что-то, что привело к этому неприятному явлению. А увидев, исправить ошибку, допущенную в ходе жизненного процесса.

А по большому счёту каждому человеку следует провести анализ своего мировоззрения, миропонимания, мироощущения. И увидеть несоответствие своих дел, поступков, мыслей основополагающим законам мироустройства, в основе которых лежит Гармония.

Очень важно предпринять всё возможное и необходимое, чтобы вписаться в новую грядущую цивилизацию, умело и мудро пройти период трансформации на соответствие возможности жить в новом обществе, в новой цивилизации.

И направление жизни цивилизации зависит от решения каждого человека, суммируясь в общий поток.

Внутреннее „Я” большинства людей спрятано за закрытой дверью. Им редко удается осознать, кто они есть на самом деле и развить свой духовно-творческий потенциал. И чтобы открыть эту запертую дверь, надо найти ключ от своего внутреннего мира.

Наталья Ситникова

(доц. д-р, заместитель директора по научноисследовательской работе Челябинской областной универсальной научной библиотеки – Россия)

Какое же будущее выберем для себя мы?

(Истинные приоритеты)

Сегодня, когда весь мир борется с опасным вирусом, думаю, необходимо каждому задуматься о причинах и последствиях произошедшего.

Пандемия показала разрушительность непродуманных и безответственных действий, итогом которых стали распространение заразной инфекции по всему миру, более миллиона заболевших людей, тысячи погибших, кризис экономики, приостановка работы предприятий, опустевшие улицы. Может быть, случившееся – это результат масштабного эгоизма или обостренной человеческой гордыни, вселенского желания обладания властью и богатством?

Вечный вопрос – „Что является главным в жизни человека?” – обретает особую остроту, когда человечество находится на пути к самоуничтожению.

Пришло время оставить рабочую суету и серьезно задуматься о главном для каждого из нас, о смысле жизни, расставить в ней приоритеты (не надуманные, а истинные), провести переоценку ценностей.

Как никогда актуальна крылатая фраза из Экклезиаста: „Всему свое время, и время всякой вещи под небом: время рождаться, и время умирать; время насаждать, и время вырывать посаженное; время убивать, и время врачевать; время разрушать, и время строить; время плакать, и время смеяться; время сетовать, и время плясать; время разбрасывать камни, и время собирать камни; время обнимать, и время уклоняться от объятий; время искать, и время терять; время сберегать, и время бросать; время раздирать, и время сшивать; время молчать, и время говорить; время любить, и время ненавидеть; время войне, и время миру”.

Так какое же будущее выберем для себя мы?

Марианна Соколова

(доц. д-р – Институт США и Канады Российской академии наук – Москва, Россия)

Люди все больше уходят из природы, замыкаясь в ехнологизированном социуме: быстрота новых коммуникаций создала мир, параллельный реальному

(Как существовать дальше в виртуализированном обществе, пересмотреть ценности и найти гармоничные формы соотношения технологизированного и природного миров)

Много веков тому назад, сидя в темной пещере с играющими по потолку бликами от костра, древние люди пристально всматривались в манящее их пламя. Огонь давал им тепло, помогал приготовить пищу, защищал от темноты, опасностей, диких зверей и врагов. Вглядываясь в игру языков пламени, люди учились размышлять о законах мироздания, создавали первые мифы, запечатлевали на стенах пещеры сцены охоты, обряды и проч. Огонь вызывал ужас, когда становился пожаром или – в руках врагов – первым оружием.

Спустя века люди все больше уходят из природы, замыкаясь в технологизированном социуме. И сегодня тот свет, который отбрасывал в древности первобытный костер, перекочевал за „черное стекло” экранов гаджетов, всматриваясь в которые люди, а иногда и их виртуальные двойники, работают, занимаются бизнесом, воюют, учатся, совершают покупки, виртуальные путешествия или походы в музеи, общаются, развлекаются. Но вместе с виртуальной жизнью в мир пришли и новые проблемы. Произошли изменения в политике, экономике, военном деле, сфере информации, культуры, человеческом общении, частной жизни. Быстрота новых коммуникаций создала мир, параллельный реальному, и человечество, воспользовавшись этим, чтобы не только выжить, но и продуктивно существовать во время повсеместного карантина, вызванного глобальной пандемией 2020 г.

Перед лицом этого испытания человечеству придется задуматься о том, как существовать дальше в виртуализированном обществе, как восстановить доверие к миру, природе, поколебленное глобальной эпидемией и переходом к более безопасному виртуальному общению на технологической основе, преодолеть ставшее теперь постоянным ощущение социальной дистанции, решать проблемы безопасности, следовать этике в использовании технологий. Словом, ему придется многое пересмотреть в своих ценностях, установках и уже сложившихся способах жизни в современном информационном технологизированном обществе.

А возможность задуматься дает шанс для того, чтобы найти более гармоничные формы соотношения технологизированного и природного миров, осознать и предотвратить связанные с этим риски и опасности. Насколько сможет человечество это сделать? – этот шанс должен быть использован полностью и максимально. Но, не дожидаясь глобальных ответов, каждый человек может и должен попытаться отыскать их прежде всего для самого себя.

Леонид Писанов

(филолог, журналист, издатель интернет-портала „Славянское лингвистическое общество” – Челябинск, Россия)

Владислав Писанов *(филолог, журналист, главный редактор издательства „Труд-Регион” – Челябинск, Россия)*

Можем говорить на разных языках и наречиях, но в то же время находить общий язык в своих помыслах и действиях

(Не терять мудрую сущность бытия, созданную творцом)

Библия утверждает, что от Сотворения мира был у людей единый язык. Учёные всех стран упрямо стремятся проникнуть в его глубины, выявить первые смыслы содержащие

звуки, чтобы понять: с чего начиналась речь, которая сделала планету говорящей, слушающей, мыслящей...

Работая над этимологией языков, мы всё больше убеждаемся в их общем родстве. С помощью компьютерного анализа мы разделили слова со звонкими согласными и глухими всего состава словаря русского языка. И выяснили: в остатке оказались слова с глухими согласными базового слоя языка: гласные А, Е, И, О, У, согласные В, К, Л, Н, П, С, Т. Сюда не вошли даже такие фонемы как М и Р. Эта дюжина – языковое ядро, сохранившееся с незапамятных времён.

Так появился новый метод реконструкции слов: перекодирование или замена звонких глухими. Сравнивая их структуру, часто находим общность многих языков и наречий. Один пример: в Белоруссии есть топоним ПОЛЕСЬЕ – что означает „сплошной лес”. В то же время, существует топоним БРЕСТ – название городов и в той же Белоруссии, и во Франции. Если все звонкие заменить глухими, то получим „полест”. Получается, что слово „полесье” предшественник более позднего „брест”.

Однако ЛЕС *по французски* FORET (*по английски* FOREST). Если в слове F заменим П (по аналогии ФЛОТ – ПЛОТ), то получим PORES, как прообраз топонима PARIS – Париж, главная примета которого – Булонской лес. Их общий предок ПОЛЕСЬЕ.

Таких примеров – множество.

Старейший на планете гавайский язык состоит из той же дюжины звуков. Языки меняются, а их глубинные общие предки становятся лингвистическими артефактами.

Не только славяне имеют общие языковые корни, но эти факты неизменно ведут к мировому родству языков.

Мы можем говорить на разных языках и наречиях, но в то же время находить общий язык в своих помыслах и действиях, не теряя мудрую сущность бытия, созданную Творцом. Пандемия 2020 г. указывает на это.

III.1.3.2. България

Никола Р. Казански

(доц. д-р, ръководител на отдел „Справочно-информационна и издателска дейност” на Централната библиотека на Българската академия на науките, секретар на Международната асоциация по библиология, научен редактор на „Трудове на Студентското научно общество при УниБИТ” /2008 – /, почетен гост на I–XV Студентски научни конференции на Студентското научно общество при УниБИТ, почетен гост експерт на XVI Студентска научна конференция на УниБИТ)

Ключ на разбиране

(Нека ПАМЕТТА да бъде пътната ти чанта)

Носи само това, което знаеш и можеш –
учи езици, изучавай страни, разбирай хората.
Нека паметта да бъде пътната ти чанта.
Александър Исаевич Солженицин

Водейки се от горната мъдрост, научих много езици, изучих всички страни, но дали успях да разбера хората!?!?

Понеже все пак сме българи, искам да ви разкажа една неизвестна история на един известен българин и дано тя да ви научи на нещо полезно...

Художникът Минчо Тодоров Кацаров се ражда в село Брезово, Пловдивско през 1891 г. Той е бил с една нормална ръка – лявата, а дясната била съвсем недоразвита. Именно с лявата си ръка рисува прекрасно. По спомена на една негова съселянка, макар и отличен ученик в гимназията, той бил постоянно подиграван от съучениците си заради неговия недъг. Толкова му било тежко, че най-после решил да се самоубие. Снабдил се с револвер, но искал хазайката да излезе и тогава да се застреля. Следейки ситуацията, прозорецът му бил отворен...

Но докато чакал, пред него се спрели двама свещеника и заспорили върху учението на Толстой за нравствената добродетел и ненасилието. Заслушан в техния диспут, той не усетил как револверът се изхлузил от ръката му и паднал на земята. Но той не се навел да го вземе, а се обърнал към тях и им казал: „Зная, зная, че и двамата сте хора на лъжата, но все пак ви облажавам, че има за какво да живеете”.

Единият от свещениците, който говорел против Толстой, си тръгнал, но другият се обърнал дружески към художника и го запитал: „Какво ти е бе, момче? Виждам, че си тъжен нещо. Какво ти тегне на душата?”... „Ето това” и показал недъгавата си ръка. А свещеникът му казал: „Слушай да ти кажа една мисъл от Лев Николаевич Толстой: „Човек да се роди нисък или висок, рус или черноок, не е в негова власт, а да направи от себе си истински човек, това е напълно във властта му. Затова, ти можеш да издигнеш себе си и твоя недъг така, че да не прави впечатление на никого. И не само това, но и да те уважават всички хора по света”.

Нашият герой учи в Художествената академия при Иван Мърквичка и прави изложби в София. След това живее във Виена и Париж, като обикаля цяла Европа. Признат е за най-добрия портретист на гения Бетховен. Неговите картини го изобразяват в различните му творчески състояния и са известни в целия свят. По същото време се запознава със секретаря на Толстой Валентин Булгаков и по негова поръчка рисува картините „Толстой в ръжта (степта)”, „Толстой на кон”, „Толстой на смъртно легло” за Руския културно-исторически музей в Прага (1935–1949).

За съжаление е починал рано (1953) и никога не се завръща в България. За още по-голямо съжаление е известен навсякъде, но не и в собствената си страна. Все пак в писмо до брат си Стою пише: „Там, в Брезово, аз получих оня ключ на разбиране, с който си служа и ще си служа до края на своя живот”.

В сърцето си аз изписвам за него епитафия:

*Не назову святое имя:
любовь безмолвная святая,
и чем тоска неутолимей,
тем молчаливее уста...*

Диана Ралева

(гл. ас., библиограф в Библиотеката на Института за литература при Българската академия на науките, ALUMNI на ДБИ – УниБИТ – бакалавър по специалността „Библиотекознание и библиография” на ДБИ, бакалавър и магистър на Киевския държавен институт по култура – Украйна, научен редактор на „Трудове на Студентското научно общество при УниБИТ” /2008 –/, почетен гост на I–XV Студентски научни конференции

на Студентското научно общество при УниБИТ и почетен гост експерт на XVI Студентска научна конференция на УниБИТ)

Пчелата златна

(Вашата личност)

Хора на БЪДЕЩЕТО, мои съвременници!

Следвайте ПОЛЕТА на МИСЪЛТА си и както пчелата златна – древният символ на библиографа – събирайте НЕКТАРА на ЗНАНИЕТО.

Но само Вашата личност, знайте, може да го превърне в *мед целебен*.

Не спирайте да се усъвършенствате и бъдете благословени!

Анатоли Андреев

(д-р, инж. – УниБИТ)

Човекът и пролетта на 2020 година

(Повече ЧОВЕЦИ на тази прекрасна Земя)

Пролетта е може би един от най-хубавите сезони в годината. Тогава природата се събужда за нов живот. Дърветата и цветята разцъфтяват, птичките започват весело извишат трели и радостно да чуроликат, очаквайки затоплянето на времето. Цялата природа се готви за нов живот, но... .. 2020 г., пролетта!

Да, тя идва с надеждата за този нов живот, но сее смърт. Човекът, подготвяйки се и очаквайки пролетта, е в емоционален шок. Очаквайки пролетта, най-малко е очаквал смъртта. Но законите на времето са неумолими. Забързан в ежедневието си, притиснат от материалните и битови проблеми, той е стъписан. Мисълта му е изместена от тях и е насочена към опазване на здравето и живота му.

В един такъв момент първичното е страхът дали ще оживее, оцелее, страхът за близките и роднините. Мисълта на човека започва да търси познание за проблема.

Известно е, че най-трудно в човека се променя начинът му на мислене и той осъзнава, че сам не може да се пребори със смъртта.

Необходими са усилията и на другите хора, за да се спаси от злото, надвиснало над живота на всички. Така, преминавайки през познанието и натрупвайки знания, човекът постепенно започва да променя ценностната си система и начина си на мислене. Започва да се вглежда в себе си и да се преоткрива духовно.

Думи като *помощ, доброта, милосърдие* добиват реално измерение в живота му.

И той пред лицето на смъртта е обхванат от еуфорията да бъде съпричастен, да даде всичко от себе си в борбата с нея.

Пролетта на 2020 г. донесе „COVID-19”⁶, тя донесе смърт, но и най-ценното: промяна в мисленето на хората, духовното им израстване, връщането им към изконните човешки добродетели и ценности.

Залутан в материалното, човек губеше духовната си същност, духовния си облик, който именно е този, който го прави човек.

⁶ Коронавирусната болест 2019 (*англ.*: COVID-19, съкратено от Corona Virus Disease-2019) е инфекциозна болест, която се причинява от тежкия остър респираторен синдром коронавирус 2 SARS-CoV-2. На 11.03.2020 г. СЗО обявява пандемия от коронавирус. Вж <https://bg.wikipedia.org/wiki/Коронавирусна_болест_2019>. 26.03.2020. 2 с.

Или както казваше моят дядо: „Чедо, хора по тоя свят много, но човеци малко”.

Пролетта на 2020 г. ... Тя донесе „COVID-19”, но донесе и най-ценното: повече човеци на тази прекрасна Земя.

Марияна Максимова

(библиограф експерт на отдел „Информация по култура и Булгарика” в Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий” – София, България, завеждаща Руския център в Столичната библиотека – София, България, ALUMNI на ДБИ – УниБИТ – бакалавър по специалността „Библиотекознание и библиография” на ДБИ, бакалавър и магистър на Санктпетербургския институт по култура – Русия, научен редактор на „Трудове на Студентското научно общество при УниБИТ” /2008 – /, почетен гост на I–XV Студентски научни конференции на Студентското научно общество при УниБИТ и почетен гост – експерт на XVI Студентска научна конференция на УниБИТ)

Духът е победителят във всяка война

Дълготърпелив е по-добър от храбър, и който владее себе си, по-добър е от завоевател на градове.
(Притч. 16:32)

75 години след края на най-кръвопролитната в историята на цивилизацията Втора световна война човечеството не е спирало да воюва. Локални войни за икономическо и политическо надмощие (с цел печалби за елита), незачитане на моралните ценности (война с ближния), война с природата... Сега, а и не случайно в дните на Великден, когато физическото ни оцеляване е изпитание и проверка за силата на Духа, да погледнем без страх в себе си. Да почувстваме силата, която е във всеки от нас – вярата в Божествения порядък и в това, че с мисъл и действие сме изцяло отговорни за живота на Земята, тук и сега.

Стефка Илиева

(главен библиотекар на Народна библиотека „Иван Вазов” – Пловдив, завеждаща отдел „Методичен” към тази библиотека, библиотекар в Народно читалище „Алеко Константинов – 1954 г.” – Пловдив, председател на Сдружение с нестопанска цел „Писалка и перо”, ALUMNI на ДБИ – УниБИТ – бакалавър по специалността „Библиотекознание и библиография” на ДБИ, бакалавър и магистър на Санктпетербургския институт по култура – Русия, научен редактор на „Трудове на Студентското научно общество при УниБИТ” /2008 – /, почетен гост на I–XV Студентски научни конференции на Студентското научно общество при УниБИТ и почетен гост – експерт на XVI Студентска научна конференция на УниБИТ)

Да посрещнем любовта: време да се излекуваме от вируса на отделянето

(Посредством книгите и комуникациите се опитваме да бъдем заедно. Отделният човек все повече осъзнава връзката си със света. Никой не може да бъде щастлив, ако остане сам)

Пролетта е начало, промяната, от която всички се нуждаем. Тя е радостното обновление, време на нови мечти и надежди.

Пролетта дава шанс на тези, които не са почувствали радостта и любовта, да бъдат докоснати и да усетят лечебната им сила. Тя ни дава знанието и мъдростта, че животът не

свършва, че след тежката зима идва възраждането и започва времето на разгръщането на Духа, и реализацията на заложбите.

Пролетта е времето на кипяща творческа и съзидателна дейност. Време, когато Човекът се слива с природата, черпи енергия от нея и върви уверено напред.

Но тази Пролет е различна, тя дойде със страха от бедствие, за което няма намерен лек.

Затворени в принудителна изолация, посредством книгите и комуникациите се опитваме да бъдем заедно. Отделният човек все повече осъзнава връзката си със света. А той чака да бъде променен, но промяната идва с осъзнаването, че не трябва да се изгарят мостовите между минало, настояще и бъдеще. Книгите и библиотеките пренасят в бъдещето най-ценното от човешкото знание, емоции и мисъл.

Това е време на избор. Дали да изберем да оцеляваме поотделно, без да се интересуваме от съдбата на другите или да заживеем с мисълта, че всички сме една духовна същност и че никой не може да бъде щастлив, ако остане сам. Осъзнаваме, че е време да се излекуваме от вируса на отделянето и че всички сме едно цяло.

Коя е сега най-голямата ни сила?

Това е заедността, обединението, желанието за промяна, откъсването ни от живот само за себе си и извървяването на път към другите. Отказ от лъжливи стремеж към придобиване, ламтеж за власт и слава. Живот в полза на рода, Родината, обществото.

Животът е такъв, какъвто си го направим – отделният човек, страните, обществото като цяло, човечеството.

Достатъчно е да променим себе си и отношението си към света, за да стане природата също по-щедра към нас. Избявайки се от саморазрушителното поведение, от егоизма, човечеството ще се спаси от гибел, ще постигне значителен напредък, ще освободи неизчерпаема енергия за съзидание, а животът ще стане по-пълноценен – с грижа за другите, с любов към природата.

Нека изградим нов свят, в който спазваме Божиите закони, където всеки човек осъзнава отговорността пред себе си, пред другите и вселената.

Заедно, с чувство на солидарност и разбиране към различията, да търсим път към другите, да изоставим болката и страданието и да посрещнем Любовта.

Нека изживеем пролетта с мъдростта, че човечеството ще надее над страха и отчаянието, че вярата, прошката и любовта са лекарствата, от които сега се нуждаем.

Никола Георгиев

(библиотекар в сектор „Изкуство“ на Народна библиотека „Иван Вазов“ – Пловдив, почетен гост на I–XI Студентски научни конференции на Студентското научно общество при УниБИТ и почетен гост експерт на XVI Студентска научна конференция на Университета)

Ще успеем заедно: ако тези, които имат, дадат на тези, които нямат

(ЧОВЕК трябва да се развива и върви напред по начин, по който да не се самоунищожи или да не стане ненужен в новия, създаден от него свят)

Това, което ни изглежда като горчиви изпитания, често са прикрити благословии.

Оскар Уайлд

Днешният свят на глобализация и свръхразвити технологии ни предлага различни изкушения и удобства в ежедневието и съответно ни изправя пред различни предизвикателства, породени от това. Благодарение на напредъка на науката и технологиите, достигнали върхова форма в началото на XXI в., човекът е абсолютно зависим от масовото присъствие и приложение на различни устройства и уреди. Например: Умният дом (*Smart Home*). Ако това удобство отсъства, човек трябва да загуби от личното си време за почивка, за да извърши същите дейности.

По този начин технологиите спестяват време, но поражда функционална зависимост. Човек смята, че контролира уредите, което (засега) е така, но технологиите обвързват него.

Напредват разработките на изкуствения интелект (ИИ или AI – *Artificial Intelligence*), който помага на човека във всекидневния му живот. След делегиране на компетенции изкуственият интелект ще може да взема определен обем решения, вместо човека и в един момент „контролиращият човек“ може да се окаже подчинен на *изкуствения интелект*, който го е определил като „пречка“ пред собственото си развитие. Човек трябва да се развива и върви напред по начин, по който да не се самоунищожи или да не стане ненужен в новия, създаден от него свят.

Днес, за да запазим своето здраве и това на близките си хора, сме принудени да си стоим вкъщи и да спазваме физическа и социална изолация, поради наличието на COVID-19. Тази ситуация поставя на изпитание нашата вяра в доброто („Всичко способства за добро на онези, които обичат Бога“ – Рим. 8:28), търпението, смирението, психичното ни здраве и увереността, че „когато свърши всичко“, ще продължим живота си „както преди“.

...Дали „както преди“ е добър вариант?

Ще бъде ли възможен? Ще има ли смисъл?

Смятам, че „*добрят финал*“, продължаването напред след това изпитание, ще е възможно само:

- ако тези, които имат, дадат на тези, които нямат;

- ако всеки направи необходимото по силите си, за да могат нуждаещите се да получат според нуждите си, за да можем да продължим заедно напред, не поединично.

„*Сам за себе си*“ само ще ни раздели и ще ни приближи до „*края*“ така, както всеки го разбира.

Само заедно, с грижа за близките ни и нуждаещите се, опознали силата на духа си, ще можем да преодолеем трудностите, които ще се изправят пред нас след тази криза.

III.2. Участници във форума

III.2.1. Докторанти от България и ALUMNI на УниБИТ – нашите днешни навигатори

Ако искаш да построиш кораб,
не викай хората да събират дървета
и не им възлагай работни задачи,
а ги научи да копнеят
за огромното и безкрайно море.

Антоан дьо Сент-Екзюпери

Теодора Георгиева

(докторант по професионално направление „Журналистика (Вътрешна политика)“ към катедра „История и теория на журналистиката“ на Факултета по журналистика и масова комуникация в Софийския университет „Св. Климент Охридски“)

Свързаността си с другите и нашата малка роля в живота на по-голямата ни общност

(Въпреки невероятните си научни постижения, нямаме пълен контрол над природата)

Преди близо 100 години испанският грип, превърнал се в пандемия и обхванал целия свят, отнема живота на 27% от заразените или на 500 милиона души.

Това се случва в периода от януари 1918 г. до декември 1920 г. и нашите прабаби и прадеядовци са преминали през този ад, заради което тези числа не са просто статистика, а болезнено преживяване, предадено по някакъв начин и на нас с генетичната памет.

Давали ли сме си сметка за това преди пролетта на 2020 година? Преди ужаса, който днес изживяваме с пандемията от коронавирус?

Дали такива пандемии, засягащи целия свят, не избухват на сто години?

И как е възможно, въпреки невероятните възможности на фармакологията, имунологията и вирусологията, извършили огромен скок в сравнение с 1920 г., днес да предвиждаме, че ще разполагаме с ваксина срещу коронавируса едва през юни 2021 г.?

Тези въпроси вероятно си задава всеки.

Но има и въпроси, които вълнуват отделните специалисти.

Едни са те за медиците по света, принудени да работят с болните от коронавирус с ясното съзнание, че предпазните средства, които използват, не са 100 % надеждни.

Втори – за икономистите и финансистите, които си дават сметка, че едва ли всички днес, останали без работа, с овладяването на пандемията ще си намерят нова и ще продължат живота си по стария начин.

Трети – за артистите, музикантите и художниците, чиито сцени, зали и галерии осъмнаха с катинари на вратите.

Четвърти – за политиците, които са принудени да взимат непопулярни решения, рискуващи подкрепата на следващите избори, или напротив – отправящи популистки призови, които им осигуряват висок рейтинг.

Пети – за журналистите, които трябва да представят цялата палитра от гледни точки с ясното съзнание, че някои лидери на мнение извършват откровени манипулации, но в същото време звучат силно успокояващо и събират многохилядно одобрение, а други изразяват позиции, разтърсващо жестоки и сковаващи от ужас, но същевременно обосновани с факти и с доказано превантивно действие.

За журналистите отразяването на пандемията е невероятно професионално изпитание. Много от тях биха предпочели да са доброволци на първа линия, отколкото тъкмо в този момент да ги обвиняват в разпространение на фалшиви новини и съучастие в конспирации.

Като че ли журналистическата професия е най-оплюваната в момента. Като че ли всеки журналист трябва да си сложи маска – не само в прекия, но и в преносния смисъл. Но все пак се разпространяват и положителни новини – много от културните центрове излъчват спектаклите си онлайн. Много от рождените дни на любимите внучета се

излъчват за бабите и дядовците през камерите на мобилните телефони. Светът по-леко преживява пандемията именно заради цифровизацията и социалните мрежи.

И тук се сещаме за *Първо послание до Коринтяни* (10:13): „Когато сте подложени на изпитание, помнете, че и други са били изпитани по същия начин. Но Бог държи на душата си. Той няма да позволи изпитанието пред вас да е по-голямо, отколкото можете да понесете, и заедно с изпитанието ще ви посочи и изход, за да можете да устоите”.

За тези думи на св. апостол Павел се предполага, че са писани през една пролет на 57 година. И те дават надежда! Днешната пандемия е ужасяваща, защото човек може да няма никакви симптоми, да се чувства здрав и силен, но да ходи и заразява, покосявайки скъпите си хора.

Благодарение на интернет технологиите обаче, физическото дистанциране днес се понася много по-лесно в сравнение с периода на испанския грип преди повече от 100 години. Не трябва да забравяме този факт.

Затова нека се изпълним със смирение и благодарност.

Нека тези, които взимат най-отговорните решения, подчинят амбициите си в служба на хората.

Нека без паника признаем, че въпреки невероятните си научни постижения, нямаме пълен контрол над природата.

Защото и мнозинството лекари влизат в операционната, призовавайки Божията помощ.

Юни 2020 г. чука на вратата ни. И тогава основният въпрос, който ще си зададем, е: успяхме ли да предпазим възрастните и болните хора? Успяхме ли да се усъмним – ние, вечно уверените в себе си, в собственото си усещане за крепко здраве и да не излагаме другите на опасност?

Да вярваш в себе си безспорно е голямо постижение, но когато се оказва, че не можеш да гарантираш дали си вирусоносител или не, усъмняването в собственото здраве, е истински подвиг.

Нека възприемаме себе си за заразни, нека се солидализираме със стотиците хиляди болни в момента. И когато в края на пандемията оздравеем, ще ценим много повече не толкова собственото си здраве, колкото свързаността си с другите и нашата *малка* роля в живота на *по-голямата* ни общност.

Маргарет Поппетрова

(докторант по професионално направление „Съвременна българска история” към катедра „История на България” на Историческия факултет в Софийския университет „Св. Климент Охридски”, делегат на X–XV Студентски научни конференции на Студентското научно общество при УниБИТ и почетен гост – експерт на XVI Студентска научна конференция на УниБИТ)

„Декамерон” или сам със себе си: да се отдадеш на творчество – път към усъвършенстване: човек се изразява и осъществява в играта

(Когато физическото бягство е възпрепятствано, интелектуалното е достъпно; отлично средство срещу обезверяването и отчаянието е да фабулираш)

В условията на криза често се прибегва до литературни примери. В дни на изолация, пред лицето на могъща заплаха каква поука може да извлечем от предшестващия ни

опит? И доколко позовавания на отдалечени със столетия творби са актуални, полезни и ползотворни?

Без съмнение, в дни на епидемия се припомнят произведения като Бокачовия „Декамерон”.

Поуката от тази забележителна ренесансова творба е, че когато физическото бягство е възпрепятствано или невъзможно, интелектуалното е достъпно – стига, разбира се, да имаш съответната нагласа, настроение и даденост.

Кризата ограничава, наранява, потиска, но и същевременно, чрез интелектуалното бягство позволява да използваш времето и уменията си. Когато имаш нагласата за овладяване на непознати литературни творби, за придобиване на нови знания, четенето е онова средство, което позволява да издържиш.

Трябва да се отбележи и още една поука от чудесната книга на флорентинския писател – тя е, че отлично средство срещу обезверяването и отчаянието е да фабулираш (точно това правят героите от „Декамерон”), за да превръщаш случки от живота във впечатляващи и поучителни разкази, но и за да разгърнеш въображението си.

С други думи – да се отдадеш на творчество.

Творчеството е най-висшата интелектуална игра, а човек се изразява и осъществява като индивид именно в играта.

Овладяването на думите – четене, но и като писане и говорене, е път към интелектуално усъвършенстване. Разбира се, не е нужно да има пандемия или друга криза, за да се вглежда човек в произведенията на литературата и изкуството или да проявява сам творчество. Това винаги е възможно, стига да има желание и потребност.

Андреа Пандулис

(докторант по докторска програма „Автоматизирани системи за обработка на информация и управление” към катедра „Информационни системи и технологии” в Университета по библиотекознание и информационни технологии – Факултет по информационни науки, ALUMNI на УниБИТ – бакалавър по специалността „Библиотечен мениджмънт” и магистър на УниБИТ, водач и делегат на IX и XI Студентски научни конференции на Студентското научно общество при УниБИТ и почетен гост експерт на XVI Студентска научна конференция на УниБИТ)

Аз – като Негов син – искам да изгоня всичко онова, което пречи на душите ни и истинската ни същност

(Да помним и да не забравяме колко крехко е равновесието, което ние всячески нарушаваме)

Годината е 2020-а, месецът е април, броени дни ни делят от настъпването на един от най-светлите християнски празници – Великден.

Днес е Велики Понеделник.

И тъй както Христос е изгонил търговците от храма в този ден, аз – като Негов син – искам да изгоня всичко онова, което пречи на душите ни и истинската ни същност.

Тази година е различна. Още с нейното настъпване природата ни дава безценен урок: да помним и да не забравяме колко крехко е равновесието, което ние всячески нарушаваме.

Изгубени в мечти материални,
 от похот обезумели,
 загърбили човешки облик,
 ценности и благодетели,
 треперейки,
 се молим на болестта да си тръгне.
 До днес сякаш на боговете равни бяхме,
 съзнанието захвърлили,
 в луд бяг към щастието,
 не се спряхме.
 А сега, като невръстни в тъмното, треперим
 и лицемерно към Всевишния отправяме молба за помощ.
 Заслужаваме ли ние Неговото опрощение,
 щом майката Земя погазихме и осквернихме...
 Ще намерим ли сили света да си върнем,
 но този път –
 съзнателно към истинската си същност
 да се върнем.
 Да си спомним и открием
 истинската стойност на живота!
 Творци да бъдем, създатели,
 а не безмозъчни консуматори.
 Защо в трудно време само, способни ний сме
 да разберем каква илюзия крилата
 създали сме на гърба на Земята...
 Достойни ли сме на тоз свят да останем,
 само Тоз, Който гледа ни, може да знае.
 Щом еволюцията тук ни завари,
 само тя пак ще ни изправи.
 На крака бавно да се вдигнем
 и съзнанието си да издигнем.
 Да прогледнем през мъглата
 и нов свят да повдигнем на рамената.

Илияна Камбурова

(докторант по докторска програма „Книгознание, библиотекознание и библиография“ към катедра „Библиотекознание и библиография“ в Университета по библиотекознание и информационни технологии – Факултет по Библиотекознание и културно наследство, ALUMNI на УниБИТ – бакалавър по специалността „Библиотекознание и библиография“ и магистър на УниБИТ, библиотекар в LibLab на УниБИТ, делегат на IX–XVI Студентски научни конференции на Студентското научно общество при УниБИТ)

Пламъкът в житейските уроци

(ЧОВЕК не е безсилен да кове съдбата си и да търси новото)

Историите, разказвани в „Декамерон”, съгласно фабулата, са житейски уроци, към които трябва да се обърнем и днес.

Стоте новели са описани в рамките на десет дни от седем жени и трима мъже, по време на разгара на чумата във Флоренция през 1348 г.

Всичко започнало с дамите, разбира се, ние сме колелото на Света, но истината е, че „...мъжете са разумът на жените”⁷, без който рядко стигахме до добър край.

Дамите разговаряли след сутрешната служба в „...Божия храм „Санта Мария Новела” и там влезли тримата младежи. Дамите решили, че това е съдба, която им изпраща „...тези добродетелни и почтени млади люде...”. „Всеки, който се е родил на този свят, има естественото право да поддържа, да пази и защитава, доколкото е възможно, своя живот...”

Героите на Бокачо бягат от грозните картини на чумата в извънградско имение, където „се чува песента на птиците, зеленяят се хълмове и долини...”. Вечерите им преминавали по-забавно, защото всеки разказвал по една история.

Днес всеки би искал да направи като тях, но ние не можем да се отдадем на групово веселие.

Наш дълг е да имаме търпение и да не подценяваме вируса, за да предпазим нашия живот и този на близките ни.

Да, човекът е със свободна воля, творец на съдбата си и сам определя участието си, но следвайки векове наред средновековните канони и догми, все още не може да осмисли, да обхване с разума си новия обществен ред.

Обръщайки се назад във времето към разказите в „Декамерон”, с помощта на героите и техните житейски уроци ние можем да излезем от това извънредно положение.

Човек има правото на уникалност, многостранност и екзистенциален избор.

Той не е само дълг, морал или чувство.

Той не е безсилен да кове съдбата си и да търси новото.

Сега от нас зависи да няма нова „чумна епидемия”.

Останете вкъщи, прочетете разказите, които са достъпни и онлайн.

Всички имаме желанието да запазим здравето ни – нашето и на нашите близки.

Това е нашият дълг!

Цветелина Накова

(докторант по докторска програма „Теория на информацията и управление на знанието” към катедра „Библиотекознание и библиография” в Университета по библиотекознание и информационни технологии – Факултет по Библиотекознание и културно наследство, ALUMNI на УниБИТ – бакалавър по специалността „Библиотечен и информационен мениджмънт” и магистър на УниБИТ, библиотекар в Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий”, делегат на VIII–XVI Студентски научни конференции на Студентското научно общество на УниБИТ)

В сърцето на природата

(Нашето ново лице: все повече от виртуалния свят; Вселената иска да се замислим за действията си)

⁷ Тук и по-надолу цит. по: **Бокачо**, Джовани. Декамерон. София: Народна култура, 1970. [онлайн]. [прегледан 26.03.2020]. <<https://chitanka.info/text/5473/2#textstart>>

Вгледайте се в детските очи, в топлата, току-що извадена от фурната пита, във венчалната халка по пътя на спомените ни.

Пътят ни в кръга или по спиралата на спомените... Тези спътници на човешкия живот – все повече са от виртуалния свят, а не от живата природа.

И тя все повече е изместена от виртуалния свят в нашите смартфони, таблетки и свръхкомпютри!

Дали природата иска да ни вразуми и да си откъдне от замърсяването и причинените ѝ от нас щети, ако коронавирусът е естествено създаден?

Или Вселената иска да се замислим за действията си, ако това е биологичен опит с цел намаляване на милиардите жители на Земята?

Каквито и да са хипотезите, бедата е на прага ни.

От усилията на всички нас зависи да се справим и да излезем от кръга на изолацията по-силни отпреди.

Северина Георгиева

(библиограф, завеждаща Библиотеката на Института за литература при Българската академия на науките, ALUMNI на УниБИТ – бакалавър по специалността „Библиотекознание и библиография” и магистър на УниБИТ, водеща и делегат на III и VII Студентски научни конференции на Студентското научно общество при УниБИТ и почетен гост експерт на XV–XVI Студентски научни конференции на УниБИТ)

Пролетта винаги е знак за ново начало

(В основата на всичко е любовта)

Въпреки, че през последните десетина години сезоните в България не са четири, а може би само два, всяка година съм в трепетно очакване, че след края на месец февруари започва зараждането на новото начало – началото на пролетта, на приятните аромати от нацъфтялите дръвчета и растения, показващи ни възобновяването на живота.

През 2020 г. обаче, нищо не беше същото, сякаш нещо витаещо във въздуха ни подсказваше, че нещо не е наред. И... наистина не закъсня. Още в края на февруари и началото на март всички медии в страната гръмнаха, че вече у нас е дошъл смъртоносният вирус с названието *Корона*. Какъв парадокс – казах си, намирайки противовесен паралел с пролетта. Вместо да се радваме на *Короната на пролетта*, носеща новото начало, възобновяването на живота, тя беше светкавично заменена с *Короната на вируса*, смъртоносен вирус, дошъл по нашите ширини чак от далечен Китай.

Следях всички медии, новини и брифинги за новия брой заболели в страната. Хвана ме страх, паникьосах се и изпаднах в истерия. Защо?!

Поинтересувах се за вируси и грипове, които са се случвали в миналото и за съжаление се оказа, че милиони хора в света са загивали от тях. Четейки за испански, хонгконгски и други грипове, върлуващи в отминалите времена, си дадох сметка, че е трябвало да се случи и да премине през нас. В моменти на кризи като тази се откроява доброто, което е във всеки един от нас. Станах свидетел на много добри инициативи и каузи, породени от доброто.

Дори в началото на март се бяхме събрали с колеги, за да отбележим новото начало на т.нар. „Женски месец”, и правехме асоциации с произведенията: на Пушкин „*Лир по време на чума*” и на Маркес със своята „*Любов по време на холера*”. И докато в творбата

на Пушкин се пее химн в чест на Чумата, аз станах свидетел днес, как хора атеисти се обръщат и гласно се молят на Бога за спасение от вируса. Дори и в гръцката митология често действието се развива по време на пир, а и в чумни времена. В Библията също са описани подобни събития.

И макар че днес сме поставени в изолация и собствените ни домове са затвор за нас, за съжаление нямаме късмета на флорентинците от „Декамерон“, напуснали града и отдали се на веселие, за да не мислят за заразата. Но все пак и това ще премине. Спазвайки наложените стриктни правила и не само.

Да, необходима ни е много вяра.

Без надежда не може.

Но в основата на всичко е любовта, която винаги ще бъде основоположница на доброто и на зараждащото се ново начало през пролетта на 2020 г.

София Пецева

(ALUMNI на УниБИТ – бакалавър на УНСС и магистър на УниБИТ, делегат на XIII–XVI Студентски научни конференции на Студентското научно общество при УниБИТ и почетен гост експерт на XVI Студентска научна конференция на УниБИТ)

Пандемия от алчност и спасение чрез възкресение: настана пролет не само сред природата, но и в сърцата ни

(Колко страшно щеше да е, ако нямахме вярата си: празникът на празниците – победа над смъртта)

Грохот, вик, моторен шум, кикот, звън на монети, бизнес, кариера, надмощие. Препускащи хора. Сякаш Светът се задъхва. Но може ли той да препуска през времето с бясна алчност и егоизъм? Не сме ли точно ние, хората, които сме вечно заети със себе си? Колко е лесно да си помислим – „природата е полудяла, Земята си прави шеги с нас”.

Всъщност светът с викове ни предупреждава, опитва се да ни усмири, но ние оставаме глухи и слепи за знаците, символите, а те са пред очите ни. Всекидневно затваряме сестивата си за тях, мислейки си, както казва папа Франциск, че можем „да останем винаги здрави в един болен свят”.

Сред тътена на забързаното ежедневие сякаш взрив раздра цялата земя и всички притихнахме. Настъпи оглушително мълчание. Огледахме се и видяхме, че не сме сами, до нас има хора, също толкова уплашени, но и душевно красиви. Осъзнахме, че можем да сме полезни, а не вечно вгълбени в себе си и егоистичните си мисли и желания. Промениящото се ежедневие ни донесе освен тревога и милосърдието на ближния, усмивката, скрита зад предпазна маска, добрата дума. Настана пролет не само сред природата, но и в сърцата ни.

Уплахата от смъртта винаги е съществувала в човека, но колко страшно щеше да е, ако нямахме вярата си, ако го нямаше Възкресението. Сякаш не случайно, точно в пика на заразата, дойде Празникът на празниците, а именно – победата над смъртта. Притихнали в домовете си, без шума от престорени възгласи и поздравии, си даваме сметка, че човек е роден, за да живее вечно и животът му тук на земята е дар. Всеки от нас трябва да се грижи и опазва този дар с отговорност. Повече от всичко случващото се днес ни припомня каква огромна надежда може да роди в нас вярата в победата над смъртта. Точно затова нямаме право да бъдем тъжни.

Изненадани сме, че във вечно претъпканата от туристи Венеция, водата се е избистрила, отново плуват необезпокоявани редки водни екземпляри, въздухът над главите ни стана по-звънък, дори чуваме песента на птиците.

Но защо това ни учудва?

Карантината и извънредните мерки, които ни затвориха по домовете, дават шанс на природата да възкръсне.

Имаме шанс да ѝ се насладим, да вдишаме аромата на цъфтящите растения, очите ни да се окъпят в багрите на раззеленените дръвчета и красивите изгреви и залези. Повече се усмихваме на галещите лъчи на слънцето.

Склонни сме да обичаме повече, да си помагаме, да си прощаваме, да защитаваме семейството и живота, защото разбрахме колко ценен е той.

Осъзнавайки всичко това, разбрахме, че Възкресението поставя началото на нов живот, различен от стария.

При всички бури и изпитания в живота, Възкресението за нас не е просто надежда, а сигурност.

Затова можем да си позволим да сме по-добри, да даряваме нежност и обич, да не спиране да се усмихваме и да благодарим за всеки жест.

III.3. Студенти – нашите съвременни апостоли на инфосферата

Вече овладяхме енергията на вятъра, на морето, на слънцето.
Но денят, в който човек успее да овладее Енергията на ЛЮБОВТА,
ще е толкова важен, колкото и откриването на огъня.
Пиер Теяр дьо Шарден

III. 3.1. От чужбина

III.3.1.1. Великобритания

Димитриос Бискас

(редовен студент, втора година, специалност „Политика, международни отношения и философия” – University of Royal Holloway, Лондон, Великобритания)

Какво означава да имаш идея в този свят?

Знаем ли, че мислим или вярваме, че мислим? Наши ли са нашите идеи, след като са ни внушени от нещо или някого, или те са просто продукт в резултата на еволюция или на случайност? Какво значение има това? Да си способен да мислиш не значи, че само да можеш да мислиш за мисълта и за нейната същност, но поставя въпроса за значението – субективно или обективно – на мислите ни. Тези качества на мисълта и нейната роля в производството на идеалното са резултат от различна интензивност на всеки един от нас. Знае се, че ние мислим индивидуално, затова рядко стигаме до общо съгласие. Все пак последствията от нашата ограничена интелигентна мисъл са идеите, които движат нашия свят и влияят на околната среда като доминираща сила. Те се опитват да опишат и подобрят действителността, обаче рядко успяват да го направят в пълна степен. Затова знанието и идеалите са теми за допълнителен дебат.

Безспорно всяка добро или лошо нещо, което е изобретено, създадено или направено, има своите основи в нечий ум, преди да се появи като звук, движение или най-общо опи-

сано, като премислено контекстуално действие. Счита се, че мисълта съществува в ума на живите организми. Научно ние я разглеждаме като резултат от различни електрически сигнали на мозъка, като инструмент, който помага на организма в постигането на биологичните му цели.

Благодарение на разнообразието от подобни цели, мисълта придобива мултипликационни качества и може да подпомага всяка представима или непредставима концепция, за да достигне до завършен стадий. Тя дава отговори, поставя въпроси, ограничения и задава вероятности. Тя е този „спусък“, който ние използваме за привеждане в действие на желани или нежелани събития или случки. Потопени в потока на въображението, идеите могат да родят инструменти и концепции, които движат човешкия свят и околната му среда.

Човешките институции в техния концептуален и инфраструктурен смисъл се намират в главите на ръководителите им, като се осъществяват чрез насилие и/или съгласие. Всекидневните вещи, произведения на изкуството или технологиите – от колелото до смартфона – са били първоначално идеи, които са усъвършенствани от нечия (или нечий) многобройни експерименти. Тъй като мисълта от една страна ни обединява чрез подобряване качеството на нашия живот в краткосрочен и дългосрочен план, то тя също така ни влияе и в отрицателна насока. Войната, злоупотребата, измамата и манипулацията са непрестанно присъщи на човешкото битие в историята му. Примери за тази човешка способност към жестокост и причиняване на страдание, като световните войни, грабежа и подтисничеството, са само част от отрицателното приложение на мислите и идеите (идеалите).

Мисленето заема по-голямата част от нашето съществуване и не може да се счита за проклятие или за благословия. Ние намираме покой в самотата на нашите умове, докато чувството за крайна самотност ни дебне в засада. Да мислиш, това означава да си жив и да си способен да осъществяваш промени в света около теб, за твоя лична или обществена полза.

Мъдруването, невежеството или прекаленият самоанализ могат да ни направят лениви или неразумни, когато се сблъскваме с нещо, за което сме отговорни ние или другите. Съществено важно е да си спомним за това във време като днешното, за да действваме умно и да допринесем за нашата самоувереност с действия и поведение. Пандемии като КОВИД-19 ни показват колко взаимозависими сме всички и какви са нашите възможности за усъвършенстване. Тази специфична пандемия може да не е от тези, които застрашават оцеляването на човешкия род като цяло, но показва нашата слабост при подобни опасности.

Нуждаем се от нови навици и нова култура.

Нека следваме примера на източните страни Япония, Китай и Южна Корея, които възприеха предпазните маски във всекидневието си. Да направим това, защото сме загрижени от разпространението на бактерии, вируси и за да се пазим от замърсяването на градовете. Ние може все още да нямаме способността да защитим навреме или да излекуваме всеки болен човек, но ние ще сме способни да предотвратим бъдещи вреди, ако сме разбрали предупрежденията. Болният трябва да бъде по-склонен да почива или да работи в изолация. Трябва при първите симптоми да носи маска, за да предпази останалите. Градовете трябва да станат по-екологични и въглеродните емисии да намалееят, за да дишаме по-чист въздух. Не трябва да забравяме също така, че тези наши действия

могат да засегнат нашата индивидуална свобода. Но в ръцете ни е да устоим и да изучим силите, които ни подтискат или управляват, защото те се променят и зависят от това, което сме самите ние.

За да направим света по-добър, нашите мисли трябва да управляват битието.

Идеите са същността на нашия индивидуален избор, особено ако вярваме, че свободата съществува и че всички наши навици и принципи имат определящо значение за по-доброто ни бъдеще...

III.3.1.2. Русия

Ольга Адаменко

(III курс бакалавриата, кафедра информационного менеджмента, Библиотечно-информационный факультет – Санкт-Петербургский институт культуры, Россия)

Пандемии – нравственное зеркало исторического периода („Соболезновать страждущим – черта истинно человеческая”)

Во всякой гениальной или новой человеческой мысли... всегда остается нечто такое, чего никак нельзя передать другим людям... всегда останется нечто, что ни за что не захочет выйти из-под вашего черепа и останется при вас навеки.

Ф. М. Достоевский

Жизнь иных народов, в иных странах и в иные времена научает нас понимать, что считающиеся у нас вечными идеи суть только наши заблуждения.

Лев Шестов

Мы живем в безыдейном мире. Идеологии, мировоззрения приходили и уходили, словно мировые приливы и отливы, оставляя берег человечества то в обломках, то в безжизненных телах, а иногда и ничего после себя не оставляя.

В каждом историческом периоде, в каждой культуре можно выявить такую Идею – исток, лежащую в основе сей эпохи, в которой берут начало ее духовные источники, словно бы в нее и впадающие. Всемирная история в изобилии поставляет нам такие примеры: античность – южный исток европейской культуры, кроваво-красный океан, затопивший 1/6 часть суши в XX столетии, или борющиеся течения века текущего.

Мы живем в изобильном и разнообразном беспорядке идей, и в тоже время в их отсутствии.

Вильгельм Виндельбанд писал „Идеи могут находиться только в головах мыслящих людей”. Но так ли это? Является ли смутное убеждение, представление Идеей в полномкровном философском смысле этого слова? На мой взгляд, идея – не только лишенное конкретики нечто, занимающее место в наших мыслях или „все, что содержится в нашем уме”, как определял ее Декарт (в письме к Мерсенну за июль 1641 г.), но и непосредственный результат сей мысли, ее следствие, продукт произведенного или воспроизведенного мыслительного или, если угодно, когнитивного процесса. Идея должна быть прожита и прочувствована, не передана по наследству, как фамильный сервиз или анатомическая особенность, но быть результатом собственных внутренних усилия и работы.

В връзка с това, за мен не е открит духовен отклик на платоническата концепция на Идей като неких абсолютни, самодостатъчни единици. Във всеки случай Идея без Мисъл – мисъл без мисъл?... Човешкото същество не се ражда с набор от вътрешни убеждения и самоубеждения и само в резултат на това става (или, уви, не става) личност, човек в пълния смисъл на това думо.

Средновековната морал не поощряла излишните размисли на народа за теологическите или философските теми, но ние живеем в друго време и ние да търсим и да намираме, да мислим и да създаваме в съвременния хаос на Идей.

III.3.1.3. От България

Йоана Борисова

(I курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

Доброто в лошата ситуация от вируса ще остане и ще даде почва за развитието на нови идеи в полза на цялата планета

(Бъдете благодарни за това, че посрещате пролетта!)

Пролетта на 2020 г. донесе една промяна, в която се включи целият свят. Доброволно или не, планирано или точно обратното, факт е, че планетата ни придобива един нов облик. Тази трансформация се случва много по-бързо от разпространението, на която и да е пандемия.

Обаче трябва да признаем, че поговорката „всяко зло е за добро“ никога не е била по-вярна.

Ето че в резултат на мерките за изолация, хората си взеха почивка от своите вредни дейности, а природата ни се отблагодари. Въздухът се пречисти, дърветата разцъфнаха, замърсяването се ограничи.

Човечеството позволи на планетата да си вземе глътка въздух след толкова много години на бавно и постоянно унищожение.

За няколко дни светът просто забави темпото си, а хората прекарват повече време със семействата си. Всички прочетохме повече книги. Просто забравихме за онова непрекъснато бързане, съпровождащо ежедневието ни. Много хора разбраха какво е важното в този живот и към какво да се стремят.

Дали цялата работа беше планирана от някоя особено могъща организация или просто някоя висша сила бе решила да ни влее разум – не зная...

Важното е обаче, че доброто в лошата ситуация от вируса ще остане и ще даде почва за развитието на нови идеи в полза на цялата планета.

За да бъде полезен за другите, а и за самия себе си, човекът трябва да намери покой в душата си, да е здрав и щастлив.

Обърнете внимание на важното, на това, което остава, а не на преходното.

Планетата ни ще бъде тук и утре, а дали ще бъде същата, зависи изцяло от нас.

Посланието, което тази пролет ни донесе, е за нас и за нашето бъдеще.

Трябва отново да открием свещената връзка с природата – *майка на всичко добро* в този свят и храм на духовното, които мнозинството от човешката популация приемат за даденост.

Благодарността е пътя към истинското щастие.

Да бъдем благодарни за това, че посрещаме пролетта!

Зорница Вутева

(*1 курс, ред. – спец. „Печатни комуникации»*)

Да позволим на самите себе си да се променим

(Инструмент с много важно предназначение)

Това, което ни дели сега е 1.5 м пространство. Затова ли ни беше нужен вирус, за да ни дисциплинира и отдалечи един от друг?

Не. Много преди здравето ни да бе заплашено от каквато и да е болест, хората пак бяха отдалечени един от друг. Свободният избор ги предразполагаше да се дистанцират не само от съседа си, а от проблемите на човешката общност. Животът наистина бе по-поносим, когато ние решавахме какво и кого да допуснем до себе си. Имахме избора да бъдем или да не бъдем част от чуждите несгоди, да подадем ръка на страдалците или да се престорим на твърде заети, за да удостоверим пред себе си и пред всички, че очевидно не ни интересува.

Човекът се отдалечаваше не само от другите, но и от самия себе си. Бе свикнал да се наслаждава на онова, което му доставя удоволствие и да роптае срещу това, което нагло възпрепятства щастието му. В тази, нарисувана от човешкото същество картина, акцентът на фона на красивия пейзаж бе изгнилата вътрешност на лъскавата отвън ябълка. Затова дори малкото неща, които радваха човека, като милувката на любимия или свободата да правиш това, което пожелаеш, ни бяха отнети. Човекът забрави, че понякога разстоянието не е по избор.

Сегашните обстоятелства не би трябвало да са пъклен заговор срещу човешката еволюция, а инструмент с много важно предназначение.

Фактът, че вчера не сме искали да видим, почувстваме и осъзнаем „гнилото” във всекидневното суетене и в квазиценностите, не е предпоставка за днешното ни бездействие.

Материалното ни богатство, цветът на кожата, религията и политическите убеждения не са от значение за онова, което има силата да отнема живот.

Именно тези обстоятелства ни подтикват да направим една стъпка назад, за да само-рефлексираме и да видим в що за същества сме се превърнали.

Разстоянието не ни отчуждава, ако ние вече сме избрали да бъдем част от онова, което ни обединява.

Понякога трябва една ръка разстояние, за да позволим на самите себе си да се променим.

Цветана Йовчева

(*1 курс, зад. – спец. „Библиотекознание и библиография”*)

Пандемията, светът и „Декамерон”

(Хора, които търсят решението, а не проблема)

Можем да четем Бокачо, сякаш разказва от нашето настояще, а не отпреди почти осем века. От сянката на Флоренция в 1348 г. можем да създадем една интерпретация или по-точно казано – актуализация на „Декамерон”, в който се представя една толкова разнородна общност, толкова различни типове и занимания, толкова жизнени знаци, толкова

ситуации, че сякаш това се отнася за нашето време, за днешната пандемия и за днешните удари на съдбата.

И днес *Словото* е силата, която представя необятните измерения на любовта.

И в днешните трудни времена, които толкова наподобяват събитията от произведението на Бокачо, думите са средството, които ще ни помогнат по-спокойно да преминаем през изпитанието.

Думата днес е *спасител на човешката душа* и стимул за преборване на трудностите.

Спрял е светът, но не и животът, улиците са празни, но не и сърцата. Всичко е по-лесно, ако го направим заедно. Изолирани сме, но може би по-близки от всякога.

Тъжното е, че когато най-много се нуждаеш от прегръдка, никой не може да ти я даде, нито ти да прегърнеш някого е възможно, но в замяна на това можеш да му кажеш добра дума, да го насърчиш, да го подкрепиш и да засилиш вярата му, че всичко минава, лошото също.

Защото сме хора, които търсят решението, а не проблема, хора, които имат надежда, хора, които се поддържат и грижат един за друг.

На Бокачо епидемията му е помогнала да напише една от най-добрите книги в историята на литературата. Вместо да се остави да бъде увлечен от песимизма и паниката, той създава шедевър – песен на радостта от живота.

Да си припомним творбата му, да продължим неговия пример и да намерим спасение в литературата, която винаги е най-добрата компания.

Надя Василева

(I курс, зад. – спец. „Библиотечно-информационен мениджмънт“)

Светът ще е такъв, какъвто ние го направим

(Вирус, който ни напомни, че не сме подготвени за всичко, че сме уязвими и високомерни)

Откакто свят светува, хората се опитват да постигнат все повече и повече. Строим все по-високи сгради, летим все по-нависоко, колите ни се движат все по-бързо. Може да се каже, че напредваме във всяко едно отношение, но ставаме ли по-щастливи от това? Не забравихме ли вече какво е щастие, опитвайки се да го заменим с голямото жилище, скъпата кола и пълната банкова сметка? Не, щастieto не е в тях и колкото по-скоро го разберем, толкова по-лесен ще е животът ни. Щастieto е много просто, то е в уменията да обичаш, да раздаваш любов без да се замисляш. Защото любовта те кара да летиш без да се качваш на самолет, кара те да се чувстваш значим, да виждаш слънцето дори в облачен ден, да чуваш птичките и през зимата. Такъв трябва да е нашият свят – *пълен с любов*.

Съвременният човек е много странно същество. Обвива се в красива обвивка, а вътрешността му е черна и изгнила, мислите му са нечисти и зловни. А не такива трябва да бъдем, не трябва да забравяме нашата майка – Природата, най-великата сила в нашия свят. Майката, която си опитва да покаже на децата си правилния път, но те са толкова вгълбени в себе си, толкова съсредоточени в личните си стремежи, че не поглеждат наоколо, забравят да обичат хората около себе си и нашия дом – нашата планета.

Съвсем скоро прочетох някъде в социалните мрежи нещо, което ме докосна дълбоко: *„Харчим пари, които нямаме, за да си купим нещо, от което не се нуждаем, за да впечатлим някого, когото дори не харесваме“*. Колко истина има в тези думи, колко болка,

колко съжаление... Мислим си, че това ще ни направи щастливи, опитваме се да запълним празнината в себе си.

Празнина, която е породена от липсата на любов, на самочувствие и на доброта. Само че така все повече се оплитаме в паяжината на омразата и егоизма.

Живеем във време, в което нашата планета – нашият дом, това което е безценно и пренебрегнато от нас. Въздух и вода. Сещаме се за тях от време на време, а не можем без тях. Вземаме ги за даденост и ги замърсяваме, а те не са неизчерпаеми.

Време е всички ние да започнем да мислим глобално, т.е. да мислим за целия свят.

Да погледнем отвисоко и да видим какво става надалеч, какво се заражда и накъде се е запътило човечеството. Защото ние самите чертаем не само собствения си път, но и този на човечеството. Всеки от нас малко по малко допринася за посоката, в която върви светът ни и ако всеки го е направил с любов към себе си и планетата, то светът вече е едно по-добро място.

Яростта на Природата се стовари върху нас с пълна сила. Опустошителните пожари, които горяха в най-живата част на нашата планета затриха огромно количество растения и животни. Тогава не беше насочено пряко към нас и макар да ни уплаши много, не ни постави на колене и ние продължихме досегашния си живот, замърсявайки планетата. И ето я и нея – една малка капчица, съдържаща в себе си вирус.

Вирус, непознат досега, който ни напомни, че не сме подготвени за всичко, че сме уязвими и високомерни.

Сега наистина сме на колене. Паднахме изведнъж, уплашихме се. Сега наистина се спряхме, остава само да се огледаме, да се замислим какво правим... Сега разбрахте ли? Да, ние разрушаваме собствената си планета, а алтернатива нямаме. Кое е по-важно от това? Трябва да съумеем да се съхраним, а това ще стане само със задружни сили и любов. Любов към себе си, към ближния ни, към животните, планетата, към всичко. Сега е времето, когато хората трябва отново да станат хора.

В този деликатен и шокиращ момент, когато не можем да спим, ядосани сме и се чувстваме ужасно сами, не трябва да забравяме, че имаме задължения. Задължения към себе си, към децата си, към внуците си, към бъдещите поколения. А то е да им оставим един по-добър и по-красив свят.

Зорница Христова-Жолева

(1 курс, зад. – спец. „Библиотечно-информационен мениджмънт”)

Събуди се, човеко, от дълбокия си сън! Време за човечеството да преоткрие себе си!

(Когато балансът между материално и духовно е нарушен, ни се дават уроци: Земята е училище, а животът – дар)

Годината е 2020-а. Една година, която започна изпълнена с трудности за човечеството. Сякаш като в роман от отминали времена ни се стовари нещо толкова далечно и страшно, а същевременно близко, трудно за разбиране и приемане. Сполетя ни нещо забравено. Човечеството отново се сблъска с пандемия, отнемаша хиляди животи. Дори циклично в историята си да сме се сблъскали с подобни изпитания за душата и тялото, ние отново сме неподготвени. Уроците са отдавна забравени. Остават въпросите, които всеки от нас ще си зададе: Защо ни се случва това? Дали Господ Бог, Вселената или друга велика сила

ни подсказва нещо? Защо точно на определени цикли ни сполетяват подобни беди? И как изведнъж животът, който често определяме като сив, скучен, монотонен, дори изцеждащ последните ни сили, се оказва не толкова лош, дори доста цветен, разнообразен, предлагащ толкова възможности?!

Не трябва да забравяме, че човек – освен физическата си обвивка – притежава нещо много ценно и то се нарича душа. Тя търси красота, хармония, баланс, има нужда да бъде вдъхновявана. КОГАТО БАЛАНСЪТ МЕЖДУ МАТЕРИАЛНОТО И ДУХОВНОТО Е НАРУШЕН, НИ СЕ ДАВАТ УРОЦИ. Пандемията е крайна фаза. Тя е като шамар по лицето. Ако си направим една ретроспекция и внимателно анализираме етапите, през които сме преминали, ще открием как сме се вкопчили в материалното и сме забравили за душата. Купуваме хиляди ненужни вещи, в домовете ни няма въздух, енергията ни се разпръсква, разсейва и не циркулира правилно. Превърнали сме телата си в затвор за душата, вместо в оръжие, чрез което да я съхраним, обогатим и възнесем на едно различно ниво. Нека не забравяме, че Земята е училище, а животът – дар. За съжаление често ни се налага да се явяваме на поправителен, за да си научим уроците и да спрем с пропиляването на отреденото ни време в безсмислени страхове. Ние сме създадени да бъдем творци. И като такива виждаме света в дълбочина, търсим емоция, красота, баланс, без тях душата страда. За да опознаем и прегърнем света, трябва да погледнем дълбоко в себе си, а за да опознаем себе си, трябва неспирно да търсим, докосваме, вкусваме, да се учим и удивляваме на света около нас с всичките си сетива.

До вчера крачехме сиви, безсловестни затворници на собствените си тела, а днес обръщаме отново поглед към красивото, търсим цвета и вкуса на живота. Красива картина, добре забравена, но любима книга, снимки от отминали времена на щастие, любима песен, която да докосне душата ни. И сякаш сега разбираш, че няма значение какъв си, кой си, колко и какво имаш.

Осъзнаваш, че това време ти се дава, *за да обърнеш поглед навътре в себе си*. Сега е моментът да се изолираш физически и да намериш душевния покой. Да си дадеш време, в което да опознаеш и разбереш себе си.

Това е подарък, възможност за едно ново начало.

Да подхраним душата си!

Да открием истинското ни АЗ!

Да бъдем по-толерантни към себе си и околните!

Да оценим всяка възможност и да погледнем на неуспехите си под друг ъгъл, като възможност, нова посока към верния път.

Тук за мен възниква един въпрос: „Защо хората често изглеждат като мазохисти, вкопчени в удоволствието от собственото си страдание и болка?“.

Трябва ли да ни се случи нещо подобно, за да обърнем поглед към небето и да видим колко синьо и безоблачно е, колко ясен е хоризонтът, а птиците пеят прекрасно, колко красота и любов има около нас?!

Събуди се, Човеко, от дълбокия си сън и прегърни всичко това!

ПРОЛЕТТА Е ВЪЗКРЕСЕНИЕ. Нов живот, а тя вече дойде.

Мисля, че е ВРЕМЕ И ЗА ЧОВЕЧЕСТВОТО ДА ПРЕОТКРИЕ СЕБЕ СИ И ДА ПОСТАВИ НОВО, ПО-ДОБРО НАЧАЛО.

Станимира Георгиева

(*И курс, ред. – спец. „Обществени политики и практики“*)

Ако мога да събера тази красота в длан: за да допуснеш красивото в душата си, трябва да имаш идея за него

(В скромните макове е скрита *крехкостта на мечтите*; идеално просветление, което кара ЧОВЕКА да *твори*)

Пролетта... Сезонът на обновлението, на изумрудената прелест на цветята, на прекрасния аромат на рози и лилии, на кристалния полъх на вятъра, на красивите спомени... През пролетта дори звездите в небето приличат на ефирни светулки... Време на поезия, зелена мечта, страст и сърце.

Пролетта е най-нежният и лиричен период от годината, листата отразяват лъчите, дъ-рветата се смеят, водата в реките пее песента на живота.

Тази пролет любовта е алена смърт, плен на теменужена синева.

Любовта е вече сама, потънала в сребърна, меланхолична тъга.

Любовта ни отрече.

С тебе бе грях да вярвам, че си единствен.

Виж – няма никакво време, перли не стават кървав рубин.

Тази пролет любовта е *символ на края* – с дъх на къпини и чуждо легло.

Уморих се да вярвам и да мечтая: каквото беше, се счупи като стъкло.

А във цъфтят опални цветя, изумрудени, зелени, щастливи...

Кой ще плати тази цена? И кога ще се наречем ние щастливи?

Тази пролет любовта е просто фина шега, цветна, астрална, кристална, нюанс, който преобразява света, прекрасна, чудна, витална.

Ако мога да събера тази красота в длан и да я раздам на всеки човек, да докосна най-тънките струни в човешките души, да подаря вълшебството и красотата, прелестта и чудния чар на пролетта, бих била много щастлива, защото всеки се нуждае от красота, магия, лиризм.

Именно това е моето послание към всички: красотата има в изобилие особено в пролетта – в капките дъжд се крият хиляди цветове, в паяжината на градинския паяк се пречупват ювелирните лъчи на природата, в скромните макове е скрита крехкостта на мечтите... Просто човек трябва да види всичко това и да допусне красивото, възвишеното, прекрасното в душата си.

За идеята искам да ви споделя...

Защото, за да допуснеш красивото в душата си, трябва да имаш идея за него!

Идеята е онова идеално просветление, което кара човека да твори, да създава.

Може да се каже, че идеята е проекция на съвършенството в човешката душа, мисъл, с която той създава творби, литературни шедеври, политически идеологии, философия.

Вълшебството и магията на живота се крие именно в идеята.

Самата дума „идея“ – идеал, идеално – е пленителна...

Дори светът е една идея на по висш Разум, а хората всеки ден откриват нови и прекрасни неща чрез идеи.

Защото всяка една идея е записана във Вселенския софтуер, а какво би бил животът без идеи?

Нямаше да има творци, мислители, философи, политици, театър, поезия, музика... дори сънища.

И накрая – да обобщя: идеята е онова нещо, което е в основата на човешкото съществуване и чрез нея светът е прекрасен, вълшебен и извисен:

*Да се влюбвам в студения смисъл на любов без излишни слова,
а някой друг за теб да е писал, че животът е само съдба.
Да обичам някой и нещо с чувства силни,
а отвърщане – с хлад...
Да бродяши наскърбен и да мислиш,
а понякога да викаш от яд.
Любов, стара надежда, скитница с твърде младо лице,
ти добре ме подвеждаш и лъжеш моето доверчиво сърце.
Аз обичах безброй непознати, но никой нямаше всъщност душа,
любовта им беше в карати, измерваха с брилянти нощта.
Всъщност... съдбата е нищо, за любовта няма цена,
и в нея няма нищо излишно, а трябва дух, морал, чистота.
За онази чиста любов аз копнея!
Като капка в лунен кристал!
Затова умирам и тлея – за един възвишен идеал!*

Лилия Зарева

(II курс, ред. – спец. „Библиотекознание и библиография”)

Какъв урок за планетата носи кризата с коронавируса: поуки и стратегии за гражданското общество

(Отговорността сега е на всеки един ЧОВЕК на планетата)

В края на 2019 г. човечеството се сблъска с най-коварния вирус, познат на човечеството досега. Той бе разпространен най-напред в провинция Хубей, Китай. А там най-много заразени бяха в гр. Ухан. В продължение на месеци китайските лекари се бориха ожесточено със заболяването, което покоси десетки хиляди и отне живота на хиляди. И докато всички ние, мислейки си, че Китай е далече и че скоро няма да дойде до нас, в Италия бе регистриран първият за Европа случай. След това много бързо се стигна до момента да няма нито една незаразена с COVID-19 европейска държава и всеки ден към списъка със заразените се прибавя нова страна в света.

Всички си задаваме въпроси: какво се случи, кой е начинът да се предпазим, защо в Италия пандемията е ужасна и най-вече кога ще свърши, кога ще бъде намерено ефективно лекарство? Дали обществото ще създаде колективен имунитет (случаите във Великобритания и др.), дали да ограничим частично или изцяло социалните контакти на хората е решение на всяко отделно правителство.

Нека помислим: според специалистите коронавирусът най-тежко засяга възрастните хора над 60-годишна възраст и хронично болните. Нека всеки се замисли дали не трябва да се лиши от всички екстри, с които е свикнал в нашето ежедневие, да си остане вкъщи и да запази живота на най-близките си – нашите родители, баби и дядовци. Социалните мрежи гъмжат от гняв и омраза, неправилно отправена към отговорните власти, кои-

то налагат строги мерки, за да опазят живота на човечеството. Тези гневни хора, явно с ниска култура и образование, смятат, че тях не ги засяга този проблем. Именно тези хора са едни от потенциалните заразители на всички останали, които спазват ограниченията и правилата. Може би поуките за тези хора ще бъдат взети единствено, когато те лично бъдат засегнати – дали те ще се заразят и заболелият или техен близък ще пострада, или загуби живота си. Може би тогава биха разбрали цената на човешкия живот. Но за съжаление ще е късно.

Някои казват, че например в България българското правителство е виновно за това да сме затворени вкъщи, изолирани и ограничени. По-голямата част от бизнеса чака на помощи изцяло от държавата. А не трябва ли и те да помислят как да помогнат на държавата в неравната битка с този невидим враг? Икономиката се срива в цял свят. Системите на здравеопазването дали ще издържат? Средствата на държавите докога ли ще стигнат? Регистрират се все повече и повече безработни. Малкият и среден бизнес е на прага на фалит. Проблемите се задълбочават от ден на ден. Сега е моментът да покажем силна позиция и обединение на всички нива – граждани, работодатели, държавни институции и заедно да бъдем силни и да си помагаме.

Никой не знае точно кога пандемията ще свърши. Въпреки че надеждата ни сега е в учените по цял свят, които ще разработят ваксини или лекарства за справяне с болестта. Анализите на всички – учени, лекари, математици, политици трябва да бъдат взети под особено важно внимание. Изводите след пандемията трябва да бъдат на всяко ниво – политическо, научно, икономическо, социално.

Единственото положително нещо за момента, предизвикано от изолирането на по-голяма част от населението вкъщи е по-малкото вредни емисии в атмосферата, поради използването на по-малък брой автомобили за придвижване, както и затварянето на някои предприятия.

Изводи, които трябва да направят и мерките, които да се вземат от:

1. *Лекарите епидемиолози*, експерти на световно ниво, на базата на получените данни след края на пандемията и какви негативни последствия е допринесла като цяло върху човешкия организъм и съответно да направят своеобразна прогноза за евентуална подобна пандемия, за да могат да се вземат предварителни адекватни мерки. Съответно да разработят лекарства и ваксини срещу подобни болести. А още по-добре би било те да не се допускат.

2. *На ниво правителства* – всяко правителство на база данни от пандемията да направи така, че да подсили необходимите резерви, средства, кадри, които при евентуална нова пандемия да бъдат подготвени с предпазани средства, лекарства, оборудване с необходимата апаратура, с преобразуването на съществуващата леглова база, с разширяване капацитета на болниците. Да бъдат провеждани учения, дискусии.

3. *На ниво обществени организации* – да бъдат проведени образователни беседи, срещи главно със затворените общности за това как да се предпазват от заразни болести, за повишаване на тяхната култура на хигиена.

4. *На ниво Министерство на образованието* – да се организират обучителни курсове, видеа какво да бъде нашето поведение по време на пандемия, как да носим отговорност за своето поведение и за живота на всички около нас, как се спазват правила, наложени от специалисти, защо да им се доверим и какъв резултат бихме очаквали, ако правилата се спазват, съответно и ако не се спазват. В тези материали и часове /особено подходящи

за деца от основните и средните училища/ да се образуват по отношение на култура на поведение, хранене, дисциплина.

Глобално погледнато човечеството трябва да се замисли – дали не прекарахме в стремежа си да постигнем всичко материално, да удовлетворим всички прищевки и желания, дали да продължаваме да сме материалисти *ИЛИ* да погледнем на живота по друг начин – да станем по-добри, по-човечни, по-смирени, по-изпълнителни и внимателни към всеки проблем. Както и да се опитаем да бъдем истински единно, здраво общество, мислещо за бъдещето на идните поколения.

Затова отговорността сега е на всеки един човек на планетата. Колкото сме по-отговорни, толкова по-бързо ще отmine всичко. Човечеството не трябва да забравя, че дори и когато вирусът отmine и животът тръгне отново в нормален ход, винаги трябва да бъдем бдителни и подготвени за подобни ситуации, за да вземем съвременни мерки. Трябва да се научим наистина да ценим човешкия живот и да пазим планетата.

Десислава Колева

(III курс, ред. – спец. „Библиотекознание и библиография“)

Да излезем от войната (с вируса или с инерцията на мисленето си) като победители на своето его

(За свободата, равна на отговорност)

Сегашното положение е предизвикателство най-вече за младежта, за да осъзнае тя ролята на личната отговорност, разбираана като поведение за оценяването на общността, където са приятелите, майките и бащите, бабите и дядовците. Изборът – какво да се направи тук и сега – определя бъдещето не само на конкретния човек, но и на хората, с които живее и обича. Ето как ситуацията, досега мисловен експеримент за мнозина, показва колко е важно да се спазват правилата на общността, за да ни има.

Да приемем изпитанието като урок и да излезем от войната (с вируса ли, с инерцията на мисленето си ли) като победители на своето Его. Сплотеност – единение. Липса на страх = смелост. Това са ключовите понятия за изход от ситуацията. Осмисляне на собствения живот, жизнеността на духовните неща. Както в книгата на Виктор Франкъл „*Човекът в търсене на смисъл*”. В нея авторът – виден философ, описва живота си в нацистките концентрационни лагери и научените там уроци за духовното оцеляване. Въпреки годините на страдания в лагерите на смъртта, където загиват всичките му близки – майка, баща, брат и бременната му съпруга, Виктор Франкъл не престава да вярва, че животът има смисъл. Дори и в най-ужасните обстоятелства, когато е изгубил всичко, когато страда от глад и студ и е подложен на нечовешко отношение, дори тогава вътрешната сила на човек може да го издигне, твърди Франкъл.

Защото на човек може да се отнеме всичко, освен едно: последната човешка свобода да избере своето отношение при всякакви обстоятелства, да избере свой собствен път.

Лагерниците са обикновени хора, избирайки да бъдат достойни за своите страдания, доказват, че човек може да намери смисъл дори в безнадеждна ситуация.

Да превърне личната трагедия в триумф, а страданието си – в достижение с общочовешки характер.

Човек „може да остане смел, доблестен и щедър, или в горчивата борба за само-съхранение може да забрави човешкото си достойнство, да стане животни или нищо повече”.

В книгата на Франкъл се утвърждава тезата за присъщата на всеки воля за смисъл, която в сблъсъците ни със смъртта и болката ни мотивира не само да не се отчайваме, но и да израстваме.

Този, който има цел и смисъл в живота си, се предава много трудно. Онзи, без цел и смисъл, се отказва от живота и умира пръв.

Човек може да търси смисъл в три неща:

- работа – да правиш нещо значимо;
- любов – да се отдадеш на другия;
- смисъл – да виждаш светлина в трудни временна.

Етимологията на логотерапията – „лекуване със смисъл” – разкрива, че човек живее истински, само ако има нещо или някого, което да го прави щастлив и да забрави всичко останало.

Ситуацията с вируса е тест за човечността ни.

Случилото се в Китай през последните два месеца дава примери за всичко това.

В сърцето на епидемията – град Ухан, малко след избухването ѝ, тя се превърна в катастрофа. Изключително енергичната намеса на китайската държава обаче доведе до бързото овладяване на ситуацията.

България прави опит да се възползва от най-доброто в световните практики за борба със заразата.

Италианците запяха по балконите, китайците в Ухан показаха невиджана дисциплина и спряха смъртта.

В България има призив за колективна молитва в 21 часа всяка вечер.

Но има и обратна страна на медала. Презапасяването с храни и медикаменти, например.

А се вижда като на длан – дали обществото е узряло за свобода, която според Сартр е равна на отговорност.

Човечеството ще оцелее – както е оцелявало, дори от чумата при неразвита медицина. Но важното е друго: дали ще извлече поука; ще промени ли мисленето и поведението си на потребител и ще се превърне ли в стопанин на общия ни дом – Земята.

Веселина Платонова

(II курс, ред. – спец. „Библиотекознание и библиография”)

Глобална криза за планетата, чието развитие и последици са невъзможни за предвиждане

(Уроци)

През декември 2019 г. започна диверсията, наречена коронавирус – COVID-19. Започна глобална криза за планетата, чието развитие и последици са невъзможни за предвиждане. С коронавируса се появиха въпроси: дали той е генетично биологично оръжие или е естествена еволюция на нов вирус, тръгнал от прилепите на един пазар в многомилionen град Ухан в централен Китай, тъй като сервирането на екзотични животни е традиция в Китай (особено по време на Китайската нова година). И в този момент интернет про-

странството – основна арена на информацията е затрупано с всякакви теории и хипотези, дебати и спорове за произхода на коронавируса. Но аз бих искала да опиша тази ситуация от по-различна гледна точка.

За кратко време и почти без да си дадем ясна сметка за случващото се, огромна част от населението на Земята се оказахме затворени, ограничени в придвижването си, в комуникацията и като възможност за работа. Но може би това не е случайно, защото ние се надпреварвахме да консумираме вещи и удобства. Вече не правим това, което обичаме, не живеем живота, който искаме, не споделяме времето и масата си с любимите хора, не почитаме и не се грижим добре за душата и тялото си, не откриваме и не подхранваме светлината у себе си и у другите забързани в ежедневието – дали тогава вирусите, с или без корона, са същинската заплаха за нас? В този момент е важно да живеем леко и без страх. Случващото се със сигурност е за добро. И светът ще увеличи светлината си след това трудно преживяване. Но сме свикнали да очакваме светът да се оправи, за да станем и ние „наред”. Всъщност ние трябва да се изправим, за да стане наред и светът.

В материала по-долу съм описала уроците за планетата и поуките от кризата с COVID-19:

- Първият урок е, че за разлика от финансовата криза през 2008–2009 г. коронавируса ще наложи завръщането на голямото правителство. Хората разчитат на правителството да организира колективна защита срещу пандемията, разчитат на правителството и да спаси потъващата икономика. Ефективността на правителствата сега се измерва със способността им да променят ежедневно поведение на хората. Защото, само ако сме единни, може да се справим.

- Вторият урок е, че коронавируса демонстрира мистиката на границите и ще помогне да се утвърди отново ролята на националната държава в рамките на Европейския съюз. Затварят се границите между държавите и всяко правителство в Европа се фокусира върху собствения си народ. Коронавирусът ще засили национализма. Остава да видим как точно кризата ще се отрази на бъдещето на европейския проект.

- Третият урок от коронавируса се отнася до доверието в експертизата. Финансовата криза и кризата с бежанците през 2015 г. породиха огромно недоволство от експертите. Сега хората повече се доверяват на експертите, когато е застрашен собственият им живот.

- Четвъртият урок е много важен. Човек може да обвинява китайските лидери за липсата на прозрачност, която ги накара да реагират бавно на разпространението на вируса, но ефективността на реакцията им и способността на китайската държава да контролира движението и поведението на хората е впечатляваща.

- Петият урок е, че в определен момент правителствата ще бъдат принудени да избират между ограничаване на разпространението на пандемията с цената на унищожаване на икономиката или търпимост към по-висока цена, измерена в човешки животи, за да спасят икономиката.

Ефектът от вирусната епидемия върху способността за мобилизиране и правилно разпределение на ресурсите също може да се сравни с екстремните условия на войната, тъй като кризата както в икономически план, така и в чисто човешки, тепърва предстои. Но пандемията ни направи по-дисциплинирани и сплоти нацията, показва ни, че само заедно може да се справим стази ситуация.

Миглена Георгиева

(II курс, ред. – спец. „Обществени политики и практики“)

Паниката ни прави нервни и авторитарни: запазете територия за различни мнения

(Как правиш това, човечество? Как всеки път редиш кулата си без Божие съучастие?)

Чумата сваля правителства. Има такива дни. Колкото повече говориш, толкова повече затъваш. Трябва военно положение, но обявено от Президента. Суспендиране на Парламента. Всичко свърши. Започваме отначало, за които останат. Защото епидемия има, но това правителство няма да даде и един лев за справяне с нея. Защото ще се разбере едно – нямаме пари за нищо. Явно нямаме и резерв. Явно нямаме и армия. Експериментът приключи. Още един в нашия обзрим живот, втори. Демокрация, която не беше демокрация, е нормално да завърши с липса на демокрация. Щеше да стане и без вирус. Организацията на хората е най-важна.

Дали правителството се справя както трябва?

По време на чумата по прасетата държавата България организира дезинфекция на пътя около огнищата на заразата. Днес никой не прави същото, когато става дума за хора.

Да погледнем в Китай – около болници и в заразените градове пръскат с дезинфектанти. Драконовски мерки се нарича това. По границите никой не мери температура на влизашите. Никой не спира полети, никой не налага карантина.

Някой знае ли какво прави Израел? За Луфтханза? А у нас по телевизията казаха да се подготвим за смъртни случаи. Е, готови сме. Държавата готова ли е? Сетиха се да започнат, но кога? Какво чакаха?

Паниката ни прави нервни и авторитарни. Все повече хора се карат на други хора заради мнението им. Има много засегнати, обидени и страшно много намерили начин за справяне с епидемията и пишещи за нощните въртолети, които пръскат.

Запазете територия за различни мнения. Търпение е нужно, момчета и момичета, млади и стари.

Хората се разкриват най-добре в кризисни ситуация. Има одобряващи статии за мерките, но има и различни. Хубаво е да има различни, нали?! Другото е стаден болшевизъм.

Италианците помолиха руснаците да им помогнат в битката срещу коронавируса. Руснаците изпратиха медици и оборудване. В Италия е дислоциран руски многофункционален модулен комплекс за анализ на патогенни биологически материали и поддръжка за вземане на решения от оперативни групи на Министерството на отбраната на Русия.

Как правиш това, човечество? Как всеки път редиш кулата си без Божие съучастие? Как? Как харчиш милиарди за футбол, например, а не за умни доктори и учени? Как избретяваш още една пластмасова чупачка за яйце, пластмасов уред за правене на снежни топки, а нямаш полипропилен за щитове и очила в реанимацията? Както пита една испанска докторка – имате толкова скъпи футболисти, инвестирахме толкова в тях, защо те не ви лекуват сега? Защо? Бог да те пази, ако кажеш нещо срещу футболисти. Просто това е най-лесният пример за идеята в какво инвестираше човечеството – в храна и зрелища, далеч под нивото на провинциален театър.

Кое е важно: границата, емигрантите, приспособлението... или реалната битка за живот?

Кое е по-важното: реалната битка за живот и опазване на цивилизацията или спонсорираната снимка във Фейсбук как един вълк яде зеле и е много мил?

Няма да спра да твърдя, че ние всички се занимавахме с глупости, насочвани от ръка, пръскаща пари.

Не, не смятам, че една болест е flagellum Dei (*прев. от лат.: бич Божи*), не съм средно-вековен човек.

Смятам, че имаме празник, *Ковидов ден*, на който си проличава кое знаме е истинско и коя война е за човешината.

Не смятам, че е дошло време да спрем да говорим за свобода и права.

Но смятам, че логиката на спирта и невидимите същества, която днес е на път да стане мания и религия – тази логика идва да ни каже нещо просто.

С простотата на неуверено човешко същество мога да го кажа, страховливо, но ще го кажа: „Не можете да градите кулата на човеците без тухлите на Бога“.

Не можете.

Вилиана Герова

(*II курс, зад. – спец. „Библиотекознание и библиография“*)

**След всяка буря човек излиза по-силен и уверен в себе си
(Тези хора, които си мислят, че имат всичко, всъщност нямат пролетта в душата си: да разгадаем символите на сезона)**

Пролетта носи надежда, пролетното слънце събужда нов живот, избликващ от земята.

Тя е символ на плодородието и обещава по-добри времена, слънчеви и усмихнати.

Всичко оживява след дългата и студена зима. Денят става по-дълъг, за да освети пътя на човека и да му покаже красотата на природата.

Пролетта вдъхновява хората да творят.

Понякога обаче не всичко е така красиво, както в песните и поемите за пролетта...

В живота винаги има и трудности, с които хората трябва да се борят.

Тогава хората се обединяват и си помагат взаимно, защото точно както зимата не може без пролетта, така и доброто не може без лошото.

Народът е силен, когато е обединен и хората си помагат.

След всяка житейска буря човек излиза по-силен и уверен в себе си, готов за нови начинания.

...Ние, хората, често се самоабравяме и мислим, че всичко се върти около нас.

Но хората, които си мислят, че имат всичко, всъщност нямат пролетта в душата си.

Затова сега след тази буря, която ни помете, хората, обичащи природата, ще ѝ се радват, а тези които не са забелязвали малките, но толкова важните неща, като простото разхождане в парка и разходките, ще го оценят. Природата не гледа и не подбира на кого да даде повече, а на кого – по-малко. Тя за всички се раздава еднакво и за това трябва да се научим да я ценим.

Дадено ни е време да се отпуснем, да поразмишляваме и да празнуваме в душите си.

Да разгадаем символите на сезона.

Отворете прозореца си!

Чуйте птичите песни! Внесете слънчев лъч в дома си!

Направете нещо, което сте отлагали от години!

Направете нещо ново!

Потопете се в света на книгите! Тренирайте!
 Чуйте се с приятели или роднини!
 Животът е свеж и цветен, изпълнен с безкрайни възможности!
 Само трябва да се огледаме за тях.

Петя Тодорова

(II курс, зад. – спец. „Библиотекознание и библиография“)

Земята ни говори: „Събудете се и вие. Отворете очи и вижте как природата танцува под звуците на своята мелодия”

(*Всеки от нас е част от ДРУГИТЕ*)

Пролетта, най-нежният сезон... Време, през което спящата природа сякаш, усетила по-вика на топлите лъчи на слънцето, събужда всяка пролетна поляна. Пъстроцветните пътеки от цветя носят аромат, изпълнен с благодат, а жизнените сокове на стъблата даряват с чудодейна сила всяка билка, израснала в тревите.

Земята ни говори: „Събудете се и вие. Отворете очи и вижте как природата танцува под звуците на своята мелодия“.

Вълшебството ѝ хармонира и засилва свещената ѝ връзка със сърцевината на Земята.

Колко годишно е Дървото на живота? На колко ери, векове, хилядолетия, а може би еони...

Какво е неговото послание към нас?

Може би е разказ за невидимите нишки, които свързват всичко съществуващо в него и че всяка част живее, благодарение на друга.

Всяка част е безценна, както и самото то, и ако някоя загива, създава огромна празнота в сърцевината, заради това че липсва.

Животът на всеки човек е безценен и когато вече го няма, се усеща чувство на дълбока тъга от загубата му. Всичко, до което се е докосвал приживе, носи неговия отпечатък, запазило е негова мисъл и емоция и по начина, по който той го е виждал, го виждаме и ние.

Всеки от нас е част от другите и, вгледайки се един в друг, рано или късно започваме да осъзнаваме, че това е *истина*.

Моето послание към света през пролетта на 2020 г. е: да следваме пътя на тази истина.

Тогава ще се справяме по-леко с проблемите, пред които сме изправени.

Защото същността на живота е във взаимното разбирателство, подкрепа и обич, на които всички ние сме способни.

Животът е крехък – като самата пролет. Пазете го.

Христина Донкова

(III курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

Вирусът ни спря

(*Изгубени в своята заетост*)

Планетата Земя е нещо божествено и уникално. Тя притежава огромна енергийна сила и ослепителна красота със своето разнообразие от форми, образи и животи, които я правят забележителен феномен.

Планетата Земя е нашия дом.

В последно време ние хората сякаш забравихме колко важна е тя за нас, за нашето съществуване, за нашето оцеляване.

Колко е важно да я пазим и да се грижим за нея, защото тя е жива, също толкова, колкото и ние, хората, сме живи. В забързаното си ежедневие ние черпим нейните ресурси, за да задоволим нуждите си и не осъзнаваме, че сме зависими от нещо много по-голямо, отколкото си мислим.

Сега светът е изправен пред голямо изпитание – КОРОНАВИРУСА.

Заедно с глобалната заплаха той носи на човечеството послание, отправено от планетата Земя към нас, хората. Разтърси ни и ни накара да оценим изобилието, в което живеем.

Изобилие от здраве, блага и свобода.

До вчера ние приемахме този лукс за даденост и с лекота подминавахме.

Вирусът ни спря и ни накара да осъзнаем, че сме изгубени в своята заетост.

Не намирахме време за важните неща.

Превършихме дребните неща в проблеми и се съсредоточавахме в тях.

Сега Земята си почива от нас.

Деница Крумова

(III курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

Коронавирусът е изпитание в по-малка степен за отделния организъм и в много по-голяма – за обществото

(Изкуствено нагнетяване на напрежението между вече утвърдените политически сили)

Така наречената криза с коронавируса е изкуствено нагнетяване на напрежението между вече утвърдените политически сили – по-дълбоко насаждане на неприязън между отделните националности на база на техните различия, но под претекст, че наложените мерки гарантират безопасност.

За да обоснова това твърдение е необходимо да поговорим за същността на „заплахата“. Вирусите биват два вида – ДНК и РНК вируси и усвояват енергията от други клетки, т.е. не могат да се разпространяват или да съществуват без тях (което обяснява карантинния период). Коронавирусът е РНК вирус.⁸ Това всъщност е семейство от вируси, а формата, която в момента се разпространява, се нарича просто нов коронавирус. Чрез специфична мутация от животните, вирусът се е прехвърлил върху хората и в момента създава паниката, на която всички сме свидетели.

Истината е, че в живота си много пъти сме се срещали с него или поне с подобни форми от неговото семейство (много голяма част от вирусите на грипа са именно коронавируси). Проблемът в случая идва от факта, че тъй като е нов вирус, никой няма изграден имунитет срещу него, по-често дава усложнения и е по-заразен. Така представена информацията за него звучи притеснително, но смъртността при заразяване с коронавирус статистически е по-малко от два процента и засяга предимно хора с нарушена имунна система и остри респираторни заболявания. Този процент би могъл дори да е по-малък,

⁸ Данните са по информация на Битиви. [онлайн]. [прегледан 26.03.2020]. <<https://btvnovinite.bg/bulgaria/skandal-v-samolet-balgarski-patnici-prinudiha-anglichani-da-sljazat-ot-borda.html>>

защото често заразените проявяват само грипоподобни симптоми, които не изискват непременно изследване или хоспитализиране.

Другият проблем е, че все още няма разработена ваксина срещу този вид вирус, което обаче не означава, че няма лечение. То се извършва симптоматично, т.е. ако пациентът има кашлица, се предписват лекарства за кашлица, ако вдига висока температура, се лекува температурата и т.н.

Изхождайки от тези данни (които впрочем са изключително леснодостъпни) МЯСТО ЗА ПАНИКА НЯМА. Тя бива създавана, но с каква цел, бих могла единствено да гадая. Разбира се, това не означава, че трябва да постъпваме безотговорно и лекомислено, защото ако не ние, то наши близки биха могли да развият по-сериозна форма на заболяването, но вероятността това да се случи и при всеки сезонен грип не е по-малка.

Дори няма да пристъпвам към теорията за този вирус като биологично оръжие, застрашаващо крехкото обществено равновесие, а ще разгледам само резултатите от опита за справяне и влиянието му върху межкултурните връзки.

На всички е известно, че огнището на вируса е един пазар за месо и риба в китайския град Ухан. Откакто медиите се погрижиха този факт да стигне до очите и ушите на възможно най-много хора, отношението към китайците и всеки, който носи характерните черти на монголоидната раса, е продиктувано от предразсъдъци, неинформираност и дезинформираност. С разпространението на вируса се увеличи и кръга от националности, които са подложени на подобни предубеждения. Пресен пример (към 20.03.2020) е сценката, която се разигра на борда на самолет на WizzAir от София за Лондон. От подобни обществени прояви става ясно, че привидната толерантност към различните е построена върху много крехки основи. Би могло да се каже, че това отношение произтича от желанието да се съхрани собственото здраве и здравето на близките и няма нищо общо с националност, етническа и културна принадлежност. Но в момента, в който на територията на България беше обявено извънредно положение и хората бяха освободени от работа, откритите пространства се изпълниха с блажено лапнали цигарата родители, тичащи деца, възрастни хора, препичащи се на следобедното слънце. Вирусът по никакъв начин не повлия на чувството за общност и принадлежност и никакви подсмърчания или кашляния не доведоха до принудително прибиране вкъщи.

Разбира се, с разпространението на заразата и непрекъснатото бомбардиране на медийното пространство с нови и нови заразени и оскъдна информация за оздравелите, общественото напрежение постепенно се увеличи. Заразяването стана равносилно на края. Драматични репортажи, стряскащи заглавия, шум и извънредни емисии... За да се превъзмогне паниката, за да се погледне рационално на проблема, за да не се всява страх и да се затвърждават различията както между различните националности, така и между различните възрастови групи (тъй като едните са по-податливи от другите) предлагам следните идеи:

1. На първо място да се ограничи медийното време на новини, свързани с коронавируса. На всички е ясно, че това е професионално задължение и от служителите и медийните лица се очаква преди всичко да информират безпристрастно. Но начинът, по който се предава информацията, също е от съществено значение за възприемането ѝ.

2. Наред с новите заразени, да се съобщават и оздравелите. В световен мащаб. За да се запази равновесието, е важно да се съхрани надеждата и положителното в ситуация на криза.

3. По мое мнение обявяването на извънредно положение в момента е повече вредно, отколкото полезно. Разпространението на вируса продължава, независимо дали е в супермаркета или в мола. Спирането на работата на толкова производители и търговци ще доведат до нежелани икономически последици.

4. Следвайки модела за нагнетяване на напрежението е логично да се разпространи също толкова ефективно спокойствие и разбиране дори и сред хората, които нямат достъп до разнообразни информационни ресурси. Отново на първа линия застават телевизионните медии, които носят пряка отговорност за настроеността и нагласите на зрителите си.

5. Изграждането на имунитет срещу вируса е неосъществимо, ако няма достатъчно заразени, изследвани и излекувани от него. Това най-лесно ще се осъществи, ако се извършва контролирано, последователно и без да се нарушава естествения ритъм на съществуването.

КОРОНАВИРУСЪТ Е ИЗПИТАНИЕ В ПО-МАЛКА СТЕПЕН ЗА ОТДЕЛНИЯ ОРГАНИЗЪМ И В МНОГО ПО-ГОЛЯМА – ЗА ОБЩЕСТВОТО, НЕГОВАТА СТРУКТУРА, ОРГАНИЗАЦИЯ И СПЛОТЕНОСТ. Освен това резултатите от карантината са благоприятни за околната среда, която заедно с нас си дава почивка от непрестанното бързане и злоупотребата с естествените ѝ ресурси. Може би това е просто друг начин да се възстанови естественото равновесие между природата и човека. Начин да се възроди и заздрави връзката помежду им. Оттук нататък от нас зависи да я съхраним.

Миглена Кулинска

(III курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

Силни сме, когато сме заедно: промяната е следващият етап от съществуването на нашата планета Земя!

(Кризата с коронавируса: да загърбим удоволствието от материалното и се насочим към духовното)

Най-голямата грешка на хората е, че приемат планетата, на която живеем, за даденост.

Голяма част от нас пречи на нормалното функциониране и на естествения цикъл на природата.

И тя ни отвръща, за да ни накара да отворим очите си и да осъзнаем, че всяко наше действие има своите последици.

Смятам, че би трябвало ограниченията и мерките да бъдат още по-строги, например, пълна социална изолация.

Но чрез онлайн платформа хората да се сплотят, да споделят и обсъждат своите интереси, тревоги и т.н.

По този начин хората задружно биха могли да поддържат духа и вярата си будни.

Защото сме силни, когато сме заедно.

Ние не чухме природата. Не усетихме и не обърнахме внимание на посланията, които ни изпращаше.

Сега страхът от непознатото, страхът за оцеляване ни обединява. Учи ни как да живеем с повече любов и вяра.

Време е за равностойност и преоценка на живота.

Сега всички сме взаимносвързани и от нас зависи как ще изградим света наново.

Да! Той се променя физически и енергийно.

Ако бъдем по-добри един към друг, по-единни и милостиви, ако загърбим удоволствието от материалното и се насочим към духовното, ние ще допринесем за положителната промяна.

Промяната е следващият етап от съществуването на нашата планета Земя!

Десислава Петрова

(III курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

Коронавирусът демонстрира мистиката на границите

(Ще помогне да се утвърди отново ролята на националната държава в рамките на Европейския съюз)

Коронавирусът демонстрира мистиката на границите и ще помогне да се утвърди отново ролята на националната държава в рамките на Европейския съюз.

Човек вече може да види това в затварянето на много от границите между държавите и във факта, че всяко правителство в Европа се фокусира върху собствения си народ. При нормални обстоятелства държавите членки не биха направили разлика между националностите на пациентите в техните здравни системи, но при тази криза те ще дадат приоритет на своите граждани пред другите.

Следователно коронавирусът ще засили национализма, макар и не етническият национализъм. За да оцелеят, правителството ще поиска гражданите да издигнат стени не просто между държави, а между отделните хора. Най-големият риск не е непознатият, а най-близките до вас.

Коронавирусът се отнася до доверието в експертизата. Финансовата криза и кризата с бежанците през 2015 г. породиха огромно недоволство от експертите. Тази промяна, която беше един от основните успехи на политиците популисти през последните десет години, ще бъде преобърната от коронавируса. Повечето хора са много отворени и се доверяват на експерти, когато е застрашен собственият им живот. Потвърждава се легитимността на професионалистите, които водят борбата срещу вируса. За съжаление коронавирусът може да увеличи привлекателността на авторитаризма, доказан от китайското правителство. Човек може да обвинява китайските лидери за липсата на прозрачност, която ги накара да реагират бавно на разпространението на вируса, но ефективността на реакцията им и способността на китайската държава да контролира движението и поведението на хората е впечатляваща.

В сегашната криза гражданите постоянно сравняват отговорите и ефективността на своите правителства с тези на други правителства.

И не трябва да се изненадваме, ако в деня след кризата Китай изглежда като победител, а САЩ като губещ, в определен момент правителствата ще бъдат принудени да избират между ограничаване на разпространението на пандемията с цената на унищожаване на икономиката или търпимост към по-висока цена, измерена в човешки животи, за да спасят икономиката. Все още е много рано да се спекулира с политическото въздействие. Кризата оправда страховете на антиглобалистите: затворените летища и самоизолираните хора, изглежда са кота нула на глобализацията. Но парадоксално е, че новият антиглобалистичен момент може да отслаби популистки политически актьори, които нямат решение, дори когато имат право.

Кризата с COVID-19 също ще прекрои драматично реакцията на ЕС на всички други кризи, с които се сблъска през последното десетилетие. Фискалната дисциплина вече не е икономическата мантра дори в Берлин и няма европейско правителство, което към настоящия момент да се застъпва за отваряне на границите за бежанци.

Михаела Стоименова

(III курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

**Помощ за планетата: хората имат нужда да поспрат и да се огледат
(Животът и ежедневието ни бяха толкова забързани, че няхаме време да спрем)**

Съществуват различни хипотези за появата на коронавируса.

Една от тях е, че в китайския град Ухан има лаборатория, която по невнимание е изпуснала вируса в околната среда. Според друга, вирусът е инжектиран в животно, консумирано от населението там.

Според трета, САЩ има „пръст“ в тази работа и целта им е да сринат икономиката на Китай.

Тези хипотези не са доказани официално.

Но едва ли е най-важното откъде е тръгнал вирусът, след като причинява такъв срив и дисбаланс на планетата: хиляди заболели, жертви, паника, икономически срив. Всяка една държава ще претърпи загуби, ще настъпи сериозна финансова криза.

Но има и добра страна, на планетата Земя ѝ е нужна тази почивка, за да се възстанови макар и за малко.

Беше време светът да забави темпото.

Хората имат нужда да поспрат и да се огледат, макар и от налагащата се обстановка.

Животът и ежедневието ни бяха толкова забързани, че няхаме време да спрем и да се огледаме, какво причиняваме на нас, на близките и на околната среда.

Не можем да живеем с безразличие.

Земята има нужда да си почине от нас, ние я унищожаваме, не я пазим и не я ценим.

Тя ни наемква със земетресения, наводнения, климатични промени и аномалии.

Но ние – хората, не обръщаме внимание на тези сигнали.

Сега даваме почивка на планетата, която ридаше за това.

Това е нейния начин да каже: „ПОМОЩ“.

Ивета Христова

(III курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

**Какъв урок за планетата носи кризата с коронавируса
(Поуки и стратегии за гражданското общество)**

Поуките, които носи на човечеството кризата, създаде се след разпространението на коронавируса у нас, а и не само в нашата страна, е че все повече си даваме сметка за това колко сме разглезени и материално зависими, как сме забравили истинските човешките ценности и как в един момент ще трябва сами да се оправяме, защото в тази макар и трудна ситуация започваме да обръщаме внимание на истинското значение на това да си човек и да цениш и всичко, което имаш, да се радваш на малките моменти в живота и да обърнеш погледа си към природата.

Природа, която от години ни дава ясен знак, че се е уморила от човешкото експлоатиране и е време да си почине от това негативно влияние.

Макар и с цената на много жертви, това е факт и ценен урок за човечеството, за неговите възгледи за живота.

Тази криза ще донесе на много държави и икономически загуби.

Да, след това ще има трудно възстановяване, но въпреки това кризата е и ценен урок, който ще покаже доколко сме силни всъщност и как след подобно бедствие бихме могли да съхраним духовното и истински ценното в живота – нашето здраве.

Ангел Георгиев

(III курс, ред. – спец. „Информационни ресурси на туризма“)

Човечеството, изправено пред сериозно изпитание

(Сила на кармата или възстановяване на космическото равновесие: начинът на живот и пътят, по който са тръгнали хората, са грешни и те ще ги доведат до крах на човечеството)

На 20 март 2020 г. отбелязваме началото на пролетното равноденствие (когато денят е равен на нощта).

Тази година посланията се различават – както по противоположното си съдържание, така и по своята форма.

Само преди година не бихме и предположили, че човечеството ще понесе сериозно изпитание, което води след себе си глобална икономическа криза, безработица, паника, страх и за съжаление – дори смърт.

Невидим враг, който не подбира жертвите си: бедни и богати, властни и подвластни, млади и стари, от всички етноси и религии.

Така създалата се ситуация (да я наречем: *сила на кармата* или *възстановяване на космическото равновесие*) има за цел да ни направи по-разумни.

И най-вече тези хора, за които не е важно дали ще имат верни и истински приятели, дали ще проявяват доброта, човечност и разбиране към другите.

За тях единствено е важно само да имат, действат с цената на кражба и предателство в името на тяхната лична финансова и материална облага.

Днешната ситуация не е изключение в историята на човечеството. През вековете е имало подобни пандемии и кризи. Но днес смисълът на пандемията е да обърне погледа на хората към същността: към начина им на живот и пътя, по който са тръгнали.

Всички сме чували за историята на динозаврите, за апокалипсиса, за причините за изчезване на цивилизации.

Това може да се случи и с нас, ако не се осъзнаем.

Изпитанието, което ни постави съдбата през тази пролет (коронавирус) – било то изкуствено създаден от човек или естествено мутирал вирус – или ще ни научи да сме по-добри и отговорни един към друг, показвайки ни, че омразата, завистта и безхабериято не водят до нищо добро, или ще ни погуби.

Съдбата в момента е изцяло в нашите ръце.

Защото всяко едно природно бедствие (земетресение, пожар, наводнение, пандемия и пр.) е вид наказание за нещата, които правим в глобален мащаб (извличане на природните

ресурси от недрата на Земята, замърсяването на въздуха, изсичането на горите, войните и много други).

И е нужно да разбираме този глобален проблем, надвиснал над света в момента.

И е нужно да разбираме причините за тази катастрофа.

Нека променим нещата днес, за да има какво да спасим утре.

Любов Йовинска

(III курс, зад. – спец. „Библиотекознание и библиография”)

Трябва да се научим да съхраняваме и правилно да насочваме енергията си (Истинско щастие е да бъдеш здрав и свободен, да можеш да си близо до хората, които обичаш, и да имаш възможността да им показваш обичта си)

Александр Сергеевич Пушкин, намирайки се Болдино под карантина поради холерата, се обръща и към нас:

*Позвольте, жители страны,
в часы душевного мученья
поздравить вас из заточенья
с великим праздником весны!
Всё утрясётся, всё пройдёт,
Уйдут печали и тревоги,
вновь станут гладкими дороги
и сад, как прежде, зацветёт.
На помощь разум призовём,
сметём болезнь силой знаний
и дни тяжёлых испытаний
одной семьёй переживём.
Мы станем чище и мудрей,
не сдавшись мраку и испугу,
воспрянем духом и друг другу
мы станем ближе и добрей.
И пусть за праздничным столом
мы вновь порадуемся жизни,
пусть в этот день пойдёт Всевышний
кусочек счастья в каждый дом!*

1827 г.

Посрещаме пролетта на 2020 г., изпълнени с тревога, страх и недоволство. Напрежението обзема голяма част от хората. Свикнали с определени навици и свободи, сега животът ни се промени... Но всичко, което се случва, ни кара да обърнем поглед навътре към духовната си същност и отвъд досегашните ни убеждения. Ние прозираме, че отвъд материалното, в което сме вгълбени, има и нещо друго... Може би е настъпил моментът да отворим съзнанието си, да усетим енергията, която е отвъд материята.

Когато е разпиляна и неосъзната, тази енергия много лесно може да бъде пропиляна. И така мнозина от нас не успяват да видят истински ценните и значими в живота

неща... Затова трябва да се научим да съхраняваме и правилно да насочваме енергията си. Да осъзнаваме приоритетите си и да ценим искрено това, което имаме, колкото и малко да е то.

Време е да осъзнаем, че е истинско щастие да бъдеш здрав и свободен, да можеш да си близо до хората, които обичаш, и да имаш възможността да им показваш обичта си. Нека да надмогнем негативизма и страха, да усетим силата на добротата и обичта, защото и след часовете на нощния мрак се показват първите лъчи на слънцето и лека-полека пристъпва светлината...

Десислава Николова

(III курс, зад. – спец. „Библиотекознание и библиография”)

Ние трябва да се обединяваме и да създаваме отношения, основани на най-високите принципи на синергия, честност, искреност, взаимна подкрепа

(Да СЛУЖИМ на света)

Ние трябва да се обединяваме и да създаваме отношения, основани на най-високите принципи на синергия, честност, искреност, взаимна подкрепа.

Ние трябва да създаваме възможности за цялостно развитие и хармонизиране на отношенията с другите, за поддържане на пълноценен начин на живот.

Ние трябва да допринасяме за отключване на потенциала, изпълнявайки своята съдба, като служим на света.

Ние трябва да създаваме идеални условия за еволюция, съчетавайки съвременната технология с хармоничния живот в природата.

Защото, ако продължим да игнорираме този свят и да нехаем за съдбата му, докато ние вървим по свой собствен път, потапяйки се само в ежедневните си преживявания, този свят може скоро да престане да съществува.

Георги Александров

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации”)

Човечеството през 2020 година

(За тежестта на отговорността)

Човечество – звучи величествено, нали? Но велики са идеалите, които обединяват хората в едно цяло, лутанията и търсенията на душата, които са тласъкът към развитие: „Вечност, всемир и безсмъртие” са характеристика само на духа, защото вечно е само човешкото – търсенето, въпросът и борбата по пътя към отговора, а не делничните нужди. Битът е този, който разделя хората, а духът и стремежът към „безсмъртието” на идеалите създават човечеството и го крепят.

Милена Ангелова

(IV курс, ред. – спец. Печатни комуникации”)

Пандемията на XXI век

(Как от страха ще се роди нещо хубаво)

2020 г. не започна особено добре, заради вируса COVID-19 (или т.нар. коронавирус).

За съжаление тази епидемия покори целия свят и взе доста невинни жертви. Заради пандемията на XXI век човечеството претърпява сериозни промени и неудобства. Разбрахме, че най-уязвими са възрастните хора.

Нашите баби и дядовци са неизменна част от нашия живот. От тях черпим мъдрост и милосърдие.

Дали са ни много любов, внимание и грижи, докато ни помогнат да съзреем и продължават да го правят, когато вече сме пораснали.

За това трябва да се грижим добре за тях и да се опитаме да ги предпазим от този вирус.

Най-важното нещо в този момент е да бъдем любвеобилни, обичащи се и спазващи всички препоръки от специалистите. За да предпазим околните, първо трябва да се погрижим за себе си като се самоизолираме и се погрижим за нас самите. Нека показваме любов и към другите, защото доброто винаги побеждава. В тези трудни времена, които преживяваме, трябва да оценим труда и грижите на нашите медици. Лекарите и медицинските сестри, които се сблъскват ежедневно с коварната зараза, заслужават подкрепа и уважение. Сега повече от всякога заслужават да им покажем нашите благодарности, за да разберат, че оценяваме техния труд и усилия.

За да се преборим по-бързо и лесно с епидемия е много важно да не се поддаваме на паниката и да не позволяваме тя да ни завладее. Защото паниката е много по-опасна от коварната зараза.

Всичко ще бъде наред!

Ще се преборим с пандемията на XXI век!

Заедно сме по-силни!

Адриан Арсов

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

„Природата ни го връща“

(Природата срещу човека: още едно доказателство, че ВСИЧКО Е БАЛАНС!)

С всеки изминал ден човекът оставя все по-голям „мръсен“ отпечатък върху Земята. Промислеността, замърсяването и убиването на животни са трите основни причини, които водят до унищожаването на планетата. Тези неща стават неусетна част от ежедневието ни и ние не усещаме как това се отразява върху природата.

С всяка изминала година хората взимат от нея повече отколкото им се полага. Това се отразява на природата пагубно и в краен резултат тя си го връща, а срещу нея не можем да се борим. Хората са устроени така, че трябва да се случи някакво бедствие, за да се замислят над нещата, които правят. Че те не са така наречените „гости“ на тази земя, а трябва да работят за нея. По начина, по който взимаме от нея, трябва и да се трудим, за да ѝ отвърнем с добро.

Най-актуалният пример за това е коронавируса, който се разпространи в целия свят и взе хиляди жертви. В момента той е причината за почти тоталното спиране на промишлената индустрия, търговията и промени коренно начина ни на живот. Това, от своя страна, ще доведе до световна икономическа криза.

Всяка природна стихия е по-силна от нас. Природата ни дава постоянни знаци, че трябва да променим начина си на живот и да се замислим какво трябва да направим за нея. Това са знаци, че освен да взимаме, трябва и да даваме.

Биляна Асенова

(IV курс, ред – спец. „Печатни комуникации“)

Да си човек се оказа по-трудно от очакваното!

(Моят апел)

Пандемиите са често срещани в нашата история. От чумата, през испански грип, та до коронавирус или иначе казано COVID 19. Черната смърт, както още се нарича чумата е епидемия започнала през 1346 г. Преминава през по-голямата част от Европа. Жертвите са между 30–60 % от населението. Испански грип (или инфлуенца) е втората голяма епидемия в Европа. Започва през 1918–1920 г. Умрелите са 50 милиона души. Тук обаче веднага правя връзка с днешната епидемия. Точно 100 години по-късно идва и нов вирус. Тръгва от Китай, от градчето Ухан. До момента загиналите от COVID-19 са 25 042, заболелите са 552 600, като 20 790 са новите случаи. Тази статистика е от 27 март 2020 г.

Задавам си въпроса дали всичко това не е свързано? Дали не сме много на планетата и тя не се опитва да ни „изчисти“ на определен период от време? Може би просто сме й „натежали“, унищожаваме ресурсите й и тя се опитва да ни премахне? Или пък всичко е изкуствено създадено и някой се опитва да ни изтреби? Не искам да развивам излишни теории за това какво може да е станало и как всъщност се е появила тази болест. Нали не мислите, че всичко е тръгнало от един прилеп? Прилепи има навсякъде по света!

Но това не е темата. Тук искам да споделя моя апел! На никого не му е приятно да седи само вкъщи, да е затворник в собствения си дом. Повярвайте, не сте сами! Всеки иска да излезе, да се разходи на хубавото време, да не се страхува, че може да се разболе. На мен също ми се иска!

Моля ви, ако не мислите за себе си, то поне мислете за семейството си – за родителите, за бабите и дядовците си. Те са най-рискови, защото имунната им система е много отслабнала с годините. Подобна болест би ги убила бавно и мъчително. Тъжно е да знаеш, че някой ще умре от задушаване и при това сам.

Моля ви, спазвайте мерките за безопасност и хигиена. Не излизайте безсмислено. Не разхождайте кучето си по 2 часа навън. Пазете се! Бъдете разумни!

Искам да ви накарам да се замислите! Лятото ще искате да отидете на море, нали? Или пък на планина? Точно заради това спазвайте тези елементарни условия. Има толкова много занимания, които можете да правите. Подредете си гардероба. Почистете онзи шкаф, за който все си казвате „Някой ден ще го подреда“. Сгответе си нещо вкусно. Играйте някоя игра със семейството си. Прочетете онази книга, за която никога не ви е стигало времето. Направете пролетно почистване вкъщи, измийте прозорците, изперете пердетата. Подновете плейлистите на телефона си. Изгледайте сериала, който винаги сте искали, но сте били уморени. Започнете да тренирате. Да си останеш вкъщи не е чак толкова лошо! Поговорете с близките си! Има толкова много неща, които сте пропуснали да си кажете, заради забързаното си ежедневие.

Всички заедно ще се справим и с тази пандемия!

Няма нужда от паника!

Няма нужда от презапасяване с продукти!

Нека покажем, че българите сме задружни, нека покажем, че България може да се справи с епидемията и то с минимален брой жертви!

Останете си вкъщи!

Нека пазим околните, а не само себе си!

Александра Давчева

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

„Спазвайте правилата“

(Човешките права и свободи – Демокрация VS Демонстрация)

Живеем в свят на бурни промени. Всеки ден ставаме свидетели на развитието, на проблемите и новостите, които настъпват в страните по целия свят. Обаче има проблеми, които не могат да бъдат толкова лесно решени, като един от тях е пандемията от корона-вирус.

Коронавирусът взема ежедневно хиляди жертви из цял свят. Борбата с него става все по жестока, трудна и безрезултатна, а решение за справяне с него все още няма.

Голяма част от обществото подценява ситуацията като не осъзнава, че са единствени-те, които могат да помогнат за избавянето от тази беда.

В много страни, както и тук, в България, се създадоха строги мерки за справянето с тази наистина неприятна ситуация. Институциите непрестанно работят за откриването на адекватно решение, но и ние също трябва да помогнем. Трябва да се преборим с паниката и страховете си.

Коронавирусът е изпитание за нашето общество. Ще трябва да свикнем с новите правила, за да избегнем нови забрани. В тези дни на социална изолация и масово скучане, има хора които са на работа. Професионалисти от различни сфери, които се грижат за това да се чувстваме комфортно. На работа са хората, които произвеждат хляба ни, тези които ни информират и разбира се – медиците и сестрите, които лекуват болните, полицаите, пожарникарите. Трудът на всеки е ценен и важен, нека им благодарим и бъдем съпричастни с тях. В извънредни ситуации първичният ни инстинкт е да защитим себе си, семействата и приятелите си. Но паниката е най-опасната част при извънредните ситуации.

Друг проблем е, че голяма част от обществото не спазва мерките и мисли главно за себе си, а трябва да е точно обратното, а именно да мисли и за останалите. Нищо не е по-важно от здравето ни и това на близките ни.

Можем да кажем, че тази пандемия до някаква степен ни научи да осъзнаем кое е най-важното и колко ценен всъщност е нашият живот. Трябва да ценим възрастните хора и болните, защото те са най-уязвими. Подценихме нещата, като мислехме че можем да купим всичко, да бъдем навсякъде и с всеки и по този начин осъзнахме, че нищо в този живот не е даденост. Прекарвахме свободното си време в търговските центрове, но разбрахме, че можем да си купим всичко, но не и щастие.

Нека спазваме правилата и покажем, че сме по-умни и по-силни от вируса.

Нека защитаваме себе си и тези около нас.

Останете си вкъщи.⁹

⁹ Използвани източници (27.02–24.03.2020): **Взрив** във фейсбук: Човечеството получи болестта, от която се нуждаеше. <<https://www.marica.bg/tema-v-razvitie/covid-19/chovechestvoto-poluchi-bolestta-ot-koqto-se-nujdaeshe>>; **Полицаите**, едни от професионалистите на първа линия! <<https://>

Александра Димитрова

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации”)

Пандемията и бъдещето на света

(Земното кълбо като обща родина)

Добре е, че у нас се въведе извънредно положение, още преди да е станало лавинообразното нарастване на броя на заразените. Дисциплината не е най-силното ни национално качество. Също така е добре да се слуша Националния оперативен щаб, който дава подробна информация за положението в страната, а не да се четат изобилията от глупости онлайн или хипотези за лечение, представяни като доказани истини. Заразяването става много лесно, макар че то не е смъртна присъда. Вирусът е невероятно устойчив и вече е навсякъде – дори в Гренландия. Така че трябва да бъдем много разумни и дисциплинирани. Без да се подаваме на паника и депресия от несигурността и изолацията.

Светът е преживявал далеч по-тежки пандемии от тази.

При чумната епидемия в средата на XXIV в. умира около половината от населението на Европа. Това е в зората на модерното време. А през 1918 г., в края на Първата световна война, избухва най-голямата грипна пандемия. Смята се, че заразените са били около 500 милиона. А жертвите – вероятно около 50 милиона, което е повече от жертвите на войната.

Пандемията е част от сянката на глобализацията.

Днес светът е едно цяло. И дано да е поумнял. Защото технологиите умножават многократно и *Доброто*, и *Злото*. Всяка новина, всеки финансов проблем, всяка заразна болест, която възниква някъде днес за часове и минути обикаля целия свят. За добро и за зло. Лесното пътуване на информацията, на хора, стоки и идеи важи и за фалшивите новини, конспиративните теории, умишлените измами. Смъртоносните вируси и масовите психози.

Глобализацията няма алтернатива и няма да ни е много приятно, ако се лишим от нея.

Нито ще можем да оцелеем по-лесно в изолация. *Трябва да мислим за земното кълбо като наша обща родина*. Родина, която е застрашена. Коронавирусът се опитва много бързо да свърши работата на изолационистите и национал-популистите: затваряне на границите, недопускане на миграция в света, страх и дистанциране от съседите. Всяка държава е със своя национална политика. Освен социалната изолация и затварянето на границите, също и икономическите последици от пандемията несъмнено заплашват да ни върнат назад към „предглобални” времена. От друга страна обаче, в извънредната ситуация става още по-ясно, че сътрудничеството между държавите няма алтернатива.

Венцислава Кадийска

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации”)

Послание към човечеството

(Мислете за ДРУГИТЕ!)

www.ngobg.info/bg/news/120122>; **Какви** ползи донесе коронавирусът? <https://www.actualno.com/interest/kakvi-polzi-donese-koronavirusyt-news_1437425.html>; **Коронавирус:** Паниката е най-големият риск за здравето ни. <<https://www.vesti.bg/temi-v-razvitie/tema-koronavirus/koronavirus-panikata-e-naj-golemiat-risk-za-zdraveto-ni-6106716>>

Опашки пред магазини, аптеки, претъпкани паркове и детски площадки. А коронавируса всеки ден взима нови жертви. Колкото по-бързо започнем стриктно да се придържаме към правилата, толкова по-скоро ще се извадим от тази беда.

Мнозина все още не са схванали какво е истински важно в момента. Голяма част от хората negliжират случващото се, мислейки единствено за себе си без да се замислят, че са опасни за хората около тях. А откакто затвориха училищата, по улиците цари истинско ваканционно настроение. Сякаш нищо не се е случило. Експертите вирусолози имат съвсем друга представа за това как изглежда ограничаването на социалните контакти до абсолютния минимум. Ето защо ограниченията, които явно не работят на доброволна основа, сега трябва да бъдат наложени със забрани.

От ключова важност сега са най-вече солидарността и емпатията в обществото. В България вече се вижда консолидация на хората около институциите, борещи се срещу вируса. Прояви на спонтанна солидарност като дарения, набиране на доброволци и ръкопляскания за медиците са най-видимите форми на този феномен. По-важното е обаче, че лекари, медицински сестри, полицаи, държавни служители, продавачи, работници по заводи и бензиностанции и др. съвестно и отговорно изпълняват задълженията си в една среда, която е потенциално опасна за тяхното здраве и за това на семействата им.

Мислете за другите!

Нека вземем инициативата в свои ръце. Нека да спазваме стриктно сегашните правила, за да избегнем нови забрани. Да, ние и в момента вече плащаме висока цена с всичките тези ограничения на личните ни свободи. Но нека не забравяме, че значително по-висока цена плащат онези, чието икономическо оцеляване е сериозно заплашено от сегашната извънредна ситуация. Но най-страшната цена плащат онези, които умират от опасната болест. Жертвите са главно възрастни и болни хора, но не само. Никой не е застрахован срещу вируса. Всеки може да бъде герой и да спаси човешки животи, ако се придържа към правилата.

Нека да го направим! Нека мислим за другите!

Милан Миланов

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

Пандемия'2020

(Да запазиш ЧОВЕШКОТО у себе си не е трудно!)

Няма човек, който да е роден само за щастие. Ето – един е роден отличен работник, но няма щастие в семейството. Друг има и двете, но пък няма здраве. Трети е здрав, но пък децата му са болни и т. н. Във всеки човек има и добро, и зло. Така е устроен светът.

Някой си мисли, че като има пари може да си купи и любов, но това е вятър работа. Любов с пари не се купува. Или пък си мисли, че като стане богат, всичко ще му е наред, но и това не е вярно.

Работи, работи човекът, трупа пари и вещи и после вземе, та умре и остави всичко на друг. Който много събира, никога не го използва. Друг събира плодовете на труда му. Затова по-правилно е така: не трупай, парите са средство за живот, използвай ги всеки ден.

За всеки човек идват периоди на трудности. Дори и за най-богатите и за най-силните. Затова човек трябва да се стреми да бъде смирен, за да не умре в прегръдките на злото.

Човек никога няма да спечели пари, ако не се занимава с подходяща работа. Той трябва първо да разбере какво най-много му харесва да прави, а не да робува на мода или нечии съвети.

Хората вече се интересуват само от пари. Мислят, че ако имат пари, всичко ще им е наред. Не знаят, че един ден тези пари няма да им служат за нищо.

Който краде, за здраве ще плаче...

Нека знаят всички, че нищо не остава неизплатено на този свят. Хората вършат престъпления и мислят, че никой не ги е видял. Не е така!

Всичко се вижда и идва време, когато провинилият се трябва да плати!

Жени Мишева

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

По примера на великия Джовани Бокачо

(За морала, волята и човешкото във всеки от нас)

„Декамерон“ на Джовани Бокачо е сборник от сто новели, разказани за десет дни от седем жени и трима мъже, избягали от чумата във Флоренция. Историите, които те разказват, нарушават средновековния аскетичен морал и благоприличие, но въпреки благонравствеността на разказвачите си от тях полъхва свежия порив на ренесансовия човек към свободата като най-ценен дар и разчупването на феодално-католическите окови.

В „Декамерон“ се формулира една нова концепция за човека. Той е със свободна воля, творец на съдбата си и сам определя участието си, но следвайки векове наред средновековните канони и догми не може да осмисли, да обхване с разума си новия обществен ред и да се възползва от свободната воля. И дилемата му е: а дали не съм в плен на съдбата?

Събраните в крайградската вила мъже и жени простичко разказват своите истории. Мисълта за смъртта, неизбежна в дадените обстоятелства – чумната епидемия в града, провокира максимална искреност в разказите на младежите. Те сякаш се наслаждават на последните мигове от живота си. Любуват се на неговите радости, говорят открито за скритите му наслаждения. Водеща тема е любовта. Любовното чувство е свободно, разкрепостено и всеки има право на него, независимо от мястото, което заема в обществото. Любовта е дар за човека, който изпълва душата му. Човекът е духовно щедър и безкрайно великодушен. За да обичаш, трябва да имаш сили да защитаваш правото си на любов и това ни показва Бокачо в сблъсъка между позволеното и непозволеното в стотте разказани истории. В тях героите на Бокачо са личности, които доказват себе си. Те произхождат от всички обществени слоеве – граждани и селяни, търговци и занаятчии, крадци и благородници. От социалното дъно до светския и църковен елит – всички са представени. До епископите и архиепископите стоят обикновенни монаси и монахини. И всички те са подвластни на любовта, греховно изкусени от нейните страсти. Всички имат право да обичат, ако душите им са осенени от божествения дар на любовта – законите на човешкото щастие са несъвместими с обществената и социалната йерархия.

Ренесансовата идея за доброто и злото като страни на човешката добродетел се интерпретират в контекста на любовните отношения. Добродетелни са действията на всеки, който защитава правото си на обич. За Бокачо е естествено към любовните наслади да се стремят и живеещите в монашеско усамотение. Радостта и щастieto, изпитани от любо-

вта не бива да бъдат обект на престъпление и наказание от страна на Църквата. Всички са човешки същества от плът и кръв.

„Декамерон” е реалистично огледало на живота, обществото и човешките страсти с всичките им смешни или безобразни страни, енциклопедия на ренесансовия човек, който не желае повече да се съобразява със средновековните норми. Бокачо защитава правото на всеки от героите си да бъде верен на доброто и злото в себе си, но да остане човек в своята греховност и да се върне към прозрението на своя прародител – „човек съм и нищо човешко не ми е чуждо”. Въпреки нравствения критерий на времето си ренесансовият човек има правото на уникалност, многостранност и екзистенциален избор. Той не е само дълг, морал или чувство, не е безсилен да кове съдбата си и да търси новото, не е само функция на Бога. Ренесансовият човек е творец с авантюристичен дух и ново съзнание.

„Декамерон”, наречена още „Принц Галеото”, не е изгубила своята жизненост и веселост през вековете. Със своите простонародни разкази Бокачо руши средновековната крепост на католицизма и утвърждава по един фриволен начин правото на човека на земен живот и блага в противовес на задгробния.

Пазете се и бъдете здрави!!!

Румяна Нацева

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации”)

Щастие няма, но си струва цял живот да го търсим!

(Заедно сме по-силни)

България е разположена на площ от почти 111 000 кв.км, има 28 областни града и население около 7 млн (към 2018 г.). Нашата столица София попада също в капана на световната пандемия, с най-много положително заразени – тя е 1 от 28-те града в нашата страна! В тежката ситуация и безумието около COVID-19 – последното, което искаме да слушаме от екраните си в домовете, е плашещия брой заразени ежедневно.

Има ли място за паника... Според вирусолога проф. Георгиев: „Няма място за паника, това е вирус като вирус. Всеки вирус се лекува, тази пандемия има свойството след като стигне някакъв връх, да започне сама да се ограничава”.

Видяхме в Китай, откъдето тръгна всичко, какво се случи! Също и в Италия, в Испания и във Франция, Англия...

В днешното време на глобализация пренасянето на вируса от единия до другия край на света е абсолютно възможно и лесно. Този вирус няма да е последният – да не се залъгваме.

Положителното при нас българите е, че сами си произвеждаме защитните облекла и материали. Вземите превантивни мерки навреме са от голямо значение. Затова няма място за паника. При наложената карантина може само да имаме ползи от това, тъй като населението се адаптира.

Да вземем например – вредните емисии... по-малко превозни средства, неработещи предприятия – драстично намаляване на замърсяването на въздуха, укрепване на озоновия слой на земята. Но идва и друго – безработицата, спад в икономиката... и още, и още...

Да не забравяме личната си хигиена, да поддържаме допустимата дистанция между хората, да сме задружни и отговорни към препоръчителните и задължителните мерки, за да предотвратим или поне да съкратим периода на развитие на този вирус.

Моля, останете си вкъщи!

НЕ изпадайте в паника!

Заедно сме по-силни.

Ще се справим с тази ситуация и със следващата...

Да не е само както в анекдота за Наполеон, който имал личен лекар. *Извикал го и му казал:*

– Докторе, аз от днес нямам нужда от вас. Купил съм си литература и ще чета и ще се лекувам сам.

Докторът казал:

– Добре, само ви предупреждавам, че такива като вас умират от печатни грешки.

Нека Бог ни помага!

Светла Педакова

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

Земята – рай и модернизирането на света в технологичен и индустриален аспект (Да спрем за малко)

Планетата Земя е дом на всички нас – хората. Дом, който ние трябва да пазим и обичаме. Нашата природа ни дарява с много топлина и красота и ако ние самите не се погрижим за това богатство, животът на планетата ще се превърне в ад.

През пролетта природата се събужда и ни показва колко красива може да бъде нашата Земя. Дарява ни с прекрасни цветове, цъфнали дръвчета, цветя, греещо слънце и пеещи птички. Но какво всъщност правим ние – сами унищожаваме тази природа и този свят във всеки един момент.

Хората сме толкова погълнати от съвременния технологичен живот, забързано и активно ежедневие, че забравяме за заобикалящия ни естествен свят.

Не оценяваме, това което ни се дава, безнаказано рушим. Най-безотговорно замърсяваме въздуха, водите и почвата. Изсичаме горите, хвърляме си боклука навсякъде и строим безкрайни магистрали и сгради.

Има и хора, които са против опазването на околната среда, защото смятат, че това пречи на индустриалното развитие. Това ми напомня за книгата на Олдъс Хъксли „*Прекрасният нов свят*“, в която чрез определени методи всеки индивид бива научаван от ранна възраст да изпитва ненавист към всичко, свързано с природата, което е в полза на развитието и модернизирането на света в технологичен и индустриален аспект.

Ние вече сме започнали да проявяваме тази „*ненавист*“, но ако се замислим и се опитаме да поправим нещата, докато не е късно, може и това кътче, наречено наш дом, да се превърне в едно по-добро място.

Този свят на алчност, безхаберие, агресия и егоизъм завладя всички нас. И така забравяме едно важно нещо, че като унищожаваме света около нас, убиваме и самите нас.

И може би в днешната ситуация, в която се намираме е трябвало да попаднем в капана на един коварен вирус, за да осъзнаем колко всъщност е мил животът ни и колко е скъпа за нас нашата планета. Да разберем, че нито парите, нито агресията, нито ходенето по молове са по-важни от здравето ни и семейството ни.

Посланието ми към човечеството е следното: да спрем замалко и да се опитаме да *зашием раните*, които сами сме отворили и оставили на Земята.

Нека опазим ценностите, благата, горите, реките и всичко, което ни заобикаля в нашия дом.

Нека бъдем различни и да спасим, както света, така и себе си.

Да оставим този Рай и тази красота на следващите поколения, да ги научим да ценят това, което имат и да го запазят истинско.

Дара Петрова

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

За КОВИД-19, рестрикциите и личната свобода

(Мерките, които бяха въведени, трябва да се спазват)

Посланието ми към човечеството към възникналата пандемия в България и извънредната ситуация в страната ни е че, въведените мерки трябва да се спазват. За да оцелеем, трябва да сме си у дома и да не ги пренабрегваме. Смятам, че сега никак не е лошо да обърнем внимание на нашите близки докато сме си у дома, защото в забързаното ни ежедневиe не остава време за тях, а те са най-важните.

Сега имаме възможността да направим всичко онова, което сме пренебрегвали като несвършена работа у дома, непрочетена книга, филм, за който все сме казвали, че нямаме време да гледаме, да общуваме по-често със семейството си и да им покажем любовта си.

Мисля, че ако изпълним мерките за безопасност и не излизаме за щяло и не щяло, а само за най-необходимото ще излезем по-бързо от кризата.

Посланието ми към човечеството е да бъде по-отговорно и разумно.

Ралица Христова

(IV курс, ред. – спец. „Печатни комуникации“)

Коронавирусът за кратко време завладя света

(Искусството не може да бъде поставено под карантина: спасение в Словото)

С идването на пролетта с огромна радост и вълнение ми се иска да изкрещя на всички: „Отворете прозорците, навън е пролет. Живи сме тук и сега, светът, макар и крехък, е красив. Сутрин въздухът е резлив и кара лицето да потръпва; слънцето те погалва и лицето се отпуска в усмивка. Не забравяйте да изпитвате радост“.

Накратко ще разкажа за най-актуалната тема от началото на годината – коронавируса (COVID-19), който за кратко време завладя света и постави милиони хора под карантина. Тежният остър респираторен синдром коронавирус, по-рано известен като нов коронавирус 2019 (2019-nCoV), засяга пряко белите дробове и може да доведе до тежка двустранна пневмония и смърт. Първата известна инфекция при хората се появява през декември 2019 г. в Ухан, Китай, вероятно произхождаща от заразено животно. Впоследствие вирусът се разпространява в Китай и в повече от 25 страни в Азия, Европа, Северна Америка и Океания. Сега вирусът е завладял целия свят. Разпространението на вируса от човек на човек е потвърдено и на 30 януари 2020 г. COVID-19 е обявен за световна здравна заплаха от Световната здравна организация (СЗО), а малко по-късно и за пандемия.

Безспорен е фактът, че за ден светът стана различен от този, който познавахме до вчера. В този „нов“, различен свят и поради карантината, хората станаха заложници в собствените си домове. Вижте колко хора заразливстваха отново „Декамерон“ или „Чума-

та” на Камю, или колко напрегнато се обсъжда испанският грип в новините. Изведнъж започнахме да разбираме прекомерното може би желание за ред и хигиена на старото поколение и да виждаме, че то може да е родено от опит с войни и болести, през които не ни се е налагало да минаваме.

Нека си спомним какво е написал Бокачо: „Данте надникнал в отвъдния свят, Петрарка – в себе си, а Бокачо – в света, който го заобикалял”.

Един от биографите на Джовани Бокачо представя заслугите му сред всички големи италиански поети. Флорентинският творец се откроява особено чрез своето новаторство. Той утвърждава краткия прозаичен разказ в европейската култура чрез „Декамерон”. В този новелистичен сборник Бокачо измества теологичното средновековно мислене и дава тласък на антропоцентричната идея, представяйки разказването като символ на живота.

Словото на новатора в творбата въздейства силно. То е единствен начин човешката душа да бъде утешена и спасена в дни на изпитания. Разказването е път към представянето на любовта като основна тема в творбата. Бокачовото слово се характеризира с представянето на много земни романтични истории... Сложната композиционна рамка на творбата играе важна роля за представянето на Словото като единствено спасение. Въведението в произведението, където най-дълго се чува авторовият глас, представлява най-външната рамка, даваща сведения за реалното време във Флоренция през 1348 г. Бокачо описва страшното време, в което чумната епидемия отнема живота на много хора: „Болестта беше толкова прилепчива... ако живо същество се допреше до вещь на болен или умрял от тази болест, то не само се заразяваше, но и умираше за съвсем кратко време”.

Истинският трагизъм се състои не само във физическото унищожение, а и в разрухата на човешкия дух, на способността човекът да носи в себе си милосърдието, състраданието, готовността да подаде ръка на попадналия в беда: „...почти всички постъпваха по един и същ начин: почваха да странят от болните, да избягват да се докосват до тях и вещите им, защото вярваха, че така ще се опазят живи и здрави”.

Бокачо не пести на читателя нито една подробност, описваща егоизма, безмерната жестокост на човека: „Често в един ковчег наблъскваха по два или три труп...”.

Всеки се стреми да оцелее, а когато смъртта е на крачка от човека, дори най-близките са далече от безпомощния. Чумната епидемия води хората до полудяване, до загуба на съзнателното. Ето защо Бокачо налага Словото и разказа като единствено спасение.

Самото заглавие „Декамерон” значи десетоднев и представлява сборник от десет новели, разказани в продължение на десет дни от седем дами и трима мъже. Тук авторът поставя акцент върху заложения символизъм на числата. Десетима са разказвачите, а числото десет е символ на съвършенството. Числото, представящо броя на дамите, съчетава четирите основни добродетели – мъдрост, умереност, мъжество и справедливост, с трите богословски добродетели – вяра, надежда и любов. Авторът определя целта на събирането и разказването на развлекателни истории, така че те да ангажират вниманието на слушащия и да го отклоняват от лоши мисли.

Героите се срещат по време на утринна служба в църквата „Санта Мария Новела” и по предложение на най-възрастната сред тях – Пампиней, решават да се оттеглят извън града, където да се опазят от страшната чума. Самото име Пампиней означава „жизнена”, „цъфтяща”. Героинята иска да живее и няма да се предаде пред трудността на времето. Тя първа сред всички търси и вижда спасението в Словото.

За всеки от десетте дни, през които персонажите остават заедно, един от тях поема ролята на водещ (крал или кралица) и организира протичането на деня – хранене, забавления, разказване. Всеки ден се подава по една тема и всеки разказва някаква новела. Бокачо умело представя активността, борбения дух и желанието за живот на тези хора. Това, че се оттеглят от опасността, не ги прави бездушни, защото те намират начин да оцелеят и да запазят себе си.

Чрез ролята на повествователната рамка на „Декамерон” Бокачо убеждава читателя в силата на Словото. В дните на изпитания Словото утвърждава любовта като най-висша ценност и движещата сила в света.

Тя е представена като чувство на духовно изживяване и телесно удоволствие. Словото в творбата предизвиква смеха, радостта, забавата у читателя. Точно такава е разказаната от Памфило шеста новела през деветия ден. Бокачо отбелязва, че дава на своите герои условни имена. Памфило значи „обожател”, „целият изтъкан от любов”. Силата на любовта, която премахва социалните граници между бедни и богати, е представена в Дионеовата десета новела от десетия ден. Тя представя страданието на човека, разделен от любимия, но завършва с щастлив край. Самото име на разказвача значи „радостен”, „весел”, „сладостен”. Грешната любов присъства и в осма новела през третия ден в разказа на Емилия – „влюбена в красотата си”, „ласкателката”. Красивата съпруга на Ферондо е изкусителка за абата, чийто обет за въздържание се оказва сломен под желанието за телесното удоволствие. Чрез Словото Бокачо представя необятните измерения на любовта. За Бокачо не съществуват забранени теми, но той говори пристойно, когато представя любовта като плътско блаженство за човека. Новаторът разказва с неповторимо умение. Той въвежда в битовите сцени романтичен нюанс и с изящна артистичност размива читателя. Този свеж смях, присъстващ в новелите, разтушава и забавлява. „Декамерон” превръща Бокачо в знаменит творец на ранния Ренесанс и в един от най-популярните писатели не само в Италия, но и в целия свят.

Сравнявайки днешната ситуация и наложеното извънредно положение с пандемиите назад във времето, се появяват редица въпроси: „Звучат ли думите по друг начин днес, когато сме изправени пред изпитание? Кое ни води – страхът или желанието за свобода? Ще се появи ли нов „Декамерон“, който да ни припомня онова, което така или иначе няма да забравим?“. Въпросите ни *събират*, въпросите ни *делят*. Изолацията ни взима, но навярно и ни дава. Едно е сигурно – изкуството не може да бъде поставено под карантина. Особено – литературата!

Илиян Барзев

(IV курс, ред. – спец. „Компютърни науки”)

Информационно обезпечаване на студентите на УниБИТ по време на извънредно положение: човекоцентричен свят

(Интеракциите между хората са сърцевината на нашия свят: директното човешко общуване – най-важният фактор във виртуалните научни форуми)

Препоръчаното със Заповед № 113/13.03.2020 г. на Ректора на УниБИТ, проф. дн Ирена Петева, дистанционно обучение в УниБИТ във връзка с кризата, предизвикана от коронавируса: е ефективно, хуманно, хармонизиращо, а не само своевременно.

Учебният процес в Университета протича без прекъсване и върви със същото темпо – като при традиционния план. С пълна сила работи и моделът на Студентското научно общество към УниБИТ (СНО) – двигателят на нашите извънаудиторни научни изследвания.

Както и преди, и в настоящия момент имаме директен контакт с ръководителите на СНО – проф. д.п.н. Александра Куманова и ас. д-р Николай Василев. Работим близко с Организационния комитет на протичащата в настоящия момент XVI Студентска виртуална научна конференция с международно участие при УниБИТ – гл. ас. д-р Надежда Томова, гл. ас. Соня Спасова.

Независимо от разстоянието, ние непрекъснато обменяме имейли и споделяме информация по електронната поща и в директни телефонни контакти. Дори личните ни – макар и дистанционни – контактистанаха по особен начин търсени, ценни, решаващи.

Сайтът на СНО, който се намира на адрес <http://sno.unibit.bg/>, е актуализиран с най-новата литература, до която студентите имат незабавен постоянен достъп. Всички информационни ресурси са на наше разположение. Интересното е, че наличието на тази платформа разширява общата ни култура, събужда нови интереси. В нея има директории с цели електронни библиотеки по аспекти на човешкото познание – откритията на човечеството, личностите на откривателите, психологически концепции за човека. Особено ценни са не само учебните издания, но и монографиите, както и томове с публикации на СНО от ежегодните научни форуми на формацията. Тук са поместени проспектите на ежегодните Студентски научни конференции, които са стимул за нови наши участия днес. Прави впечатление нивото на изпълнение на тази продукция, създадена по най-модерни стандарти. Най-важното е, че тази съкровищница е изцяло в помощ на студентите.

За протичането на процеса на дистанционно обучение на студентите от УниБИТ от различните специалности, дисциплините от учебния план са добавени и в онлайн платформа за обучение Мудъл, която се намира на адрес <https://edu.unibit.bg/>. Освен литература, системата предоставя възможност да се добавят видеоматериали, както и да се осъществяват видеоконферентни връзки чрез допълнително инсталирания плъгин Big Blue Button. По този начин обучението протича във форма, която е все по-близка до редовната присъствена форма. Студентите могат да водят дискусии и да обсъждат различни казуси с преподавателите и състудентите си, да споделят свои проучвания и да бъдат оценявани.

Като студент по специалността „Компютърни науки” и преди съм използвал платформите. Намирам това за изключително ефективно, защото информацията за всяка дисциплина е подредена, а достъпът до нея е бърз и лесен. Дори при евентуален проблем с тази платформа, в рамките на минути ние можем да се свържем по имейл или мобилен телефон и да намерим алтернативно временно решение, за да се възобнови процесът.

От моите колеги – студенти, които са от специалности „Информационни технологии” и „Компютърни науки” получих изключително добри отзиви за процеса на обучение, въпреки наложеното извънредно положение. Преподавателите проф. д-р Георги Димитров и доц. д-р Боян Жеков, с които говорих, също са на мнение, че по този начин учебните занятия могат да бъдат провеждани плавно и без прекъсване.

Въпреки модерните цифрови технологии, които използваме днес, и въпреки дистанционния достъп до информация, който в момента е основен, най-важният фактор при обучението на студентите е директното човешко общуване – както в реална, така и във виртуалната среда.

Личният контакт между хората никога не може да бъде заменен изцяло от софтуера и винаги ще ни бъде от първа необходимост, за да може да протича пълноценно комуникацията, българската дума за която е: *обицуване*.

Защото смисълът и на виртуалното обучение, и на виртуалните научни форуми е да усъвършенстваме света, в който живеем и творим, и човекът е двигателят на това усъвършенстване.

Светът, в който живеем и творим, трябва да бъде човекоцентричен, и в никакъв смисъл – особено в условията на високотехнологичната информатизация – едностранно техноцентричен.

Знаменателно е, че един от последните метайнформационни ресурси, въведен в сайта на УниБИТ, е колективната монография на нашия Университет „*Game- Play-феноменология на информационната среда*”¹⁰... Трудът провъзгласява идеите за свободата, равнопоставеността на страните, участващи в информационните комуникации, смисъла на откривателството – да си свързан реално с изследваната реалност и да умееш да внедряваш новациите в информационната среда.

Да не забравяме, че според най-модерните днес виждания на проф. д.ик.н. Стоян Денчев, на когото е и посветен трудът „*Game- Play-феноменология...*”, информационната среда е ТРИЕДИНСТВО от информационни фондове, информационни технологии и интеракции между хората...

Мисля, че интеракциите между хората са *сърцевината* на нашия свят!

Венелина Грахова

(IV курс, ред. – спец. „Обществени политики и практики”)

Да отворим душите си с вярата

(Възраждащата се природа ще ни влее част от могъщата си сила)

В 5 часа и 49 минути, половин час преди изгрева на слънцето, кукувицата извести, че зимата си е отишла и вече е пролет.

Това означава, че в този момент Слънцето, при своето видимо движение по еклиптиката, пресича пролетната равноденствена точка и от южната небесна полусфера преминава в северната.

Периодът от време от началото на астрономическата пролет до началото на следващата астрономическа пролет е равен на една тропична година и се равнява на 365,24219 денонощия. По света е възприета календарна система, основаваща се на т.нар. Григориански календар.

Според календара по определен начин се редуват обикновени години по 365 дни и високосни по 366 дни, в които допълнителният 29 февруари компенсира натрупаната разлика. Това е направено за удобство, но е и причината датата на пролетното равноденствие да е различна всяка година – варира между 20 март, 21 или 22 март за северното полукълбо. Календарната дата зависи от това, колко години са минали от последната високосна.

Тази година посрещаме първия пролетен ден при по особени обстоятелства – в условията на извънредно положение заради пандемията от коронавируса.

¹⁰ Сред авторите – простете ми за гордостта – съм и аз.

Нека това не бъде пречка да отворим душите си с вярата, че възраждащата се природа ще ни влее част от могъщата си сила, за да преодолеем успешно това най-голямо от началото на века изпитание.

Салваторе Митов

(IV курс, зад. – спец. „Библиотекознание и библиография”)

Да обичаме

(Да бъдем повече в услуга на ДРУГИТЕ; да повишаваме вибрацията и съзнанието си)

Посланието ми към света: да започнем повече да обичаме, да прощаваме на себе си и на другите и по този начин да спрем колелото на кармата. Трябва да се фокусираме върху това да бъдем повече в услуга на другите в ежедневието си, както и – да повишаваме вибрацията и съзнанието си.

Начинът на живот може да бъде свободен и красив, но ние сме загубили по пътя.

Текущата ситуация в света е наша отговорност.

Когато всички бъдем способни да осъзнаем отговорността в цялата ѝ пълнота за всичко, което става, ние ще можем облекчено да въздъхнем.

Марина Георгиева

(I курс, маг. програма „Информационни системи и технологии”)

Зимата на нашата пролет

(Снегът ще се стопи, това е неминуемо)

Пролетта на 2020 г. беше необикновена и като казвам необикновена, то тя беше наистина необикновена по две причини.

Първата причина беше, че не можехме да се радваме на природата и пролетта отблизо, бяхме поставени принудително под карантина в домовете си. Целият свят беше завладян от вирус, който привидно протичаше като обикновен грип и уж не беше много опасен, но в същото време много заразен и смъртоносен за възрастните и за хора с хронични заболявания. Умираха хиляди на ден, по цялото земно кълбо, нямаше незасегнато кътче от Земята. Бяхме предприели действия по социална изолация и наблюдавахме света през прозорците си и мобилните устройства.

Когато попитах баба си един ден дали я е страх, тя ми каза: „Не се страхувай, чедо, ние старите хора, които сме *живели в два века*, знаем, че Земята се прочиства през сто години. Натезава и се отърсва от старите и болни хора и дава път на новото поколение, поолеква за новия живот”. Помислих си: „*точно като пролетта*”. Баба каза, че „човечеството е преживяло чума, холера, испанския грип и това ще мине, не бой се!”

Втората причина беше, че тъкмо настъпи астрономическата пролет, разпространиха се снимки на цъфнали дървета и пристигнали щъркели и една сутрин осъмнахме, затруднени от сняг. Имало е сняг и други години през март, но толкова много натрупан сняг през пролетта, аз не помнех. Март е последният месец от зимата и първият от пролетта, какво нещо е природата, колко необяснима е Тя! Само един месец, а събира в себе си два сезона и то какви – противоположни.

Извиках 6-годишната си дъщеря да погледне през прозореца колко много сняг има, а тя погледна и каза: „*Все едно идва Коледа!*”.

Въпреки страха на младите за по-възрастните и за малките деца, пролетта настъпва въпреки вирусите, страховете и снега! Нека се учим от по-старите и гледаме света с очите на децата – в тях няма страх, а само очакване за нещо ново и по-хубаво!

Пролетта настъпва за новия живот в природата.

Човечеството очаква новото начало!